

Flacăra

SALA DE
LECTURĂ

Magazin ilustrat fondat în 1911

● nr. 4/2001 ● 64 pagini ● 19.500 lei

**ORBUL
VINDECĂTOR
DE LA
SLĂNIC
MOLDOVA**

**MINUNILE
DUMNEZEIEȘTI
DE LÂNGĂ NOI**

HORIA BRENCIU

așteaptă... să se însoare

107T

 LightFrame™



- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™ **109B**



- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™



- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™ **109P**



- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™



INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.02.46,
Fax: (401) 204.02.45
E-mail: office@intrarom.ro



Foto coperta 1 este realizată
pentru FLACĂRA de Dana IRIMIA.
Make-up JANINE,
vestimentație LEVINTZA.

DOSAR

6

Minunile dumnezeiești care se întâmplă lângă noi

SPECTACOL POLITIC

15

Bugetul e-n toate

ANCHETĂ

18

Dosarele evenimentelor din Decembrie '89 au ajuns să fie îngropate iar

REPORTAJ

21

Cu „sfânta” treime de epidemii după el, mielul de Paști e cam stresat

DOCUMENTAR

24

Paștele, renașterea spiritului și-a naturii

MEDICINĂ

26

Un orb diagnostichează și vindecă multe boli cu mâinile goale

PROTECȚIA MEDIULUI

28

Inspectoratul de Protecție a Mediului Piatra Neamț își întărește
capacitatea de luptă cu poluarea

EXTERNE

33

Ultimul război balcanic?

INTERVIU

36

George Arion în dialog cu Florina Kendrick: „Hollywood? Un business care
creează artă ce trebuie vândută”

GALA PREMIILOR OSCAR

40

DESTĂINUIRI

42

Horia Brenciu așteaptă... să se însoare

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

48

MAȘINA DE SCRIS

50

ARHIPELAGUL LITERELOR

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

FILM

56

Marchizul de Sade

Bărbați de onoare

PLASTICĂ

59

TOP

60

PROFIL

61

Medeea Marinescu: „Am multe defecte și sunt plină de calități”

LOVE STORY

64

Cabral și Luana, un cuplu „șoc”

BLITZ

68

INEDIT

70

Fata cu cel mai lung păr din țară vrea să se facă ofițer

SPORT

74

CRONICĂ MĂRUNTĂ

78

HOROSCOPI

81

DIVERTISMENT

82



Casa Regală a României a anunțat că Majestățile Lor, Regele Mihai I și Regina Ana, vor sosi în luna mai în România, la invitația președintelui Ion Iliescu.

UN REGE LA CURTEA PREȘEDINTELUI ILIESCU

Mulți vor saluta cu admirație gestul său. Îl vor socoti aureolat de bunătate, de mărinimie. Alții însă își vor aduce aminte de repetatele ocazii în care nu i-a permis Regelui să intre în țară – cu excepția memorabilei vizite de Paști din 1992 – sau de refuzul re-acordării cetățeniei române și a unui pașaport românesc. E dificil de descifrat ce ascunde această invitație. Să-l fi cuprins brusc remușcările pe actualul ocupant de la Cotroceni? Să dorească el, în al doisprezecelea ceas, să înlăture injustițiile care l-au îndepărtat pe Regele Mihai de locurile unde a văzut lumina zilei? Să dorească el o reconciliere cu acesta și, implicit, să recunoască ilegalitatea alungării din țară a Suveranului sub presiunea tancurilor sovietice? Greu de crezut. Ar însemna ca, în continuare, să-l vedem cum regretă modul în care a pus mâna pe putere, maniera în care a păstrat-o, cu prețul știrbirii pentru mulți ani a imaginii României, sau modul în care a îngăduit ca țara să ajungă în situația de astăzi. De obicei, un politician este interesat de clipă, nu de veșnicia ei. S-ar putea ca pe Ion Iliescu să-l intereseze prea puțin ce se va spune peste o sută de ani despre perioada în care a condus destinele a 23 de milioane de oameni. Dar dacă n-ar fi așa? Dar dacă, după ce a câștigat alegerile din 2000 după un scenariu perfect pus la punct, a început să-și construiască o imagine pe care vrea s-o lase posterității – nu aceea

de activist comunist reformat, ci o alta, de șef de stat domitor de echilibru, de armonie socială, de democrație, de respect al demnității umane? Dacă vrea să repare răul pe care ni l-a făcut și încearcă să ne trezească orgoliul de națiune, să ne asigure că ne-am smuls din sfera de influență rusească și să netezească drumul integrării în structurile europene, astfel încât să lase la sfârșitul mandatului – ultim! – pe care îl are, o țară aflată pe calea prosperității?

Din păcate, ar fi prea frumos ca să fie așa. Invitația pentru luna mai transmisă la Casa Regală a României e doar un semn de abilitate politică. Nu-i exclus ca, după aceea, Ion Iliescu să facă – demonstrativ – chiar mai mult pentru Majestatea Sa decât fostul său rival Emil Constantinescu. Nu din generozitate, nu din dorința de a șterge erorile trecutului. Pur și simplu din calcul. Poate că vizita programată în această primăvară îi va deschide ușile cancelariilor occidentale care acum se încâpățânează să rămână blocate. Poate că va folosi acest prilej și-i va cere Regelui să sprijine în continuare eforturile României de a ieși din impasul în care se află. În aparență, Ion Iliescu iese, și de data aceasta, victorios. Numai în aparență. Pentru că Istoria îl va judeca în toată complexitatea faptelor sale.

Serge Brion

MINUNILE DUM SE ÎNTÂMPLĂ

Pentru fiecare dintre noi viața își urmează cursul sinuos ori limpede, după cum ne e scris sau după modul în care se învârt zarurile hazardului. Bun sau rău, ne ducem traiul dintr-o instinctuală îndârjire de a merge mai departe. Uneori însă, destinul ni se frânge brusc și pentru a putea continua avem nevoie de Divinitate.



NEZEIEȘTI CARE LÂNGĂ NOI



Text: CIPRIAN ENEA ■
Foto: CIPRIAN ENEA și FLORIN IONIȚĂ ■

Miracole ale credinței ICOANA DE LA MĂNĂSTIREA GHIGHIU PLÂNGE ȘI VINDECĂ ORICE BOALĂ



Situată la doar 60 km de București, în comuna Bărcănești din județul Prahova, Mănăstirea Ghighiu este faimoasă în întreaga țară datorită Icoanei Făcătoare de Minuni și a Izvorului Tămăduitor care abia mai picură. De-a lungul timpului, dreptcredincioșii care asaltează mănăstirea zilnic, cu sutele, spun că la Ghighiu s-au vindecat canceroși, ulceroși, diabetici, oameni care sufereau de ciroză ș.a.

PÂNĂ ȘI CU IARBA MĂNĂSTIRII SE ÎNTÂMPLĂ MINUNI

Mănăstirea Ghighiu este un așezământ de maici situat chiar la marginea șoselei dintre Ploiești și Buzău. E o chinovie mică și cochetă, cu o intrare modestă, ce nu aduce cu așezămintele monahale somptuoase ctitorite în locuri mai izolate. Poate din această cauză călătorul neavizat o ignoră cu ușurință. În apropierea mănăstirii însă se află un loc de parcare mai mare

unde sunt trase în permanență circa 10 mașini. Asta în zilele „lucrătoare”, să le spunem așa, când lumea vine la Ghighiu pentru câteva rugăciuni, pentru o binecuvântare, pentru a se ruga la Icoana Fecioarei Maria care plânge și pentru a bea apă din Izvorul Tămăduitor. Cu totul altfel stau lucrurile în zilele de sărbătoare.

Duminicile lumea se adună puhoi la slujbă și numărul credincioșilor face de multe ori biserica neîncăpătoare. O adevărată invazie de creștini se petrece

și de „Izvorul Tămăduirii”, al cărui hram îl poartă bisericile mănăstirii. Mulțimea vine în curtea Ghighiului într-un număr atât de mare încât spațiile verzi întreținute cu trudă de călugărițe sunt pur și simplu călcate în picioare și distruse. Cine pleacă într-o astfel de după-amiază de la așezământul chinovial ar putea jura cu tărie că după atâta potop de oameni iarba este distrusă pentru câteva săptămâni. A doua zi însă, dis-de-dimineață, pământul din curtea mănăstirii este curat, proaspăt și plin



Icoana din biserica veche



Maica Stareta Pelaghia Tudor (dreapta) însoțită de o călugăriță din propria-i parohie



Părintele paroh de la Ghighiu

de iarbă fragedă și deasă: „Nu numai că spațiul verde se reface în întregime, ca un semn al puterii lui Dumnezeu, dar curtea se păstrează curată, ne-a pus în temă maica Lavrenția, ghidul mănăstirii. Nu vezi o hârtie pe jos sau mai știu eu ce gunoaie. Și asta nu din cauză că ne chinuim noi să le strângem așa, de pe fiecare centimetru pătrat. Ne-am obișnuit să spunem despre aceste întâmplări că-s niște semne de dragoste divină; că multe se mai întâmplă și mare-i puterea lui Dumnezeu dacă ai credință.

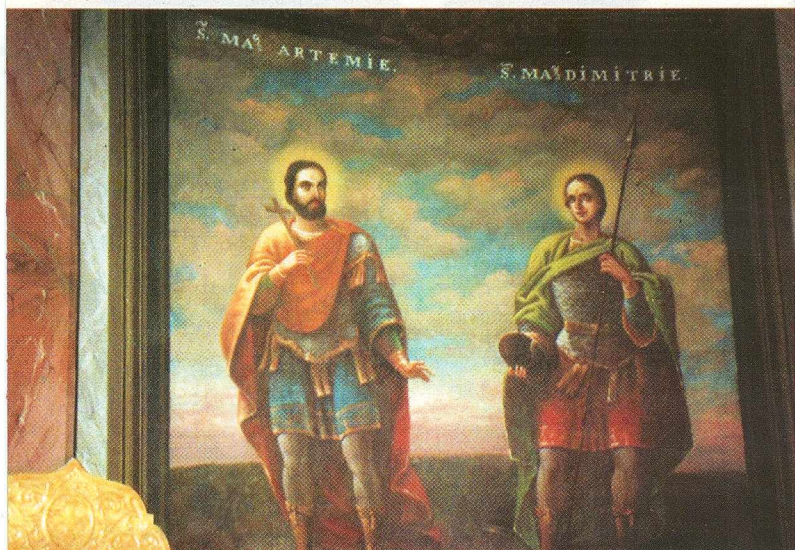
În grădina mănăstirii avem un izvor care abia mai picură, dar care a vindecat multe boli grave de stomac și de ficat. Nu trebuie decât să bei câteva zile apă pe stomacul gol și să crezi cu tărie în puterea Mântuitorului. De asemenea, e bine ca atunci când bei apă să ții câteva zile de post, după puterea proprie. Maica Domnului cunoaște puterea fiecăruia și ea nu vrea să cadă nimeni de slăbiciune trupescă, din cauza postului. Și să știți că multă lume s-a vindecat de boli grele după ce s-a rugat cu credință-n suflet. Unii

care sufereau de cancer, de ciroză și de alte boli grave au scăpat de tumori și de tot felul de betesuguri. Au fost și ologi care au plecat acasă pe picioarele lor numai prin puterea rugăciunii.”

CHEIA TREBUIE RĂSUCITĂ-N POARTA BISERICUȚEI VECHI DE TREI ORI

Pe maica Lavrenția am descoperit-o în fața vechii bisericuțe de la Ghighiu, situată în

spatele bisericii mari. Călugărița ținea cu mâna de ușă și bara drumul în biserică unui grup de femei însoțite de câțiva copii. Oamenii așteptau desculți la intrarea în lăcașul de cult, iar încălțările lor erau puse în dreapta ușii, alături de alte câteva perechi de pantofi. După un timp, din bisericuță au ieșit două femei care și-au făcut apariția în pragul ușii mergând în genunchi. Ele au încuiat de câteva ori bisericuța cu o cheie mare, din fier, și după fiecare operațiune maica Lavrenția verifica ușa să vadă dacă este bine



Picturi ale lui Tattarescu



Autografele lui Mihai Viteazul, Varlaam, Dosoftei, Tudor Vladimirescu ș.a.

închisă. De la ghida mănăstirii am aflat că-n bisericuța veche credincioșii nu intră decât desculți și că nu se merge decât în genunchi. Am participat și noi la acest ritual străbătând cei 6-7 metri ce despart intrarea de Icoana Maicii Domnului pe niște covorașe persane curate.

Multă lume am găsit și la Izvorul Tămăduitor, din fundul chinoviei: Printre alții, aici se afla și Mirela Szekely, de 42 de ani, din Brăila. Ea venise însoțită de fiica și de prietenul acesteia, un puști de 15 ani pe care-l cheamă Florin: „Este a treia oară când vin la Ghighiu, mi s-a destăinuit brăileanca. Pentru că dacă nu vii cel puțin de trei ori s-ar putea ca rezultatele să nu fie pe măsura așteptărilor. Am avut niște necazuri foarte mari, niște probleme greu de depășit, dar cum am început să vin la mănăstire s-a întâmplat un miracol. Lucrurile aproape că s-au și rezolvat și credința în Maica Domnului este cea care m-a scos din încurcătură. Aici, la Ghighiu, credincioșii trebuie să meargă la Izvorul Tămăduitor, să se închine la Icoana Făcătoare de Minuni din biserică mare și să meargă și la biserică mică, din spate. Acolo, la biserică mică, nu trebuie să intre încălțați și este bine să străbată în genunchi drumul până la Icoana Maicii Domnului și tot așa să și iasă din biserică. Este important ca ei să descuie ușa de la bisericuța și să o și încuie de trei ori. În numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.”

ICOANA S-A CERUT LA GHIGHIU TOCMAI DIN SIRIA

Așezământul monahal de la Ghighiu, ridicat în 1817, a fost plasat pe terenul donat de către Ușa Râfoveanca. Pe

aceste locuri funcționase o altă vatră monahală la sfârșitul veacului al XVI-lea, zidită de către logofătul Coresi împreună cu soția sa. Actuala biserică a mănăstirii a fost înălțată între anii 1858-1866 prin stăruințele stareților Eftimie și Antonie, susținuți de mitropolitul Nifon. Lucrarea s-a făcut chiar pe temelia vechii bisericuțe de lemn. Arhitectura lăcașului de cult amintește de caracteristicile stilului brâncovenesc: forma treflată, o singură turlă pe naos și pridvor deschis în față. Pictura, exceptând scenele din turlă, este executată de Gheorghe Tattarescu și este influențată de școala italiană. Biserica Mănăstirii Ghighiu a avut de suportat stricăciuni majore atât în timpul marelui cutremur din 1940 cât și datorită bombardamentelor din 1944 săvârșite asupra câmpurilor petrolifere din Prahova. Între 1954-1958 Patriarhul Justinian Marina a transformat lavra în mănăstire de maici. La Ghighiu s-au strâns de-a lungul vremii o serie de obiecte de artă bisericească de valoare inestimabilă. La loc de frunte se află pictura de icoane vechi realizate pe lemn, pe pânză sau chiar pe cap de pește; portrete făcute de Tattarescu; vase de cult din aur și din argint emailat, broderii etc. Iubitorii de autografe pot vedea în muzeul mănăstirii semnăturile lui Mihai Viteazul, Grigore Ureche, Varlaam, Dosoftei ș.a. Călugărițele și fețe bisericești din afara mănăstirii susțin că Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni s-a cerut să fie adusă în acest cadru. Inițial, icoana era așezată într-un lăcaș de cult din Siria. La un moment dat, ea a apărut obsedant în visul mai multor persoane importante din cadrul bisericii ortodoxe siriene cărora le-a cerut deslușit să fie adusă



Mirela Szekely împreună cu fiica și prietenul acesteia



**Icoana Făcătoare de Minuni
a Maicii Domnului**



Izvorul Tămăduitor



Maica Lavrenția

în România. Înaltele fețe bisericești de la noi au vrut să o oprească la Patriarhie. Maica Domnului însă a apărut și în visele acestora și le-a cerut să fie dusă la Ghighiu. Așa a ajuns Icoana Făcătoare de Minuni în 1958 să vegheze la mântuirea oamenilor de pe aceste meleaguri prahovene. Ea a fost înso-

țită, pe drumul spre Ghighiu, de actualul Patriarh al României, Preafericitul Teoctist, și de Vasile Samaha din Siria.

În prezent, la mănăstirea Ghighiu duc viața de obște 50 de măicuțe și stareța așezământului chinovial este maica Pelaghia Tudor.

SF. DIMITRIE DE LA MITROPOLIE VINDECĂ BOLNAVI INCURABILI, ADUCE LINIȘTE ÎN CASĂ ETC.

În zilele de sărbătoare, locuitorii Capitalei iau cu asalt locurile sfinte în speranța că-și vor izbăvi sufletul, că-și vor vindeca trupul sau că viața lor își va schimba cursul în mai bine. De sute de ani, biserica din Dealul Mitropoliei devine neîncăpătoare duminică de duminică. Lumea face cozi interminabile și își așteaptă rândul ore în șir pentru a săruta Osemintele Sfinte care au vindecat bolnavi incurabili, au reînchegat căsnicii distruse, au salvat de la ocnă grea oameni nevinovați, și câte și mai câte.



Racla cu moaștele Sfântului Dimitrie

SF. DIMITRIE A FOST UN PĂSTOR BULGAR DIN SUDUL DUNĂRII

Înainte de a le povesti cititorilor despre cine a fost Sfântul Dimitrie cel Nou, trebuie să facem precizarea că în calendarul ortodox mai figurează un sfânt cu același nume, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie Izvorât din Mir, care a trăit în secolul al

treilea. Sfântul Dimitrie cel Nou s-a născut într-o familie de oameni săraci din satul Basarabov (sudul Dunării), cam prin secolul al XVII-lea. Părinții săi erau buni creștini. Încă din copilărie Dimitrie și-a manifestat dragostea față de biserică și a preferat să trăiască oarecum mai izolat de tumultul vieții cotidiene, făcându-se păstorul vitelor din satul natal. Cu vremea, a

renunțat chiar în totalitate la lumea care-l înconjura, retrăgându-se într-o peșteră de pe firul apei Lomului. El a preferat să-și lase deoparte prietenii, rudele și cunoscuții pentru a se face monah. Asemeni anahoreților, pentru Dimitrie a urmat o viață de post aspru și de îndelungi rugăciuni nocturne din care, până la urmă, s-a născut curățenia spirituală a vieții sale. Spre bătrânețe, călugărul atinsese un grad spiritual atât de înalt încât Dumnezeu i-a vestit apropierea sfârșitului vieții trupești și Dimitrie și-a urcat duhul la ceruri după ce și-a întins corpul între două pietre mari, de pe malul Lomului. Deși era în aer liber, corpul Sfântului nici nu a putrezit și nici nu a fost mâncat de fiarele pădurii. El a stat acolo ani buni până când o apă mare, care smulgea copacii de pe mal din rădăcină, a desprins moaștele dintre pietre și le-a îngropat în mal sub un morman de bolovani și prundiș. Dumnezeu însă a considerat la un moment dat că este vremea ca miracolul divin să-și facă din nou simțită prezența. Îngerul Domnului a apărut în visul unei fete al cărei tată era posedat de forțe malefice. Acesta i-a destăinuit copilului că Sfântul Dimitrie este îngropat în malul râului și, tot-

odată, i-a prorocit că, după ce-l va scoate pe Cuvios, va scăpa și tatăl ei de chinurile la care-l supunea necuratul.

MINUNILE SFÂNTULUI DIMITRIE SE ȚIN LANȚ

A doua zi dimineața, fetița a povestit părinților visul ce-l avusese. Preoții din zonă au interpretat acest vis drept un semn divin, deoarece locul era cunoscut de multă vreme ca fiind lăcașul unei comori. Din pământul malului se ridica mereu o flacără scânteietoare și oamenii credeau că acolo e îngropată o comoară. Săpând, sătenii cu luare-aminte au descoperit într-adevăr o comoară. Dar nu una plină cu aur și pietre scumpe ci o comoară cu adevărat inestimabilă: Moaștele Făcătoare de Minuni ale Sfântului Dimitrie cel Nou. Moaștele au fost aduse în satul natal al Sfântului, la Basarabov. Auzind domnitorul Țării Românești din acele timpuri despre minunile pe care le săvârșea Sfântul Dimitrie la Basarabov, a trimis oameni cu poruncă să aducă moaștele la curtea domnească din București. Odată ajunși în Basarabov, preoții și boierii domnitorului au și luat moaștele Cuviosului și au purces cu ele

către curtea domnească pentru a le așeza în Biserica de aici. În apropiere de satul Ruse însă, moaștele n-au mai vrut, cu nici un chip, să meargă mai departe și s-au oprit lângă o fântână. Eforturile disperate ale preoților și ale boierilor de a urni trupul Sfântului au fost zadarnice. Într-un final, trimișii domnești au înțeles că voia Sfântului era mai presus de voia domnitorului țării și au ținut un mare sfat. Ei au hotărât atunci să înjuge două juninci tinere, „nevătămate”, și să le lase să meargă încotro vor vrea. Spre uimirea tuturor, juninciile s-au întors cu moaștele la Basarabov, oprindu-se taman în mijlocul satului. Auzind domnitorul Țării Românești de cele întâmplate a trimis imediat oameni cu bani și a ridicat în locul de baștină al Sfântului Dimitrie o biserică taman pe locul unde s-a oprit carul.

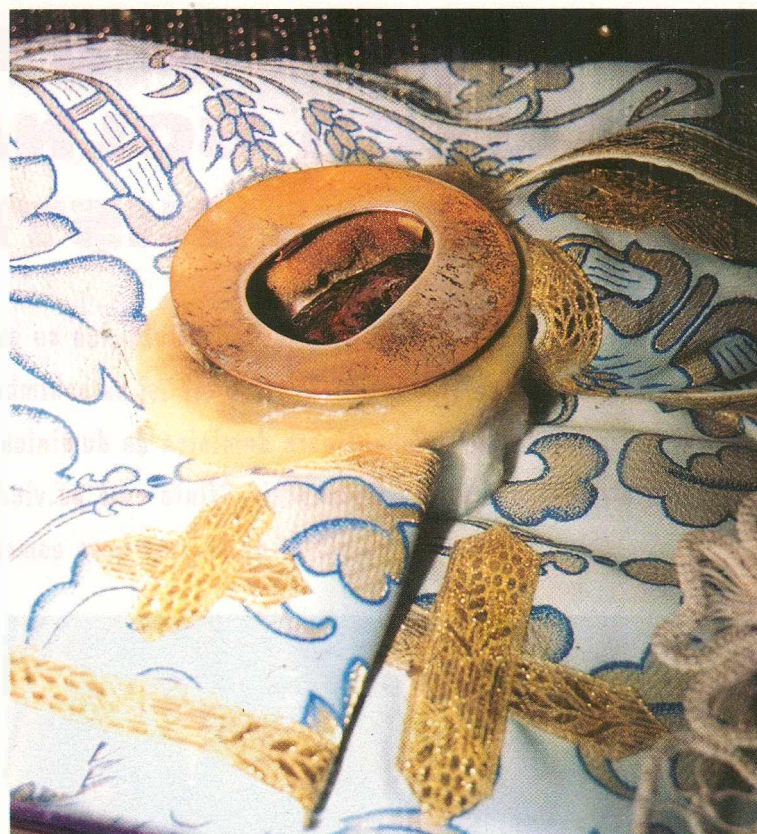
SFÂNTUL AJUNGE ÎN DEALUL MITROPOLIEI

Vestea minunilor pe care le săvârșea Sfântul Dimitrie la Basarabov se răspândea cu iuțeala vântului. Moaștele îi atrăgeau ca un magnet pe credincioșii care cădeau deseori în ispita diavolului, de a-și însuși o părticică din cele sfinte. Două surori din Cerna Vodă, Aspra și Ecaterina, au construit o frumoasă biserică și i-au pus hramul Adormirea Maicii Domnului. Acest lucru însă nu le-a mulțumit pe deplin și pentru a-și „împlini”, chipurile, ctitoria, s-au sfătuit cum ar putea să ia o părticică din moaștele Sfântului și să o aducă în biserica lor. Odată ajunse la Basarabov, s-au închinat cu smerenie și cu evlavie Sfântului Dimitrie și au luat o părticică din el, după care s-au urcat în calească pentru a duce moaștele la Cerna Vodă. Dar caii n-au vrut să plece nicidecum

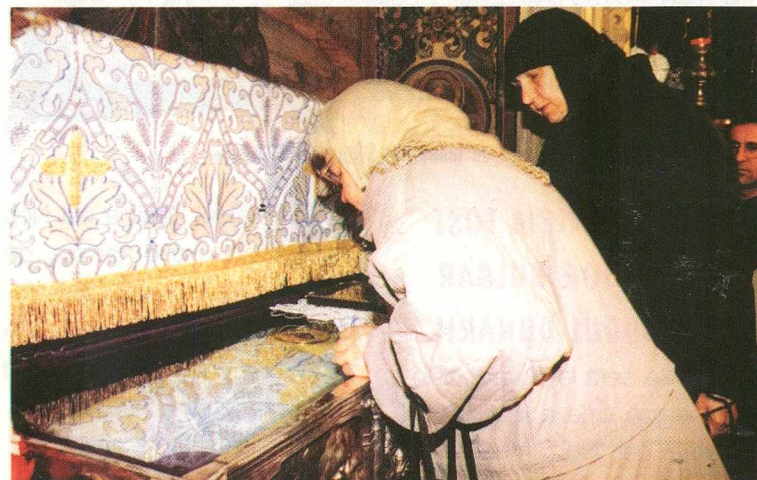
și cu toate loviturile de bici aplicate de vizitii, bițele animale fomiăiau, se smuceau în hățuri, dar nu vroiau să se urmească din loc. Surorile, cunoscând pricina pentru care nu puteau fi umite căruțele, au coborât și au alergat cu lacrimi în ochi în fața racliei cu Sfintele Moaște, și-au cerut iertare Sfântului Dimitrie și au înapoiat părticelele furate.

Într-una din zile a venit să se închine Sfântului Dimitrie Prea Sfințitul Nichifor, Mitropolitul Tâmovei. În cortegiul acestuia se afla un călugăr pe nume Lavrentie. Când monahul Lavrentie s-a aplecat să sărute moaștele, a vrut să păstreze o părticică pentru sine și a deschis gura ca să muște din moaște. În acel moment el a rămas cu gura căscată și nu mai putea articula nici un sunet. Devenise mut pe de-a-ntregul. S-a dat rușinat la o parte, ca să facă loc și celorlalți să se închine și abia când a rămas singur în biserică s-a dus și și-a cerut iertare de la Cuviosul Dimitrie care i-a dezlegat limba și Lavrentie a putut din nou să vorbească. Și multe minuni de acest gen și încă altele și mai mari a săvârșit Sfântul.

Aducerea Sfințelor Moaște în București se leagă de războiul ruso-turc din 1769-1774. În acea vreme, generalul rus Petru Saltikov a trecut Dunărea pentru a porni o luptă împotriva Rusciucului. Așa a ajuns armata rusă și-n satul Basarabov unde se aflau Moaștele. Inițial, generalul Saltikov a vrut să trimită racla la Moscova, însă în preajma sa era un bun creștin din Țara Românească. Acesta a insistat cu atâta convingere ca moaștele să fie trimise la București drept mângâiere pentru dezastrul suferit de Țara Românească în urma războiului, încât generalul s-a înduplecat. Așa au ajuns moaștele Sfântului Dimi-



Deschizătură a racliei prin care creștinii pot săruta Sfintele Moaște



trie cel Nou să fie așezate cu mare cinste și evlavie în Biserica cea mare a Sfintei Mitropolii a Munteniei, unde se află și

astăzi. Importanta lucrare duhovnicească s-a săvârșit în vremea Prea Sfințitului Mitropolit al Țării Românești, Grigorie.

ICOANA SFÂNTULUI ANTONIE CEL MARE A SCĂPAT NEATINSĂ DINTR-UN INCENDIU TERIBIL

Despre notorietatea bisericilor din Dealul Mitropoliei și din zona Curtii Vechi, ambele situate chiar în buicul Bucureștiului, nu cred că mai trebuie să scriem vreun cuvânt. Toată lumea știe că de hramul Sfântului Dimitrie cel Nou, care are loc la 27 octombrie, creștinii umplu nu biserica, ci întreg Dealul, iar cuvântul „neîncăpător” nu are pentru lăcașul care adăpostește Sfintele Moaște decât valoarea unui diminutiv. Politicieni, artiști ori personalități de tot felul vin și-și amestecă la acea dată rugăciunile cu săracii mahalalelor bucureștene. Tot neîncăpătoare este biserica Mitropoliei și-n timpul slujbei de duminică, atunci când toată lumea face cozi interminabile pentru a se ruga la moaștele Sfântului.

PĂRINTELE ANTONIE A FOST DESEORI ÎNCERCAT DE DIAVOL

Biserica ce adăpostește Icoana Sfântului Antonie cel Mare de la „Curtea Veche” este luată cu asalt marțea. Credincioșii vin aici timp de 40 de zile (adică 7 săptămâni la rând) și lasă acatiste (o listă de nume dată preotului) cu mențiunea scopului pentru care se roagă Sfântului Antonie cel Mare. Preoții parohiei preiau din mână enoriașilor listele cu hârtii și odată cu ele credincioșii spun părinților parohi scopul acatistului: pentru boală, pentru spor în toate și belșug, pentru liniște în casă etc. Dacă duminica, în timpul slujbei, biserica este plină

de oameni, dar nu mai mult decât o biserică obișnuită, în ziua de marți însă, lumea se calcă pe bătăături ca să se închine la Icoana Făcătoare de Minuni și să lase acatistele. Este o tradiție care se pierde în negura secolelor și care a fost susținută în timp de declarațiile a zeci de mii de creștini care și-au îndeplinit dorințele urmând ritualul cu strictețe. Ca o notă de culoare, amintim cititorilor noștri că, în timpul Campionatului Mondial de Fotbal din 1994, soția lui Anghel Iordănescu, antrenorul de atunci al „tricolorilor”, a dat și ea acatiste pentru soțul ei ca „Sfântul Antonie să-i ajute să izbândească bine cu echipa de fotbal, soțului meu Anghel.” Și, la acel campionat, selecționata țării noastre a reușit cea mai bună performanță din întreaga sa istorie...

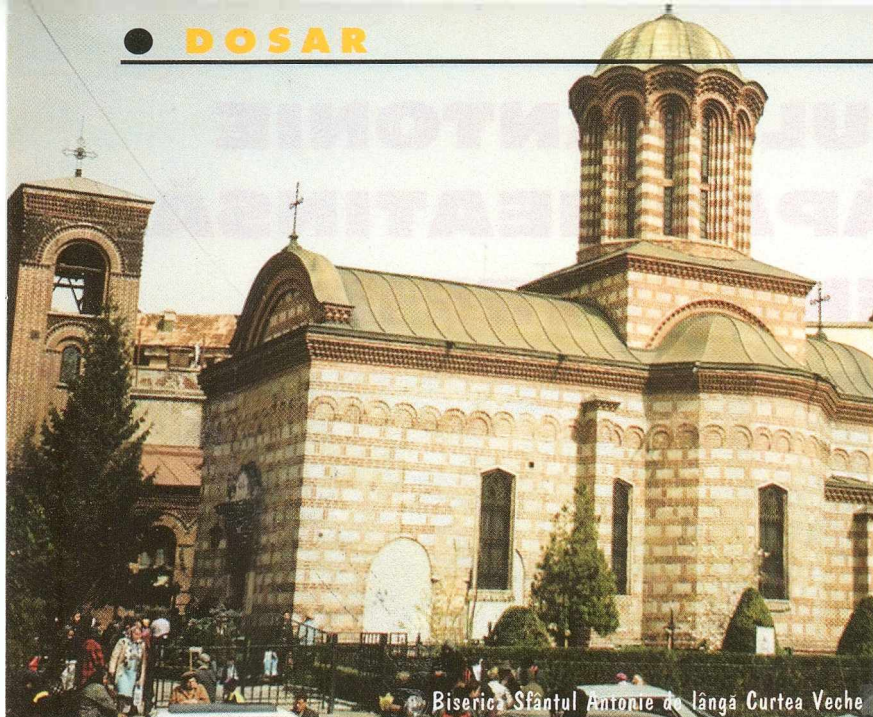
Cuviosul părinte Antonie s-a născut în anul 251 în satul Come de lângă Eraclea, din Egiptul de Sus. Părinții săi erau recunoscuți în tot ținutul pentru averea lor, dar și pentru credința puternică pe care o aveau în Dumnezeu. Încă de mic Antonie a avut o mare atracție pentru viața religioasă, alimentată din plin de viața bisericească dusă de mama și de tatăl său. Pe când viitorul Sfânt avea 18 ani, i-a fost rânduit să îngrijească singur de casă și de sora lui mai mică, deoarece ambii săi părinți au urcat la ceruri. Într-una din zile, tânărul Antonie a intrat într-o biserică taman în momentul în care preotul spunea cum creștinii din vremea Mântuitorului își



În fiecare marți cozile de la intrarea în biserică sunt interminabile



Icoana Făcătoare de Minuni a Sfântului Antonie cel Mare



Biserica Sfântul Antonie de lângă Curtea Veche

împărteau toată averea săracilor. Interpretând acest lucru drept o povață divină pentru el, s-a dus acasă și a vândut toată averea părinților (aproape 300 de pământuri roditoare) și toate animalele pe care le avea în posesie. Acești bani au fost împărțiți vecinilor și săracilor, iar pe sora sa mai mică a dat-o în grija unei fecioare. Pe vremea sa, însă, nu existau mănăstiri și cei care vroiau să ducă o viață monahală o făceau fie chiar în satul lor, fie în apropierea acestuia. Mai întâi, Antonie a ucenicit pe lângă un sihastru din apropierea locurilor natale, apoi și-a desăvârșit spiritul și dragostea pentru Dumnezeu și alături de alți oameni care se retrăseseră din societatea vremii lor din credința pentru Divinitate. În scurt timp el a ajuns cunoscut pentru dăruirea și smerenia pe care o are față de Dumnezeu. Un astfel de om însă nu putea fi ocolit de diavol. Necuratul a încercat mai întâi să-l ispitească amintindu-i de familia, de prietenii, de averile și de viața lipsită de griji pe care le avusese înainte. Văzând că are de-a face cu un spirit dârz, Satana a încercat un alt și retlic, apărându-i monahului în somn în chip de femeie dezbră-

cată. Și de data aceasta însă, credința puternică și rugăciunile către Iisus Hristos l-au ajutat să biruiască tentațiile necuratului și l-au îndârjit pe acesta din urmă să-l supună pe tânărul călugăr la încercări și mai mari. Într-una din zile, pe când priveghea la mormântul unui prieten, asupra lui Antonie diavolul a trimis o mulțime de fiare care l-au sfâșiat și l-au fărâmat oasele, lăsându-l mai mult mort decât viu. Trupul său a fost găsit de niște cunoscuți care, crezându-l mort, l-au pus pe o masă pentru priveghi. Antonie s-a sculat și a cerut cu insistență să fie dus din nou în locul în care-l atacaseră fiarele pădurii. Aici, necuratul, de cum l-a văzut, a început a-l încercui cu felurite năluciri de jivine precum urși, leoparzi, tauri, șerpi, scorpii și câte și mai câte. Dar Antonie nu s-a clintit din loc și le-a spus nălucirilor că-n fața lui Dumnezeu n-au nici o putere. În acel moment, dintr-un nor alb s-au pogorât câteva raze de lumină și Sfântul Antonie s-a trezit față-n față cu Mântuitorul, care i-a zis: „Antonie, aici eram și așteptam să-ți văd tăria. De vreme ce tu ai răbdat și nu te-ai dat biruit, de-acum îți voi fi ție pururi de ajutor și te voi face

niciodată biruit.” Acesta este Sfântul Antonie cel Mare a cărui Icoană Făcătoare de Minuni veghează cu mare sânguință asupra credincioșilor care vin la biserica de lângă Curtea Veche.

BISERICA SFÂNTUL ANTONIE CEL MARE ESTE CEA MAI VECHIE DIN BUCUREȘTI

„Biserica este monument istoric și cea mai veche din București, mărturisește părintele paroh Dinu Provian. După tradiție, a fost zidită inițial de Mircea cel Bătrân, ca biserică domnească, odată cu ridicarea cetății Dâmbovița (București) în anii 1398-1401. Ea a fost rezidită apoi de Mircea Ciobanul în anul 1546, iar cea mai de seamă restaurare ce s-a făcut bisericii a fost cea a lui Ștefan Cantacuzino, la 1715, când lăcașului i s-a adăugat portalul de la intrare și peretele ce despărțea biserica femeilor de cea a bărbaților (două coloane din piatră se văd și astăzi). Tot atunci s-au închis și cele două uși laterale dinspre sud și nord, care dădeau în paraclisele laterale în care își făceau rugăciunile intime membrii familiilor domnitoare. Actuala biserică a trecut prin mai multe prefaceri, mai ales în timpul domniei lui Bibescu Vodă și Barbu Știrbei, iar ultima reparație s-a făcut de comisia monumentelor istorice între anii 1928-1935. Arhitectura cât și structura zidurilor în panouri și cărămizi aparente, precum și cornișa triplu dințată, arată influența tipului arhitecturii sârbești din epoca lui Mircea Ciobanul (1546). Tâmpla (catapetasma) amintește de catapetesmele bisericilor din Orient, ceea ce înseamnă că au lucrat meșteri aduși de domnitori din Orientul creștin. Biserica are

înfățișare de catedrală, deși fără paraclisele laterale nu e prea încăpătoare, căci ea a servit drept catedrală domnească, fiind lăcașul de cult al primei curți domnești din București. Tradiția spune că în secolul al XVI-lea și al XVII-lea în această biserică se ungeau domnii țării și că la scara ei se tăiau doi berbeci iar în sângele lor călcau ieșind din biserică, după ungere, domnii, ca să fie viteji și războinici. Tot în această biserică au fost înmormântați voievozii Pătrașcu cel Bun la 1558 și Mircea Ciobanul (1559). Actualmente însă, nu se găsesc în biserică nici mormintele și nici pietrele de mormânt care să indice acest lucru.

Pictura este a Renașterii, executată de Mișu Pop și Leca. La proscomidie s-au păstrat fragmente din pictura originală de pe vremea lui Mircea Ciobanul. Fragmente din pictura de pe vremea lui Ștefan Cantacuzino – frescă și ulei – s-au încrustat în nișele din dreapta și din stânga de la intrarea în biserică. Între anii 1928-1935, când s-a făcut reparația bisericii, s-a spălat și pictura ce datează din anii 1848-1852. Hramul vechi a fost Buna Vestire. Hramul «Sfântul Anton» a fost adăugat după focul cel mare din 1847 când, arzând vechea biserică Sf. Anton din Piața de Flori, în loc să se zidească o altă biserică în locul celei arse s-a reparat așezământul de cult „Curtea Veche”, care era ruinat și părăsit. Atunci i s-a adăugat, pe lângă vechiul hram (Buna Vestire) și hramul «Sfântului Anton».

Deși vechea biserică a ars din temelii, scormonind în cenușă, oamenii timpului au găsit actuala Icoană Făcătoare de Minuni a Sfântului Antonie cel Mare neatinsă de flăcări și așa credința lor în puterea acestui inestimabil obiect de cult a crescut foarte mult.”

BUGETUL E-N TOATE

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: ROMPRES și FLORIN IONIȚĂ ■

România trăiește în două realități paralele. Da' paralele rău de tot. În prima dintre ele au loc frecuşuri politice, se castrează maidanezii, preafericitul Teoctist e căutat la dosar, filiale întregi de partide migrează la alte formațiuni, se negociază protocoale, se discută legi, se emit ordonanțe, naționala de fotbal a României o ia pe coajă, lumea se pregătește de Paști, guvernării plantează pomișori, Uniunea Europeană refuză să ne scutească de vize și, mai ales, se vehiculează tone de cifre, majoritatea reprezentând ipotetice și încă mai virtuale cheltuieli. În cealaltă realitate nu sunt bani. Deloc. Pentru nimic.

UNDE SUNT BANII DV.?

Cu chiu cu vai, până la ora când vor apărea aceste rânduri, este posibil să avem un buget. Pe hârtie, firește. Un buget trecut în aprilie prin Parlament înseamnă – experiența a consacrat-o de mult – o defalcare a sumelor pe la începutul verii și sosirea lor la destinație în plin concediu. Ca de obicei, o bună parte dintre investiții – care presupun vaste documentații, proiecte, devize, licitații etc. – vor avea de suferit și multe vor rămâne să aștepte bugetul pe 2002, care, nu-i așa?, se va fundamenta la timp.

Între timp, însă, omul de pe stradă, care nu e nici demnitar, nici patron, nici măcar fotbalist se va fi confruntat cu două nou-tăți zguduitoare. Noua Lege a



Românii cotizează din greu la buget, dar nimeni nu i-a lămurit încă unde ajung banii

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

05.03. Sunt căutați asasinii lui Sașa Disici; 75.000.000 lei recompensă pentru orice informații privitoare la aceștia ● Plutonierul Murariu a încasat de la Loteria Națională premiul de peste un milion de dolari ● În București a început castrarea maidanezilor; Traian Băsescu face apel la populație să „înfiere” cât mai mulți dintre aceștia, pentru a-i scăpa de la moarte ● Mari inundații în Bihor, Bistrița-Năsăud, Maramureș și Suceava ● Standard & Poor's a modificat calificativul României de la stabil la pozitiv.

06.03. În nordul țării, apele au depășit cotele de pericol ● În noaptea în care primul ministru a declarat război hoților de mașini, au mai fost furate 15 autoturisme ● Polițiștii au fost înarmați cu pistoale mitralieră ● Dudu Ionescu amenință că îl va acționa în justiție pe Călin Cătălin Chiriță.

07.03. Parlamentul a adoptat Legea secretului de stat și a secretului de serviciu ● România are peste 6,2 milioane de pensionari: la un salariat revin 1,44 pensionari ● Autostrada București-Pitești are mari deficiențe de construcție ● Inundațiile au produs pagube de sute de miliarde de lei.

08.03. Simona Marinescu și-a anunțat candidatura la președinția Partidului Democrat ● Câteva mii de polițiști îi caută în continuare pe asasinii lui Sașa Disici.

09.03. Președintele Ion Iliescu l-a invitat în România pe Regele Mihai cu ocazia redeschiderii galeriei de artă românească modernă a Muzeului Național de Artă ● Pentru prima dată în acest an, leul s-a apreciat în fața dolarului ● Ana Blandiana a anunțat că se va retrage din conducerea Alianței Civice.

10-11.03. Natalia Oreiro a sosit la București ● Hagi a lovit un arbitru ● La Institutul de Cercetări Balotești au murit 23.000 de păsări; angajații sunt în greva foamei ● Regele Mihai nu poate fi prezent la data pentru care a fost invitat de Ion Iliescu.

12.03. În timp ce acționa în județul Neamț, echipa lui Grecea a fost filată și amenințată de reprezentanții unui serviciu secret ● Victor Socaci a compus „Imnul lui Hagi” ● Premierul Năstase a apreciat că membrii CNSAS sunt ineficienți.

13.03. După „scandalul Ouatu”, Grecea a ieșit la rampă cu noi acuze despre șapte miniștri din rândul actualei și fostei puteri ● Locuitorii unui cartier din Bușteni susțin că apa potabilă de la robinetele lor conține „rămășițe de broască” ● Premierul Năstase îi reproșează lui Grecea

pensiilor, care a provocat adevărate mitinguri la Casele de profil, îi dezavantajează pe cei care ies din câmpul muncii după 1 aprilie (!), iar în urma aplicării impozitului pe venitul global o mulțime de oameni care au avut proasta inspirație de a-și lua un al doilea serviciu ca să aibă ce le pune copiilor pe masă vor trebui să vină cu o pălărie de bani de acasă.

Nu cômenez necesitatea și corectitudinea celor două legi. Dar fapt este că „implementarea” lor s-a făcut cu un efort nui de a fi explicate. La câți bani încasează statul de la contribuabili, o minimă decentă ar fi impus tipărirea unui fluturaș care să precizeze, pe scurt și limpede, ce avem de făcut.

Dar de ce am aștepta așa ceva, într-o țară în care, dacă ești angajat cu convenție civilă, îți depui carnetul de muncă într-un loc, plătești dările către stat în alt loc, iar comisionul pentru declarația de asigurat (?!) – de ce nu un comision pentru declarația de cetățenie?! îl trimiți prin mandat poștal, după care te prezinți din nou la primul loc cu recipisa mandatului! Iar după toată această odisee, repetată lună de lună, te alegi cu ceva mai puțin de o treime din salariul scris pe hârtie...

Statul încasează, așadar, până la 60 la sută din banii plătiți

de angajator, poate și mai mult în unele cazuri, și cu toate acestea nu are niciodată bani suficienți pentru nimic.

N-are, da' promite. Și giganților industriali, și medicilor, și profesorilor, și copiilor bolnavi, și bătrânilor, și sinistraților, și cui ar mai putea da un vot când o fi cazul.

A fost mult ironizată ideea lui Traian Băsescu, pe vremea când păstorea Transporturile, de-a afișa pe șoselele reabilite anunțul „Aici sunt banii dv.”. Mă-ntreb, însă, care dintre ceilalți miniștri, de ieri ori de azi, ar putea arbora un astfel de banner – și, mai ales, unde?

VERDE CRUD, VERDE CRUD

Peisajul de primăvară al scenei politice este conform cu anotimpul: de un verde crud (la minte, din păcate). Fiiînd sezonul păsărilor migratoare, câte o filială județeană de partid ori măcar membri marcanți ai acesteia își iau zborul spre alte zări de soare pline. Nu contează că, oricum ai suci-o, e greu să găsești vreo asemănare ideologică între PNL și PUR, ca în cazul lui Stelian Duțu – dar, la urma-urmei, cui naiba îi pasă de ideologie! În nici un caz lui Viorel Cătară, care după același PNL și după PNR a ajuns în ApR.



Adrian Năstase nu are nevoie de FMI – da' nici invers

Premierul Adrian Năstase a admis existența fenomenului de pedeserizare a structurilor administrative locale și chiar a celor economice, susținând însă că apucăturile acestea ar aparține colegilor din PSDR și PUR – păi, în cazul ăsta termenul e impropriu, înseamnă că este vorba de PURificare.

În ce-a mai rămas din PD – bătaie mare pe postul de

președinte. Mai elegantă decât contracandidații ei, Simona Marinescu a anunțat că, dacă va câștiga, le va asigura posturi de conducere lui Petre Roman și Traian Băsescu, reînviind ideea de triumvirat. Adevărul este că e mișto să faci promisiuni altruiste bazate pe pronosticuri fanteziste.

La rândul său, Băsescu – între Rocar, Harbuz, Bardot și

dezvăluirile pe care le-a făcut presei.

14.03. Suspectul numărul unu în cazul Sașa Disici și-a tras un glonte în cap în timp ce era urmărit de forțele de ordine ● Țiganii hunedoreni cer avorturi gratuite ● Patru autoturisme au fost incendiate în centrul Capitalei ● Traian Băsescu a declarat război țăntarilor și șobolanilor.

15.03. A fost destituit generalul Dan Voinea, șeful Parchetelor Militare ● Ovidiu Grecea și-a dat demisia de la Departamentul de Control și Anticorupție al Guvernului ● Pistolul lui Raul Opriș s-a dovedit a fi arma cu care fusese asasinat Sașa Disici.

16.03. În Pitești s-a declarat carantină în urma descoperirii unui focar de turbare la vulpi ● Poliția pune în seama lui Raul Opriș și asasinarea lui Sorin Moldovan, în urmă cu câteva luni, la Deva; cazul Raul Opriș pare „cusut cu ață albă” ● Guvernul nu găsește banii necesari pentru recorelarea pensiilor ● Șefii de la CEC și CNVM și-au „tras” venituri fabuloase în perioada în care se pregătea prăbușirea FNI ● Șapte nave românești stau blocate la Novi Sad ● Controverse în legătură cu opera „Cap de copil” de Constantin Brâncuși, achiziționată de Ministerul Culturii la preț de speculă.

17-18.03. Bucureștenii au „înfiat” 700 de maidanezi; alți 16 au fost adoptați de belgieni ● Soprana Viorica Cortez a suferit un grav acci-

dent de circulație ● Un bărbat a căzut de la 10 metri în ruinele Circului foamei de pe strada Șura Mare din București.

19.03. Se modifică noua Lege a pensiilor, înainte să intre în vigoare ● S-a amânat procesul Beclea-Szabo ● Premierul Năstase a cerut să fie scoase la lumină dosarele privatizărilor frauduloase.

20.03. Într-un bar din Constanța, un bolnav psihic a înjunghiat trei persoane ● Se pregătesc apartamente de lux pentru cei care au ocupat funcții importante în stat ● Tăierea micilor la marginea drumului este interzisă ● Vor crește salariile demnitarilor ● Românii se îmbulzesc să se pensioneze înainte de a se aplica noua Lege a pensiilor.

21.03. A încetat din viață Ilie Verdeț, președintele de onoare al PSM ● Duel Iliescu – Năstase în legătură cu Ordonanța privind organizarea MI.

22.03. Un angajat al CNSAS a afirmat despre patriarhul Teoctist, că a colaborat cu securitatea și că a fost homosexual ● Guvernul a modificat Ordonanța privind impozitul pe venitul global ● Se scumpesc țigărele.

23.03. Acțiune sub acoperire a poliției bucureștene; schimb de focuri între infractori și oamenii legii ● Răzvan Theodorescu a lansat cruciada împotriva manelelor ● Peste o mie de persoane au participat la înmormântarea lui Ilie Verdeț ● Funcționarul CNSAS care a furnizat

Mitrea – și-a găsit timp (și oarece interes) să se împace cu premierul, care i-a promis garantarea de către Guvern a creditelor BEI pentru investițiile majore ale Capitalei. Apropierea dintre cei doi i-a produs frisoane lui Roman, dar și lui Iliescu. Acesta din urmă, de emoție, a făcut o vizită nostalgică la Oltenița, dacă tot nu-l invită pe nicăieri și nu-l calcă la Cotroceni nici un șef de stat.

Adrian Năstase, însă – aflat într-o prelungită pasă neagră –, în loc să se bucure de cumințenia sindicatelor și a opoziției (este pentru prima oară când un cabinet lucrează, de patru luni, fără nici un fel de adversar), s-a trezit spunând că România nu are neapărat nevoie de un acord cu FMI, întrucât perioada dificilă a fost depășită! Pa-ba-baaam! Și noi care n-am băgat de seamă! Drept este că se poate trăi fără FMI, dar și fără butelii, fără televizoare, fără covoare, ba chiar și fără Adrian Năstase.

DOSARIADA DE PRIMĂVARĂ

Pentru câteva zile, toate cele de mai sus au pălit în fața unei noi ofensive a dosarelor. Înființarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității a fost justificată, între altele, prin

încercarea de a stopa „traficul” de dosare. Or, ironia sorții face ca două dintre cele trei scandale mai recente pe această temă să implice un membru al Colegiului CNSAS, respectiv un angajat al instituției. După ce Andrei Pleșu a fost acuzat, în mod aiuristic, că ar fi fost informator, Gabriel Catalan a dat presei (mai exact, fratelui său de la „Libertatea”) o parte din dosarul PF Teotist, care ar fi fost legionar, homosexual și turnător.

Ambele cazuri au stârnit valuri de proteste, diferența fiind că, în cazul Întâistătătorului Bisericii Ortodoxe Române comentariile au fost în ideea că „așa ceva nu se face”, fără detalii asupra verosimilității informațiilor.

Al treilea scandal l-a avut în centru pe consilierul Ristea Priboi, despre care CNSAS a afirmat că nu există dovezi privind eventuala activitate legată de poliția politică. Afirmația, însă, nu se baza pe parcurgerea dosarului, despre care serviciile secrete au stipulat că... e secret. În acest caz comentariile sunt inutile.

Aceste agitații s-au petrecut practic simultan cu cele stârnite de o proaspătă lege privind tocmai secretele de stat, act normativ despre care mai toată lumea a admis că e cel puțin



Gheorghe Onișoru, președintele unei instituții care trebuie să existe, dar nu va folosi la mare lucru

echivoc și trebuie amendat și/sau dublat de o lege privind accesul la informații.

Concluzia, mă tem, este aceea că existența și funcționarea CNSAS sunt obligatorii pentru a putea vorbi de o societate democratică și de o exorcizare a demonilor trecutului, dar, în mod concret, nu vom afla mare lucru și ce vom afla nu ne va folosi la nimic – asta măcar și pentru faptul că, în zece ani, tot ceea ce trebuia să dispară a dispărut de mult.

INVESTITORII PRIMĂVERII

În rest, o primăvară năbădăioasă: Parisul a intrat pe mâna

stângă, rușii și americanii se joacă de-a remake-ul războiului rece, nouă ne trebuie în continuare vize pentru lumea bună, după ce-au provocat un război în Iugoslavia albanezii au pus de unul și în Macedonia, comuniștii guvernează Republica Moldova, Corneliu Vadim Tudor a obținut demiterea unui prefect care a vorbit urât cu soția liderului PRM, UDMR pare să fi intrat la conservare (bag seama că au căpătat tot ce vroiau), bucureștenii adoptă câini, băntuie febra aftoasă, varicela, hepatita, gripa și altele.

Veniți, privighetoarea cântă. De ce-o fi cântând ea?

informații despre Patriarhul Teotist va fi concediat.

24-25.03. S-a trecut la ora de vară ● S-au produs 32 de accidente de circulație în care au murit 14 persoane ● Premiul pentru Excelență în Cultura Românească a fost atribuit sculptorului Ion Irimescu ● Dan Matei Agathon dă în vileag hoțiile de la BTT ● Printre alte mărfuri, la Bursa din Constanța se vând și... struți.

26.03. Premierul Năstase nu este de acord cu abia anunțata micșorare a impozitelor ● Judecătoria Oradea l-a condamnat pe Ioan Stoica să restituie banii păgubiților de la „Caritas” ● La granița cu Republica Moldova a fost capturată o rețea de călăuze.

27.03. Strada Alexandru Borneanu din București a fost pavată cu CD-uri și casete piratate, la inițiativa Oficiului Român pentru Drepturile de Autor ● Steagul anti-manee arborat pe Palatul Culturii din Iași, la inițiativa lui Răzvan Theodorescu, a fost luat de vânt ● Profesorii Dolphi Drimer și Vasile Burlui sunt cercetați penal în afacerea „diplome măsluite” ● Pârâul Bârsa a fost poluat cu reziduuri de păcură de la Celohart Zărnești ● Opera Română din Cluj a suspendat toate reprezentațiile ● Ludovic Spiess a fost numit director al Operei Naționale Române din București.

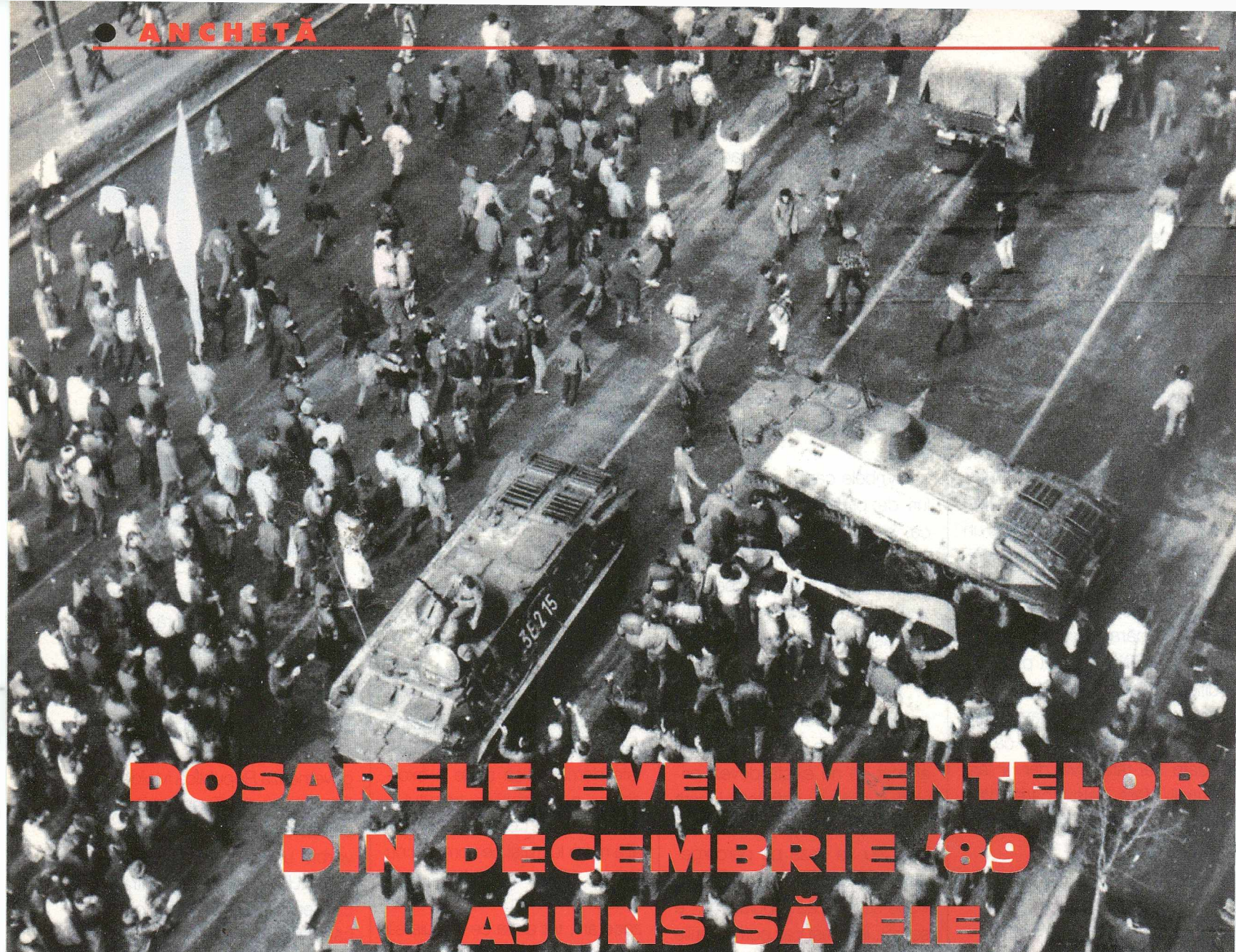
28.03. Sute de persoane s-au călcat în picioare la poarta Institutului

Cantacuzino pentru a-și procura miraculosul „Cantastim” ● Primele patru persoane au avut acces la dosarele întocmite de securitate; printre acestea, fiica lui Lucian Blaga ● În timpul vizitei lui Ion Iliescu la Târgu Jiu, fanii lui Miron Cozma au strigat: „Grațierea!” ● Scandal la Spitalul Militar Cluj ● 2,4 milioane de români muncesc la negru ● Fostul șef al Secției de Combateră a Crimei Organizate din Parchetul General, procurorul Budușan, cere azil politic în Franța.

29.03. Au fost scoase de la rezerva de stat 100.000 de tone de grâu ● În Capitală a fost anihilată o bandă de hoți de mașini ● La Biserica „Sfinții Voievozi” din Cotești-Vrancea, icoanele sar din perete și crucile miros a mir.

30.03. Muncitorii de la CS Reșița au blocat intrările și l-au dat afară pe investitorul străin ● Inventatorul „Cantastim”-ului afirmă că americanii au primit cadou rețeta serului de la directorul Institutului Cantacuzino.

31.03-01.04 La Spitalul din Fălticeni, un nebun a înjunghiat șase pacienți ● Un libian a provocat în Capitală un grav accident de circulație, avariind patru mașini ● Ia amploare „scandalul caviarului” despre afacerile oneroase de icre negre și pește.



DOSARELE EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE '89 AU AJUNS SĂ FIE

ÎNGROPATE IAR

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: ROMPRES ■

În ultima lună, din ordinul noului procuror general, Joița Tănase, împotriva sentințelor pronunțate în cazul generalilor Stănculescu și Chițac (pentru masacrul de la Timișoara din decembrie '89 – câte 15 ani de închisoare pentru fiecare) s-a declanșat procedura recursului în anulare. Pentru profani, asta înseamnă suspendarea pedepsei privative de libertate pentru generali (oricum, cei doi nu prea au stat la închisoare, Stănculescu fiind fugit la Londra, iar Chițac „bolnăvior”) și în scurt timp casarea totală a sentințelor. O

stranie coincidență a făcut ca la scurt timp după începerea „spălării” cuplului de ex-mari șefi militari să fie demis șeful Parchetelor Militare, generalul de brigadă Dan Voinea. Mai mult decât atât, lui Voinea i s-a retras

dreptul de a lucra la „dosarele '89”, de care se ocupa personal. Toate astea miros clar a tentativă de îngropare a aflării adevărului despre unele evenimente soldate cu victime mai ales că Dan

Voinea finalizase anchetele din multe dosare. Mai jos venim cu amănunte noi și vechi (spre aducere aminte) despre un caz grav pe care l-a cercetat până acum câțva timp echipa Parchetelor Militare, caz care

riscă să rămână în aer.

După fuga celor doi Ceaușești și câteva ore de haos, practic se formaseră trei centre de putere. Centrul de putere politică, format din Ion Iliescu și

viitorii membri ai C.F.S.N. civili au itinerat pe traseul C.C. al P.C.R.–T.V.R.–M.Ap.N. Cele două centre de putere militară, unul condus de generalii Gușe și Vlad și celălalt condus de Victor Atanasie Stănculescu și generalul Nicolae Militaru au funcționat la C.C. al P.C.R., respectiv la M.Ap.N.

La M.Ap.N., încă din seara de 22 decembrie 1989 se formase un puternic dispozitiv de apărare dotat cu blindate și arme grele, pus sub directă comandă a generalului Stănculescu. Cu toate acestea, generalii Militaru și

MASACRUL DE LA M.Ap.N.



A.B.I.-urile uslașilor făcute praf

Stănculescu au decis că mai trebuie aduse alte unități militare, sub pretextul că M.Ap.N. ar urma să fie luat cu asalt de grupuri masive de teroriști. Mai întâi a fost chemată U.M. 01171 din Buzău, apoi pe rând

M.Ap.N. ajunge la contraamiralul Dinu Ștefan, comandantul Direcției de Informații a Armatei: cercetașii din Buzău trebuie să ajungă la M.Ap.N. Sub comanda căpitanului Gheorghe Truțulescu (cel care va deveni mai

CAPCANĂ ÎNTINSĂ LUI TRUȚULESCU

unități de grăniceri, unități ale Academiei Militare și ale Academiei Militare Tehnice, o subunitate din U.S.L.A., milițienii de la Sectorul 6 din București, U.M. 01303 din Târgoviște, alte unități din Galați, Pitești și București.

Scenariul a fost cam același în toate cazurile soldate cu victime. Militaru și Stănculescu decideau chemarea trupelor de sprijin, stabileau consemne și trasee pentru acestea, apoi ordonau unităților aflate deja în dispozitivul de apărare al M.Ap.N. să deschidă foc asupra lor.

U.M. 01171 din Buzău era o unitate de cercetare-diversiune a M.Ap.N. care acționase între 16-20 decembrie la Timișoara, sub numele de cod „Tâmplarii”. Având misiuni de cercetare în civil, tâmplarii observaseră ce unități militare au acționat în Timișoara și care dintre cadre dăduseră dovadă de un zel deosebit în reprimarea manifestațiilor. În după-amiaza zilei de 22 decembrie, un ordin expres de la comandamentul din

târziu vestit în cazul Țigareta 2), 40 de cercetași au fost îmbarcați în două camioane și aduși spre București. Ei aveau o rută clară și doi ofițeri de legătură care să-i conducă. Drumul a decurs fără incidente până când au ajuns în fața porții M.Ap.N. Atunci, dispozitivul de apărare a primit ordin să deschidă foc. A început o canonadă serioasă. Din fericire, cercetașii erau bine pregătiți, au sărit din camioane și s-au risipit până la încetarea focului. Chiar și așa au avut patru morți și mai mulți răniți.

Evenimentele de mai sus au avut loc în jurul orei 23,30. Ceva

mai târziu, la ora 3,30, după un scenariu identic au fost ciuruite în fața Centrului de Calcul al M.Ap.N. autobuzele cu studenții Academiei Militare Tehnice chemate tot pentru a face față unui potențial atac terorist. Și în acest caz s-au înregistrat morți și răniți.

În seara zilei de 23 decembrie, generalii Stănculescu și Militaru l-au convocat pe colonelul Ardeleanu, comandantul U.S.L.A., și i-au ordonat să aducă pentru curățirea zonei M.Ap.N. de teroriști mai multe echipe de luptători antiteroriști. Ardeleanu s-a conformat și a ordonat la rândul său aducerea la M.Ap.N. a tuturor cadrelor disponibile. A raportat că vor veni două A.B.I.-uri (mașini Aro blindate) sub comanda lt.-col. Troșca, șeful de stat major al U.S.L.A. A.B.I.-urile aveau și ele o rută bine stabilită, se știa exact când trebuie să sosească. În momentul în care acestea au



Gheorghe Truțulescu

loși teroriști anihilați.

Cu câțiva ani înainte, lt.-col. Troșca activase în direcția a 4-a a Securității instrumentând dosarul de colaborare cu G.R.U.-ul sovietic al generalului Militaru. Generalul Nuță, și el fost șef al Direcției a 4-a, a murit tot în acele zile prăbușindu-se în mod misterios cu elicopterul.

În urma tragicelor întâmplări de mai sus, au murit câteva zeci de persoane. Alte câteva zeci au fost rănite. Rămâne de aflat dacă victimele s-au produs în

MOARTEA CELOR DE LA U.S.L.A.

ajuns în fața M.Ap.N., apărătorii sub comanda lui Stănculescu, după cum am mai spus, au deschis focul cu arme grele. A.B.I.-urile au fost făcute zob, nu a mai scăpat cu viață decât un subofițer grav rănit. Ulterior cadavrele au fost profanate, pe motiv că ar fi ale unor teroriști. Troșca și căpitanul Cotuna de la U.S.L.A. au fost prezentați ulterior la T.V.R. drept niște pericu-

urma unor erori criminale de comandă ale cuplului Stănculescu-Militaru sau în mod premeditat. Între timp, Nicolae Militaru a murit. Generalul Stănculescu tocmai a fost făcut scăpat pentru ceea ce a făcut la Timișoara până pe 20 decembrie. Suntem curioși dacă va fi pus sub acuzare pentru masacrul de la M.Ap.N.



Dan Voinea



Nicolae Militaru



Victor Stănculescu



<http://www.ziua.ro>



ASTA-I REALITATEA



CU „SFÂNTA” TREIME DE EPIDEMII DUPĂ EL, MIELUL DE PAȘTI E CAM STRESAT



Text: LILIANA PETRUȘ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Tocmai când să ne bucurăm și noi de Sărbătorile Pascale, cu ouă roșii, sărmăluțe și friptura de miel pe masă, niște molime ciudate ne amenință de dincolo de granițele țării și — ca să nu ne lăsăm mai prejos — din interiorul ei. Și cum joaca de-a febra aftoasă, plus „vaca nebună”, bașca turbarea poate fi mortală, trebuie să căscăm bine ochii, atunci când mergem la cumpărături. Chiar dacă sună ca naiba, ar fi păcat s-o mierlim chiar de Înviere.

TÂRGURILE DE ANIMALE SUNT INTERZISE

Speriate de bolile în cauză și de avertismentele Uniunii Europene, autoritățile sanitare din România au luat și ele niște măsuri de protecție a populației. Astfel, au fost interzise târgurile de animale, în perioada 15 martie — 15 aprilie, cu posibilități de prelungire a interdicției, s-au intensificat verificările în piețe și

carmangerii, iar carnea tocată nu se mai vinde decât în condiții speciale. Asta înseamnă că trebuie să fie preambalată și etichetată, sau, și mai bine, tocată chiar în fața clientului, că prea puneau în compoziție tot felul de bazaconii. Tot cu statut special se vând și laptele, produsele derivate din el, ouăle, păsările vii, mierea de albine și ceara. Acestea pot fi comercializate doar dacă „negustorul” prezintă

carnetul de sănătate pentru acele păsări, animale sau colonii de albine, eliberat de medicul veterinar din localitatea de baștină. Ca să ne demonstreze că asta nu-i o păcăleală de 1 aprilie, Protecția Consumatorului și Poliția Sanitar-Veterinară s-au pus pe treabă. În București, în luna martie, au fost confiscate în jur de 10 t de carne și s-au dat amenzi de aproximativ 100 milioane de lei.

În topul piețelor contravenționale s-au înscris Oborul, Crângășiul și Rahova.

VACA NEBUNĂ NE MAI URMĂREȘTE VREO 14 ANI

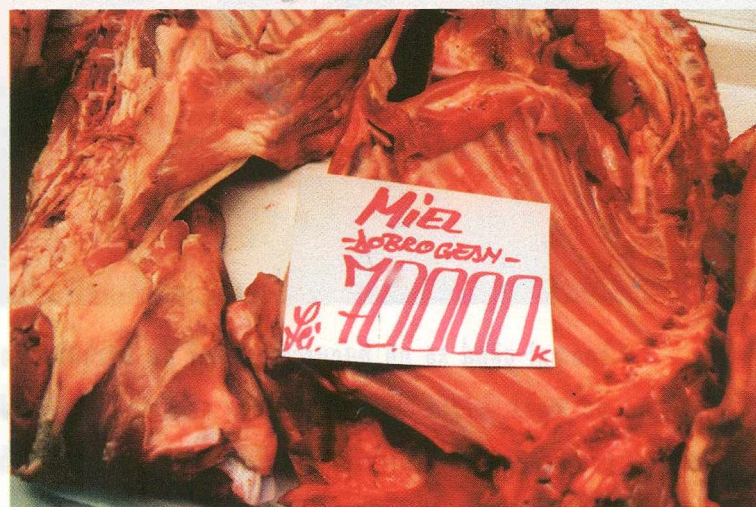
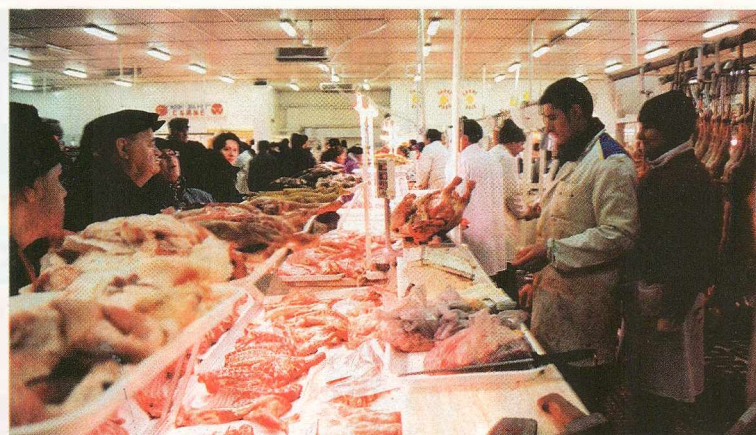
Chiar dacă nu s-a dovedit că forma umană a bolii „vacii nebune” se transmite prin sânge, Consiliul European ne-a

recomandat întărirea reglementărilor în materie de sânge și plasmă. În România s-a propus realizarea unui registru unic național, cuprinzând toate persoanele care eventual s-ar contamina, precizează dr. Adrian Streinu Cercel, directorul Institutului de boli infecțioase „Matei Balș”. Donarea de sânge, de asemenea, va fi atent supravegheată, chiar dacă asta nu-i treabă deloc simplă: „Noi nu avem niște teste specifice pentru depistarea acestei boli. Și nu pentru că nu le-am cumpărat, ci pentru că nu există. Nici americanii nu le au, detectarea malariei este foarte dificilă. În aceste condiții, nu văd cum am putea testa donatorii, că doar nu se citește în ochii lor dacă au sau nu boala vacii nebune. Mai mult, în acest caz nici nu putem stabili care segment din populație este mai expus – cum se întâmplă la hepatită ori HIV – pentru că virusul asta nu moare nici cum, nici fiert, nici fript. Deci, dacă este prezent într-o bucată de carne, îl ieși sigur, chit că prepari carnea în cel mai sofisticat mod posibil. Dacă mă gândesc bine, în România, cel mai

puțin expuși sunt oamenii sărmani, pentru că ei ajung destul de greu la un mușchi de vită”, ne-a explicat Antoaneta Bugner, președintele Fundației de donare benevolă de sânge. În aceste condiții, nu avem decât să fim foarte atenți la carnea de vită, să nu care cumva să cumpărăm produse din țările aflate sub embargo, dacă ele mai scapă pe piață, cum s-a și întâmplat. Fără să vă speriem, povestea asta cu encefalopatia spongiformă bovină este a naibii de complicată, de vreme ce medicii nu i-au dat de capăt. Dacă luăm în calcul și perioada de incubație a acestei boli – până la 14 ani –, chiar că nu mai putem să mâncăm, relaxați, orice. Că, Doamne ferește, s-ar putea ca o sărmăluță cu carne de vită, mâncată acum, să ni se urce la cap, sub forma vacii nebune, prin 2010, încolo, și să ne tulbure bătrânețile.

PUTEM ALEGE ÎNTRE AFTOS ȘI TURBAT

Virusul care provoacă febra aftoasă cică are cea mai mare viteză de răspândire din natură.



VULPILE MOARTE NU SUNT DE MÂNCARE

Liviu Harbuz, consilier al primului ministru pe probleme de medicină veterinară, nu exclude posibilitatea ca turbarea să ajungă și în București, ceea ce ar fi foarte grav: „Dacă o vulpe turbată apare în Capitală, populația de câini devine o adevărată bombă epidemică”, susține Harbuz. Consilierul guvernamental sfătuiește populația să nu se atingă de leșurile de vulpe găsite prin păduri, pentru că aceasta s-a dovedit a fi, de fapt, principala cale de



transmitere a turbării.

„Problema nu este că vulpile turbate mușcă nu știu câți câini sau oameni, ci că ele mor, iar oamenii le adună și le jupoaie, pentru blană sau, și mai rău, le gătesc. Au fost și astfel de cazuri!”, ne-a declarat Liviu Harbuz.

Pentru ca un animal să-l contacteze, este suficient să intre în contact cu saliva, laptele, carnea, sângele, blana sau excrementele unui exemplar bolnav. Virusul poate fi purtat de praf, iarbă, apă, păsări migratoare, roți de mașini, ce s-o mai lungim, cam tot ce mișcă prin lumea asta. Deși animalele, în general, nu mor de febră aftoasă, ele pierd mult în greutate și nu mai dau lapte. Campaniile de vaccinare se dovedesc de obicei ineficiente și nu sunt recu-

noscute internațional, pentru că sângele unui animal bolnav se deosebește greu de cel al unui animal vaccinat. Manualele de boli infecțioase recomandă, încă din anii '50, izolarea și sacrificarea animalelor bolnave, dar și izolarea, până la stingerea epidemiei, a tuturor animalelor sănătoase. Omul, deși nu se îmbolnăvește, poate deveni un agent activ al transmiterii bolii. De vreme ce ni se spune că asistăm la cea mai mare epidemie de febră aftoasă din istorie, iar oile

și caprele sunt cele mai afectate, se pare că avem mari probleme cu mielul nostru de Paști. Vestile de la Agenția Națională Sanitar Veterinară sunt care de care mai proaste: că va fi criză de carne, că abatoarele nu mai au de unde să cumpere, dacă târgurile s-au închis, că de aia se scumpește acest produs, că se poartă contrabanda în domeniu, că mieii jupuiți pe marginea șoselei ne îmbolnăvesc, deci s-avem grijă **ce și de unde** cumpărăm de sărbători. Înainte să facem o psihoză pe această temă, trebuie să spunem că ar fi mai cinstit să vadă autoritățile sanitare **ce și unde** se vinde. Că există zeci de organisme ale statului cu atribuții în acest sens, că de-aia plătim o armată de inspectori, care de care mai veterinari și mai sanitari, ca să nu ne stea în gât, printre altele, bucatele de pe masa de Paști. Dacă tot nu ne putem lăsa pe mâna lor, măcar să cumpărăm mielul numai din piețe agro-alimentare și numai dacă este blindat cu toate analizele necesare. Nu trebuie să ne impresioneze remorcile doidora de miei, oprite pe șosele sau la colț de stradă, chiar dacă vând mai ieftin și fără coadă. Ar fi păcat să dăm banii pe un miel aftos ori, și mai rău, turbat.

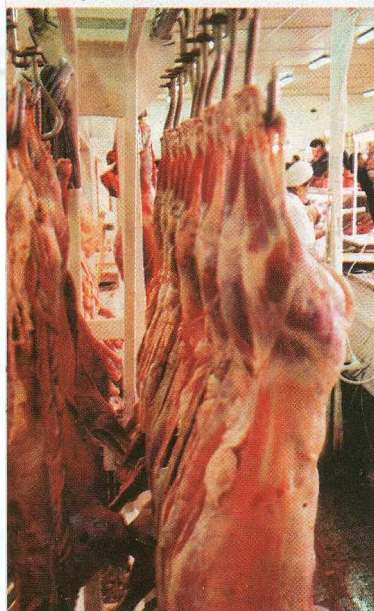
MIELUL TREBUIE CĂUTAT LA C.V.

Dr. Adrian Călugăru, inspector șef la Inspekția Sanitară de Stat a Municipiului București, susține că, în această perioadă, mult mai gravă decât febra aftoasă – și mai la îndemâna noastră – este turbarea: „Oricând poate pătrunde un animal sălbatic în București și atunci chiar este foarte periculos.” După ce, în ultimele luni, au fost descoperite mai multe cazuri de rabie la vulpile din Moldova, turbarea, pare să devină flagelul național, un fel de replică autohtonă la „vaca nebună” și febra aftoasă, ca să vadă ei, occidentali, că și noi suntem în stare de epidemie. La noi e chiar mai spectaculos. Vreo cinci țărani s-au îmbolnăvit după ce au mâncat un mistreț cu rabie, pe alții, din Mureș, i-a mușcat o vulpe tembelă, o pisică turbată, din Iași, și-a zgâriat și mușcat stăpânii, iar aceștia au refuzat să se vaccineze... În caz că nu știți, avem de-a face, totuși, cu o boală mortală, dacă nu ne tratăm, când e cazul. Până una-alta, în câteva comune din județele Argeș, Brașov, Mureș și Iași s-a declarat stare de necesitate, iar turbarea se apropie de marile orașe. Medicii spun că sărbătorile de Paști sunt numai bune pentru transmiterea epidemiei, dacă nimerim vreun miel mușcat de un animal cu probleme. Și încă asta e o formă elegantă, că pe la noi se mai vând și oareșce câini belți, dacă nu suntem atenți cât cuprinde. Bucureștenii au și ei suficiente motive de nesigurantă, în acest sens, cu aproape 300.000 de câini comunitari prin ogradă. De la un singur câine mușcat, Capitala poate deveni o adevărată bombă epidemică. Dacă, ferească sfinții, se va întâmpla o asemenea



nenorocire, dr. Adrian Streinu Cercel susține că există suficiente resurse pentru a o stăpâni: „La această oră avem vaccin pentru o lună și jumătate, dar, dacă este nevoie, putem asigura și necesarul în caz de epidemie.” Ca să încheiem, totuși, într-o notă optimistă, putem depăși toate aceste epidemii, dacă suntem atenți la amănunte și ne facem cumpărăturile de Paști, și de apoi, numai din piețele și magazinele autorizate

și verificate sanitar. N-o să fie foarte distractiv în aglomerație, nu e amuzant să citești CV-ul mielului de îl cumperi – adică certificatele lui de sănătate și bună purtare – da' asta e mult prea important pentru sănătatea noastră, ca să ne permitem să o scoatem din calcul. Spre deosebire de lisus, în ceea ce ne privește nu e sigur că ne întoarcem din morți. Hristos a Înviat, așadar, să aveți Sărbători fericite!



CONCURS

Premiu:

O masă pentru două persoane în valoare de **500.000 lei**

SAHIB, RESTAURANT INDIAN (tradițional)

Str. Teodosie Rudeanu (lângă Primăria Sector 1 – Bd. Banu Manta)
București – România – Tel/Fax: 01/222.18.55 – 12⁰⁰ – 24⁰⁰

PETRECEȚI CLIPE DE NEUITAT ÎNTR-O ATMOSFERĂ INTIMĂ!

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de SAHIB – Restaurant INDIAN

Sahib

PAȘTELE, RENAAȘTEREA SPIRITULUI ȘI-A NATURII

Simbolul cel mai în vogă al Paștelui este oul, emblema Universului, chintesența vieții. Dincolo de dilema întâietății oului sau a găinii, acesta este emblema vieții, având capacitatea de a se hrăni din sine. Există legende care spun că pe vremea când oul plutea în apele primordiale, soarele s-ar fi născut din gălbenuș, iar luna din albuș. Cert este că, în prezent, cu prilejul sărbătorii Învierii Domnului, oul iese din schema care-l declară simplu aliment, devenind imaginea nașterii și a renașterii.

În ebraică, Peș (de unde Paște) înseamnă „trecere”. Tot ceea ce precede cele trei zile ale sărbătorii este un dialog extrem de tolerant și de expresiv între tradiție (înțeleasă ca lege a pământului, ca zestre de experiență de viață și de mod de percepție a relației cu semenii, cu ambientul) și această cuviosenie pe care toți românii o au în fața lui Dumnezeu, înțeles ca autoritate supremă, menită să consfințească munca omului. Paștele este marcat secvențial de săptămâna care-l precede, numită și a Patimilor. Aceasta începe cu Duminica Floriilor, sau Duminica Vlăstarilor. Denumirea vine de la acea mlădiță de salcie capabilă să anunțe re-deșteptarea primăverii. Salcia este primul element din vegetal care se deșteaptă. Ea se alege pentru că, potrivit unor legende, a ajutat-o pe Maica Domnului, atunci când își căuta fiul răstignit, făcându-se punte peste apă, să treacă mai departe. În același timp, salcia este simbol al trecerii de la un tărâm la altul. În mediul slav se spune că acela care sădește o salcie își sapă singur groapa. La noi, ea nu este privită doar așa. Devine

emblema rodniciei, a fecundității și fertilității. De aceea, când te întorci de la biserică în Duminica Floriilor, cu ramurile de sălcii în mână, trebuie să bați vitele pe spate ca să se înmulțească. Intrând în casă, bați copiii pe spate, să crească repede și să fie sănătoși. Apoi, aceste mlădițe se fac coroniță și se pun la icoană, pentru că peste an au puterea de a alunga răul, de a fi pavază în fața formelor dezlănțuite, care încearcă să readucă haosul. Dacă în Oltenia și în Muntenia salcia se pune la icoană, în Bucovina ea nu se introduce în casă ci se așază sub streșină, în loc ferit, pentru că este și simbol al morții.

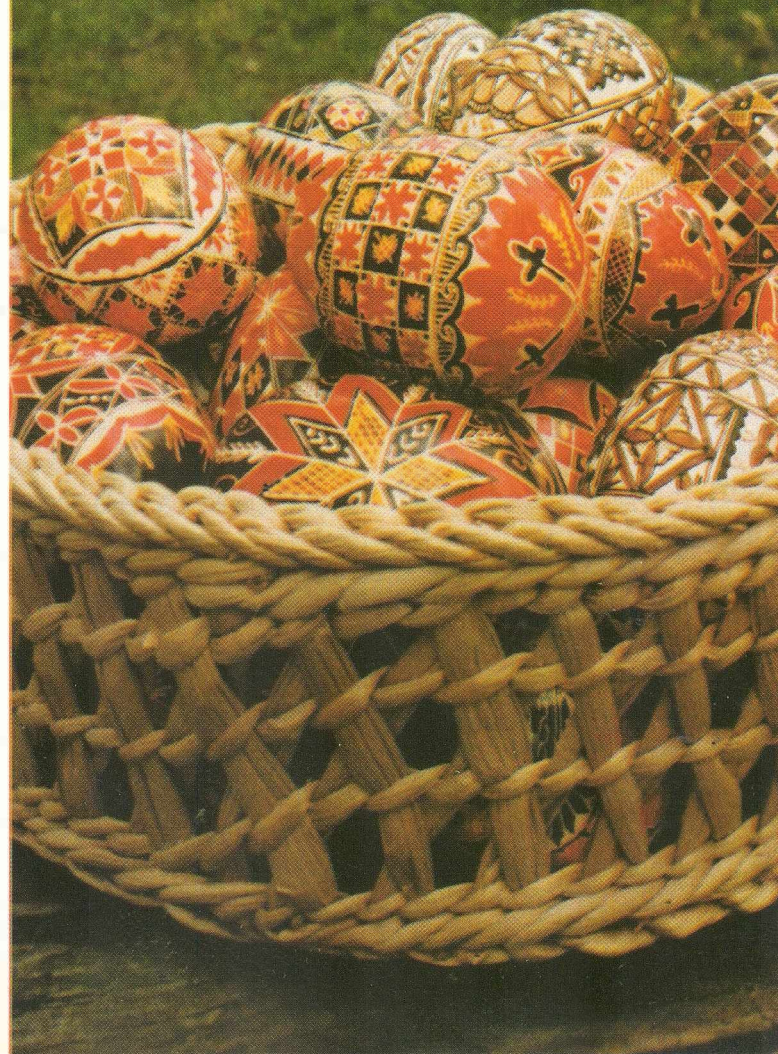
Ziua de luni este cunoscută în calendarul ortodox ca fiind a celor zece fecioare și a plângerii fariseilor. Acum, în gospodăriile țărănești se definitivează activitățile de curățenie. Cine nu a terminat de văruit, o face în această zi. Casele din lemn sunt spălate cu leșie, ca să devină galbene ca șofranul. Bărbații strâng gunoaiile și resturile vegetale din ogrăzi și livezi și le dau foc.

Marți este dedicată, în religia creștină, femeii păcătoase și a vânzării lui Iuda. Și, într-adevăr, femeile parcă se autopenalizează, pentru că ele amenajează interiorul casei prin eforturi susținute tot anul. Se spune despre Crăciun că este Sătulul. Paștele este Fudulul. Această „fudulie” este înțeleasă ca mod de a te impune, tu și casa ta, prin elemente de fascinatoriu, printr-o ținută nouă.

Miercuri este ziua spălării picioarelor și a Cinei celei de taină. În perimetrul țăranesc încep a se pregăti toate cele cuviincioase pentru ziua de joi (un fel

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Paștele este cea mai importantă sărbătoare religioasă a Creștinătății, pentru că ea celebrează, pe lângă Învierea Domnului, renașterea spirituală și pe cea a naturii. În perimetrul ortodox, Paștele are forme de manifestare închinare în aceeași măsură lui Dumnezeu, dar și pământului și oamenilor care locuiesc aici.



de cruce, de răspântie între lumea viilor și a morților). Se aduc nuiele de alun rupte cu mâna, pentru focurile de la Joimari. Acum se pregătesc ulcelele numite joimărici, care se umplu cu apă sau cu vin. La coadă li se leagă flori.

În ziua de Joimari, înainte de răsăritul soarelui încep să se facă focuri, fie la cimitire, fie prin ogrăzi, pentru că sufletele morților ies la flăcări să se încălzească și să bea apă. Focul, pe de o parte încălzește sufletele celor morți, pe de alta alungă spiritele malefice. Întoarse acasă, femeile încep să vopsească sau să încondeieze ouăle pentru că joia este și ziua în care acestea se muncesc (se încondeiază) sau se înroșesc. Culoarea roșie a ouălor reprezintă nu numai sângele vărsat de Mântuitor, ea este și expresia vieții, a maximumului de vitalitate.

Următoarea zi este Vinerea Prohodului, Vinerea Mare sau Vinerea Seacă. Dumnezeu este mort, iar Sfântul Aer se scoate la prânz în biserică. Românii vestesc aceasta prin abținerea alimentară, prin participarea la denii, la înconjurarea bisericii și trecerea pe sub Sfântul Aer, conotată și cu alte înțelesuri decât cele religioase. Este bine să treci pe sub Sfântul Aer ca să fii mai ușor, să scapi de rele și de bube. Clopotele nu mai bat. În Apuseni se stă de veghe la biserică, se fac focuri și se spun povești. Cei care nu pot merge la biserică își fac foc în ogradă, veghind în timpul nopții.

Sâmbăta Mare are parte de un scenariu extrem de bogat. Bărbații care n-au sacrificat animalele o fac acum. Femeile care n-au pregătit aluaturile pentru pască și cozonac în ziua de joi, se scolă de dimineață și urmează un întreg ritual, de la cernutul făinii printr-o sită deasă, până la alegerea ingredientelor specifice. Fripturile se pregătesc tot în această zi. Totul se face până la căderea întinericu-

lui când cei ai casei trebuie să se îmbăieze, să se primenească și să meargă la biserică. Numai cei neputincioși – bătrânii și copiii – nu merg la Înviere. În fiecare casă se pregătește coșul pascal, în care femeia pune, îmbinând religiosul cu precreștinul, slănină, cârnați, busuioc, usturoi, hrean, chiar și cârpa cu care a șters ouăle. Coșul este împodobit cu un ștergar frumos, iar deasupra se așază pasca și ouăle. Este un simbol al bogăției și al rodniciei, încărcat cu o serie de „arme” capabile să lupte peste an împotriva relelor. Pentru multe zone din țară, imediat după Înviere se dă de pomană și se fac ofrandele pentru morți. Pomana nu se dă din pască, ci dintr-un fel de cozonac, numit „babele și moșii”, care nu are pe el crucea Mântuitorului, așa cum o are pasca.

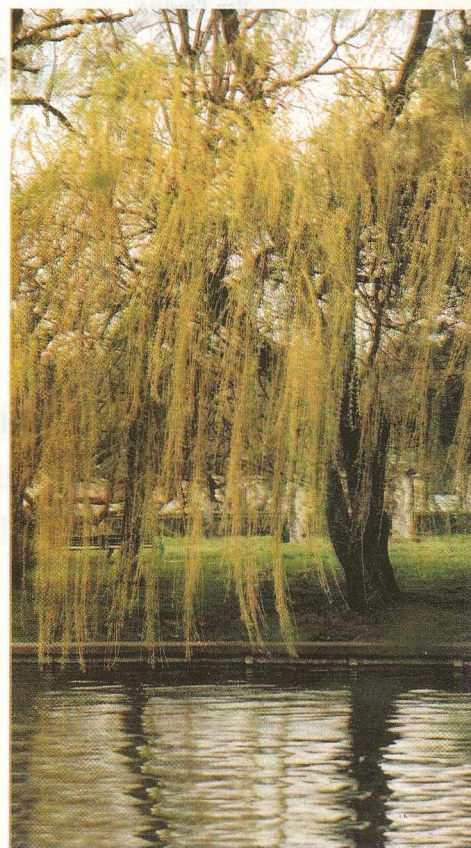
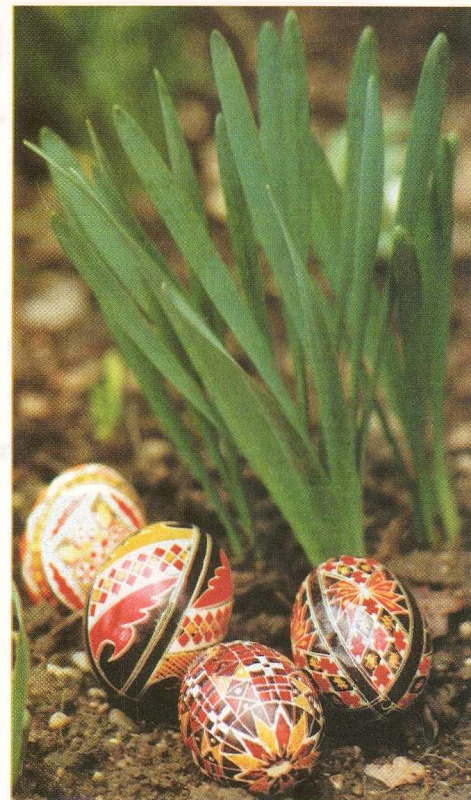
Dimineața începe acel ritual care marchează Învierea. Mai întâi se ciocnesc ouăle. Numai la vârf și începând de la cel mai în vârstă către cel mai mic. Ciocnirea înseamnă ascensional, înseamnă înviere, înălțare (trupească sau spirituală). Ziua de duminică este a familiei în prima parte a sa. Abia după-amiază începem să călătorim, iar serbările și horele sunt pentru luni. Tot duminică după-amiază, în diferite zone ale țării încep „preumblările”. Feciorii merg la fetele de măritat cu stropitul. Acesta se face cu apă, conotația sa fiind fecundatul cu apa, purificarea prin apă. În alte zone, s-a introdus ca substitut al apei, parfumul. Răspłata feciorilor: ouă frumos împodobite. Cu aceste ouă, în ziua de luni, flăcăii fac cinste fetelor care se dau în scrânciob sau în dulap, sau în leagăn. Datul în leagăn amintește de momentul în care luda l-a vândut pe Dumnezeu, după care s-a spânzurat singur de o creangă. S-a legănat într-o parte și în alta până a fost descoperit de oameni. Acum, oamenii se dau

în leagăn pentru că au momente de dubiu, de îndoială. Se zice că este bine să se dea în leagăn cei tineri, care o fac în scop premarital. Pe scaunul din leagăn, fiecare fecior își invită fata dragă. Uneori se mai fac și glume, invitând o fată care n-are nici o legătură cu următoarea căsătorie. Acest gest reprezintă un mod de umilire pentru că a fost prea târnoasă și arogantă. În Moldova și Muntenia se spune că acela care se dă în leagăn, se va căsători la toamnă. Este, de fapt, o afișare a viitoarelor cupluri, care se continuă cu dansurile de la horă. Organizată fie la iarbă verde, fie în fața unei cârciumi, hora este un eveniment de la care nu lipsește nimeni din sat.

În sudul țării, tot de Paști are loc Sărbătoarea iilor, când flăcăii umblă și strâng bluzele noi, lucrute de fete în mare taină, pentru ca fiecare să aibă modelul și motivul decorativ cel mai frumos. Se organizează „expoziții” la care babele verifică dacă iile sunt bine lucrate, dacă au tipicul tradiției. Se premiază fata cu cea mai mare putere creatoare și cea mai „performantă” din punct de vedere tehnologic. Ea va avea un statut de lider artistic și va fi consultată cu ocazia tuturor sărbătorilor ce vor avea loc în anul respectiv.

În Transilvania, unii organizează petrecerile de Paști tot ca o formă de întrecere. Ei își etalează bărbăția prin mijloace devenite celebre, cum ar fi aruncatul buzduganului. Cine vrea să arunce buzduganul trebuie să plătească; este un motiv de distracție, dar, uneori, poate deveni și un prilej pentru a-i umili pe cei slabi – sau mai puțin îndemânatici. Se spune că, dacă scapi buzduganul nu ești fecior de mers la fete. Sunt, toate acestea, obiceiuri ce s-au păstrat de generații, până în contemporaneitate.

Material realizat cu sprijinul doamnei dr. Doina Isfănoni, etnolog la Muzeul Satului.



UN ORB DIAGNOSTICHEAZĂ ȘI VINDECĂ MULTE BOLI CU MÂINILE GOALE

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Pentru cei mai mulți dintre oameni un handicap fizic atrage după sine marginalizarea profesională, socială etc. De la această regulă însă există și excepții uimitoare. Una dintre ele este nevăzătorul Dan Ciurlică. De profesie masor, Ciurlică diagnostichează o mulțime de boli interne ori ale sistemului osos cu ajutorul mâinilor și tot cu mâinile goale reușește să și repare disfuncțiile depistate.



Dan Ciurlică

Slănic Moldova este o stațiune celebră încă de pe vremea regelui Carol I. Izvoarele termale ale comunei băcăuane sunt folosite pentru vindecarea unui larg spectru de boli. Totodată aici se află câteva baze de tratament renumite în întreaga țară. Deși majoritatea acestor baze

hotelului. Ba, sunt destui cei care așteaptă în picioare, de-o parte și de alta a ușii. Ne-am apropiat de o femeie tânără, blondă, tunsă scurt. Aflând că suntem ziariști și că vrem să facem un reportaj despre cel care este atât de căutat în Slănic Moldova, pacienta și-a dezlegat repede limba: „Mă numesc Daniela Gavrilă, sunt din Focșani și am 33 de ani. De zece ani de zile am mari probleme din cauza unei pancreatite și a unei colite cronice. Ambele sunt două boli extrem de păcătoase care mi-au dat foarte mult de furcă. Bănuiesc faptul că știți și dumneavoastră cum e: dureri insuportabile, internări și

nosticul corect. Norocul meu a fost că am avut posibilitatea să merg la o clinică din străinătate și abia doctorii de-acolo mi-au pus un diagnostic exact și numai în acest mod am aflat de ce boli sufăr și am scăpat de tot felul de tratamente pe care le făceam aiurea, pentru niște maladii bănuite. Am căpătat încredere în Ciurlică și am urmat și ceaiurile prescrise de el. După prima ședință de masaj și prima cură de ceaiuri am reușit și eu să mănânc mai multă pâine și mai mult zahăr. Acum vin aici pentru a cincea oară și sunt foarte optimistă în ceea ce privește vindecarea bolilor mele.”

Mirela Bonaș are 40 de ani și a venit la cabinetul lui Ciurlică însoțită de fiul său: „Anul trecut mi-am făcut o serie de analize și medicii mi-au descoperit un fibrom. Când am venit pentru prima oară la «doctorul» Ciurlică, același diagnostic mi-a fost pus și de către el. În plus, mi-a mai spus că am unele probleme și cu fierea. Am făcut mai multe

care i-a făcut un fel de hipnoză. L-a pus să spună tabla înmulțirii, apoi s-a uitat în ochii lui și i-a blocat memoria. Nu mai știa să îndruga bietul băiat nici două vorbe. Tot cu această ocazie i-a stabilit și coeficientul de inteligență.”

Povestea lui Dan Ciurlică este una obișnuită, cu bucuriile și necazurile firești ale vieții. Dacă nu ar fi suferit la 20 de ani un accident care să-l lase fără vedere, probabil că meseria sa ar fi fost alta și nimeni nu s-ar fi bucurat vreodată de masajele sale. El s-a născut în urmă cu 44 de ani în Dărmănești, un orașel situat la circa o oră de mers de Slănic Moldova. Forțat de împrejurări, a absolvit un liceu sanitar și s-a specializat în balneofizioterapie. Între anii 1980-1997 a lucrat ca asistent în cadrul Policlinicii din Slănic Moldova. În 1997, în urma unei restructurări, a fost pensionat grație unor înlesniri de care se bucură persoanele cu handicap. Odată rămas fără serviciu, Ciurlică a fost surprins să afle

DAN CIURLICĂ HIPNOTIZEAZĂ, „CITEȘTE” CAPACITATEA DE GÂNDIRE A CREIERULUI ȘI STABILEȘTE I.Q. PACIENȚILOR

medicale folosesc metode devenite de-acum clasice, există și o mare excepție. La unul dintre hotelurile din Slănic Moldova, în fața unei cămăruțe de la parter se adună zilnic peste 50 de oameni. În zilele de vârf, numărul acestora trece binișor peste sută. Bărbații, femeile și copiii care așteaptă în fața ușii pe care scrie „Cabinet medical” s-au strâns aici din toate colțurile țării, mânați de nevoia de a-și vindeca trupul. Tineri, bătrâni sau oameni maturi, bogați sau săraci, toți stau pe scăunelele aranjate pe lângă pereții din dreptul cabinetului ori în holul

medicamente cu pumnul, n-ai voie să mănânci aia, să faci aia. În noiembrie 2000 însă, am venit la Slănic Moldova, convinsă fiind de o prietenă a surorii mele. Așa l-am descoperit pe Dan Ciurlică. De cum am intrat la el, «doctorul» m-a consultat fără să-i zic eu nimic și mi-a spus despre ce boli este vorba. Acest lucru m-a surprins în mod plăcut și m-a convins că este un bun diagnostician. Cred asta deoarece cu bolile despre care v-am spus că sufăr am avut reale dificultăți în a mă trata; o bună perioadă de timp, medicii nu au reușit să-mi pună diag-

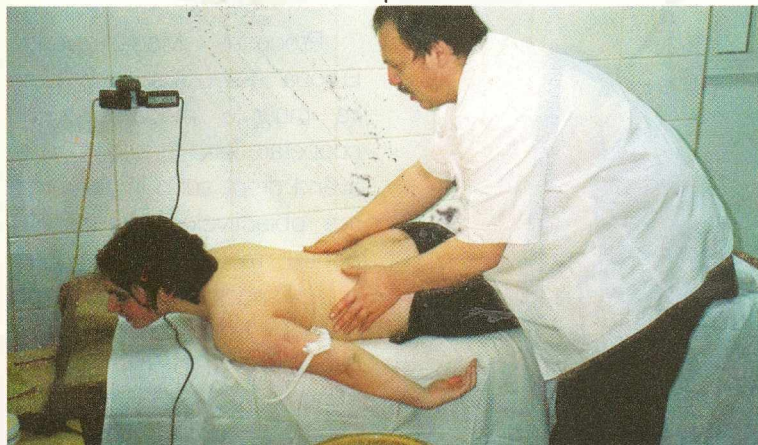
CIURLICĂ N-A DUS O VIAȚĂ SPECTACULOASĂ

ședințe de masaj și, în urma ceaiurilor prescrise, am început să elimin de la fibrom niște «dopuri» gelatinoase, de culoare verde. Mari probleme am avut și cu spatele, fiind aproape anchi-lozată. Dar, după o ședință de masaj, spatele mi s-a vindecat complet. Pe ăsta micu’ al meu, pe băiat, l-a consultat, după

că-l caută foarte multă lume la domiciliu. Printre «doritori» era un număr mare de pacienți nemți și evrei care veneau an de an la tratament la el și care nu puteau să se împace cu ideea că nu vor mai beneficia de masajele sale. Văzând cât este de solicitat, masorul s-a hotărât să-și deschidă cabinet și, totodată,



Dan Ciurlică în timpul unei consultații



Daniela Gavrilă (prima din stânga)



Medicul Rodica Pârnu și fiica ei

să-și lărgască puțin sfera de activitate. Pentru acest lucru a profitat de faptul că în tinerețe absolvise Institutul de Medicină Populară din Chișinău. Masajele sale au fost astfel combinate cu tratamentele bazate pe ceaiuri și, după propriile declarații, cu puțină bioenergie și chiar cu hipnoză.

„Punctul meu forte este acela că mă pricep extraordinar de bine la oase, ne-a declarat nevăzătorul. Cu ajutorul mâinilor «repar» imediat afecțiuni cronice ale sistemului osos. Spondilozele, discopatiile, herniile de disc și alte afecțiuni ale sistemului osos au fost bolile care mi-au creat prestigiul, ca să spun așa. Odată cu trecerea timpului am început să fac și un pic de

bioenergie pe care o combin însă cu ceaiurile pe care le recomand pacienților mei. Așa am obținut o serie de rezultate bune în afecțiunile psihice, neurogenitale, hepatice și de prostată. Aș putea spune că m-am descurcat bine și în ceea ce privește anumite cazuri de cancer. Evident că, dacă pacientul se află într-un stadiu mai avansat, eu nu pot decât să-i mai prelungesc un pic viața, dar în stadiu incipient, să știți că au fost câteva rezultate foarte bune. Eu spun că am avut chiar vindecate cazuri de cancer mamar și de tumori cerebrale, în fază incipientă.”

Rodica Pârnu are 46 de ani și lucrează ca medic în cadrul Termocentralei de pe platforma

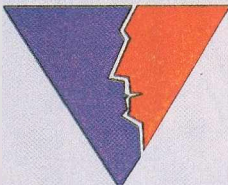
petrochimică de la Borcești. Specialitatea sa este medicina muncii. Pe Dan Ciurlică l-a descoperit cu totul întâmplător, atunci când una dintre fetele sale, componentă de bază a echipei de gimnastică din Onești, trebuia să participe la un concurs destinat junioarelor: „Fetița mea făcuse un panarițiu și avea și o luxație la unul dintre degete. Noi eram disperati deoarece se apropia un concurs important și ea nu putea participa în această stare la competiție. Dându-ne seama că nu o putem recupera în timp util cu ajutorul medicinei clasice, să spunem așa, am dat curs unei recomandări către Dan Ciurlică.

sporit încrederea față de capacitățile sale. O angajată de la Terno a venit la mine cu un adenom tiroidian mare. Aceasta este o tumoră a glandei tiroide și pe cale medicală nu se poate trata decât în urma unei intervenții chirurgicale. Ciurlică a tratat-o însă în doar cinci ședințe și, după părerea mea, boala s-a vindecat fără recidivă. Un alt caz senzațional a fost cel al lui Moise Iulian, un pacient care sughița încontinuu, într-o manieră extrem de deranjantă. Colegii îi mai spuneau uneori, mai în glumă, mai în serios, că face precum un porc. Sughițul său imita foarte bine guițatul purcelului. Omul ăsta a încercat o grămadă

MEDICUL RODICA PÂRVU COLABOREAZĂ BINE CU DAN CIURLICĂ

Mi-am zis că oricum nu aveam nimic de pierdut. În 24 de ore vindecarea a fost completă. Luxația i-a vindecat-o pe loc, iar pentru panarițiu ne-a recomandat un tratament naturist. Fetița a putut astfel să participe la concurs, iar eu, în calitate de cadru medical, am rămas plăcut impresionată de capacitățile acestui om și am continuat colaborarea cu el. Am avut o serie de pacienți la cabinetul meu de la uzină pe care i-am trimis la Dan Ciurlică. Oamenii au fost tratați într-o manieră care mi-a

de tratamente. A fost chiar internat la neurologie. În final, medicii s-au dat bătăuți. Pe actele sale medicale era scris negru pe alb că suferă de boala ticurilor, iar la rubrica de indicații terapeutice se menționa: «Fără indicații terapeutice.» Ei, bine, acest om abandonat de medicină a fost salvat și i-a fost redată o viață normală cu ajutorul lui Ciurlică. Dan Ciurlică i-a spus fostului meu pacient că-i vorba despre un deficit respirator, provocat de dinamica diafragmei.”



CONCURS

Premiu:
Consultație și examene
paraclinice în valoare de
500.000 lei

CABINET INDIVIDUAL „Dr. CRISTIAN CIOCĂLTAN”
MEDICINĂ GENERALĂ – MEDICINĂ DE FAMILIE
EXPLORĂRI PARACLINICE
EKG – ECOGRAFIE

Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde medicale internaționale, după model german.
Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26
Urgențe: mobil 092.25.75.45

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de PARAMED – Cabinet de Medicină Generală

paramed

Grație sprijinului oferit de Guvernul Danemarcei

INSPECTORATUL DE PROTECȚIE A MEDIULUI PIATRA NEAMȚ ÎȘI ÎNTĂREȘTE CAPACITATEA DE LUPTĂ CU POLUAREA

Inspectoratul de Protecție a Mediului (fost până de curând Agenția de Protecție a Mediului) continuă să urmeze proiectul de Întărire a Capacității Instituționale. Datorită tenacității Danielei Căncescu și a lui Morten Pedersen (reprezentanții Ministerului Mediului din Danemarca în România), locuitorii județului Neamț vor bea o apă mai bună, vor respira un aer mai curat și se vor putea bucura la parametri maximi de minunățiile oferite de natura înconjurătoare.

Text: CIPRIAN ENEA ■

Foto: CIPRIAN ENEA și arhiva Inspectoratului de Protecție a Mediului ■

Procesul „Mediu pentru Europa” dezvoltă și consolidează multiple mecanisme de cooperare între țările europene, având drept scop implementarea obiectivelor Agendei 21 pentru mediu și dezvoltare durabilă adoptată de Conferința Națiunilor Unite pentru Mediu și Dezvoltare (Rio de Janeiro, 1992) ca premisă fundamentală pentru întărirea securității economice și ecologice, a stabilității politice și bunăstării sociale.

În acest context țara noastră primește un sprijin eficient pentru realizarea obiectivelor cuprinse în programul național de aderare la Uniunea Europeană.

Este evident că participarea României la realizarea obiectivelor convenite în cadrul acestui proces reprezintă una dintre cele mai favorabile și mai eficiente oportunități de apropiere și integrare în Uniunea Europeană.

Numai integrându-ne în acest proces, România poate beneficia de multiple forme și mecanisme de asistență pentru realizarea treptată a programului de investiții de mediu asociat cu măsuri de restructurare, re tehnologizare și de creare și consolidare a mecanismelor și instrumentelor pieței libere.

În cadrul Protocolului de colaborare și cooperare între Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului din România



și Ministerul Mediului și Energiei din Danemarca, organism care a înființat Agenția Daneză pentru Protecția Mediului la Brașov, s-a desemnat la nivelul conducerii ministerului nostru ca județul Neamț să dezvolte și să implementeze proiecte de mediu cu ajutorul cofinanțării DEPA.

Această scurtă istorie începe în septembrie 1996 când dl Morten Pedersen, la propunerea Ministerului Mediului, face prima deplasare în județul Neamț la Prefectură și APM, ocazie cu care, în cadrul unor discuții de substanță se pun bazele proiectelor ce vor fi implementate.

În septembrie 1997, la Copenhaga s-a semnat „Programul – „Țară” pentru România” care descrie cadrul acestei cooperări, prevederile de propunere a proiectelor precum și prioritățile față de selectarea proiectelor finanțate.

Județul Neamț a fost selectat în 1996 ca județ pilot deoarece aici se aflau deja proiecte în derulare și cooperarea la nivel local cu autoritățile, instituțiile, agenții economici și ONG-urile era foarte bună. Materializarea cooperării româno-daneze în județul Neamț constă din următoarele proiecte ce au ca scop protecția și îmbunătățirea calității mediului:

1. Haldă de deșeuri solide în municipiul Piatra Neamț, care include două componente:

- implementarea unui proiect pilot pentru colectarea selectivă, transportul și depozitarea deșeurilor menajere;
- realizarea unei noi halde ecologice.

2. Desprăfuirea cu electrofiltre a răcitoarelor grătar de la două cuptoare de ciment la S.C. MOLDOCIM S.A. Bicăz.

3. Conservarea biodiversității și reconstrucția ecologică a

rezervației naturale Ceahlău.

4. Îmbunătățirea condițiilor de mediu la S.C. FIBREX S.A. Săvinești, care cuprinde patru proiecte:

- stabilirea unui Plan de Acțiune pentru Mediu, instalarea noului echipament de măsură și stabilirea noilor proceduri de măsurare și de supraveghere a calității mediului;
- reducerea concentrației poluanților din gazele emise de la fabrica Lactama – instalația de hidroxilamină;
- modernizarea stației de epurare a apelor uzate;
- instruire în domeniul managementului de mediu.

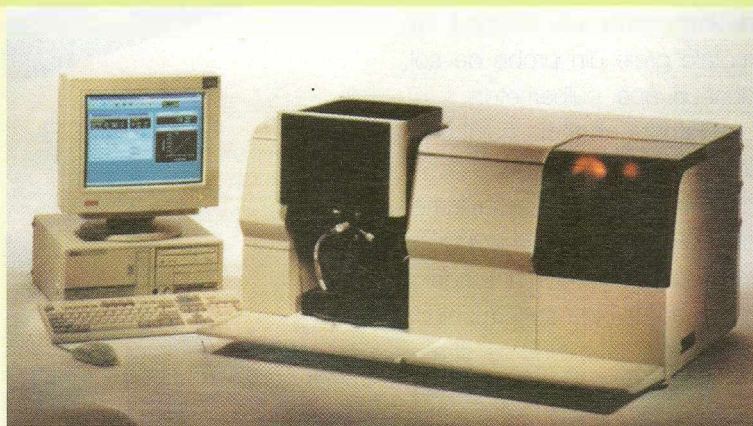
5. Proiect demonstrativ pentru utilizarea rumegușului în județul Neamț.

6. Reabilitarea stației de epurare ape uzate din Roman.

7. Întărirea capacității instituționale a APM Piatra Neamț.

•Mentionăm că o parte dintre aceste proiecte, au fost finalizate integral (precum cel de la punctul 5, finalizat în momentul dării în funcțiune a centralei cu rumeguș de la Tașca).

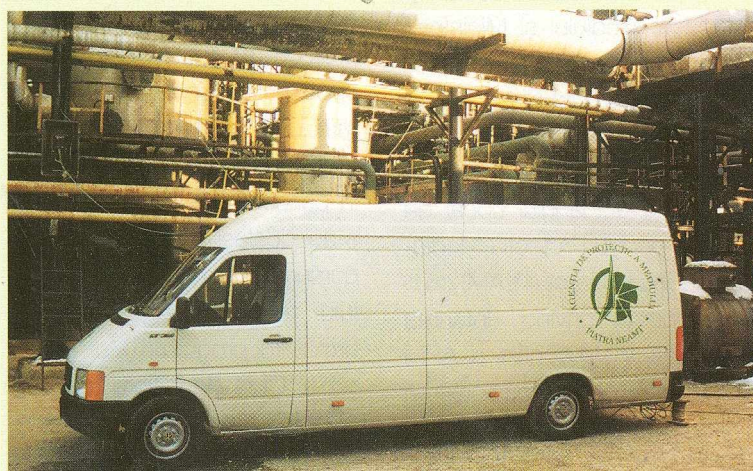
În ceea ce privește întărirea capacității instituționale a APM Piatra Neamț, valoarea donației daneze pentru prima etapă a proiectului a fost de 3.524.155 DKK, constând în principal în: dotarea cu echipamente și aparatură performantă, necesară extinderii rețelei de supraveghere a calității factorilor de mediu și mării gamei indicatorilor analizați, echipamente pentru stocarea, prelucrarea și prezentarea datelor și informațiilor de mediu precum și acordarea de asistență tehnică de specialitate și consultanță în elaborarea Planului Local de Acțiune pentru Mediu, cursuri de instruire teoretică și practică vizând proceduri de inspecție și reglementare, măsurarea emisiilor,



Spectrofometru de absorbție atomică Analyst 100



Noul sediu al Inspectoratului de Protecție a Mediului



Laboratorul mobil al I.P.M.



determinarea conținutului de metale grele din probe de sol, deșeuri, apă, pulberi etc.

Datorită bunei colaborări româno-daneze s-a decis continuarea proiectului, iar în trimestrul al IV-lea al anului 2000 a fost efectiv demarată etapa a doua, analizându-se termenii de referință și stabilindu-se strategia de derulare a activității pentru realizarea obiectivelor menționate în propunerea de proiect a cărei finanțare a fost aprobată de DEPA. Valoarea totală pentru a doua etapă este de peste 3,5 milioane DKK, destinați în special achiziționării de echipamente.

Despre acest proiect, domnul Nicolae Rizescu, fost director al APM, actualmente inspectorul șef al Agenției transformate în inspectorat, ne-a declarat: „În cursul anului 1998, în cadrul Programului de colaborare între Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului și Ministerul Mediului și Energiei din Danemarca s-a aprobat elaborarea și finanțarea de către Agenția Daneză pentru Protecția Mediului (DEPA) a Planului Local de Acțiune pentru Protecția Mediului în județul Neamț (PLAM) cu o componentă privind „Întărirea capacității instituționale a APM Piatra Neamț”, cu participarea firmei de consultanță RAMBOLL. Valoarea totală a proiectului este de aproximativ 510.000 USD pentru consultanță, instruire și echipamente. Obiectivele și criteriile PLAM au fost realizate de către Comitetul de Coordonare constituit din reprezentanți ai administrației publice județene, ai MAPPM, ai marilor agenți economici, ONG-uri, institute de cercetări și APM Piatra Neamț. Obiectivele proiectului „Întărirea capacității instituționale a APM Piatra Neamț” vizând îmbunătățirea



calității mediului prin reducerea poluării, lista cu echipamentele necesare implementării acestui proiect au fost întocmite de specialiștii Agenției în colaborare cu coordonatorul de program. În cadrul acestui proiect, în perioada 19.09.-30.10.1998 s-au desfășurat în Danemarca cursurile de instruire a personalului tehnic al Agenției după următorul program:

1. **Curs de inițiere teoretică și instruire practică în exploatarea Spectrofotometrului de absorbție atomică Analyst 100 și a echipamentelor aferente** – aparatură cu care a fost dotat laboratorul APM Piatra Neamț în cursul lunii octombrie 1998.

2. **Instruire în tehnologia informației** (Obiectivele cursului au fost: punerea în funcțiune a două calculatoare *Pentium*, cu întreaga configurație, realizate de firma *Compaq*; instalarea pachetului de programe *Microsoft Office 97*; testarea modalităților de lucru cu: *Word*



Specialiștii români și danezi în timpul cursurilor din Danemarca

97, *Access 97*, *Excel* etc.)

3. **Proceduri de inspecție și reglementare în domeniul protecției mediului utilizate în UE** (Obiectivele cursului au fost: prezentarea structurilor administrative de mediu din Danemarca; legislația de mediu din UE; relația dintre industrie și autoritatea de mediu; influența ONG-urilor asupra problemelor de mediu; utilizarea bazelor de date în activitatea de inspecție și reglementare; controlul și asigurarea calității datelor de mediu etc.)

4. **Curs de măsurare a emisiilor.**

Totodată, în cadrul fazei I a proiectului, cea finalizată în 1999, danezii ne-au livrat următoarele aparate și mașini: un spectrofotometru de absorbție atomică – *Analyst 100* – asistat pe calculator, cu posibilitatea determinării a 14 metale; o autoclavă pentru mineralizarea

probelor; reactivi și sticlărie de laborator; un autolaborator cu echipament pentru recoltarea probelor la emisii, aparatură pentru determinarea conținutului de oxigen, dioxid de carbon, măsurarea temperaturii și presiunii gazelor evacuate; pompă manuală *Drager* pentru determinarea conținutului de noxe din aer; balanță tehnică *Sartorius*; echipament de protecție și securitate la recoltare; generator de curent electric; un calculator portabil; două calculatoare *Pentium* cu două imprimante laser; un scanner, un fotocopiator.

Odată cu livrarea de echipamente către APM, faza I a proiectului de întărire a capacității instituționale s-a încheiat în anul 1999. Anul trecut a fost declanșată faza a doua, care se va termina în 2003. Obiectivele celei de-a doua etape sunt următoarele:

➤ Activitatea Comitetului de Coordonare, inclusiv dezvoltarea

ulterioară și revizuirea PLAM (Planul de Acțiune pentru Mediu).

➤ Procesul continuu de creștere a conștiinței de mediu în zonă și facilitarea accesului publicului la informația de mediu.

➤ Dezvoltarea viitoare a schimbului de experiență între APM-uri și între APM și MAPPM.

➤ Dezvoltarea laboratorului de analize a calității factorilor de mediu și pregătirea pentru acreditare în conformitate cu standardele internaționale.

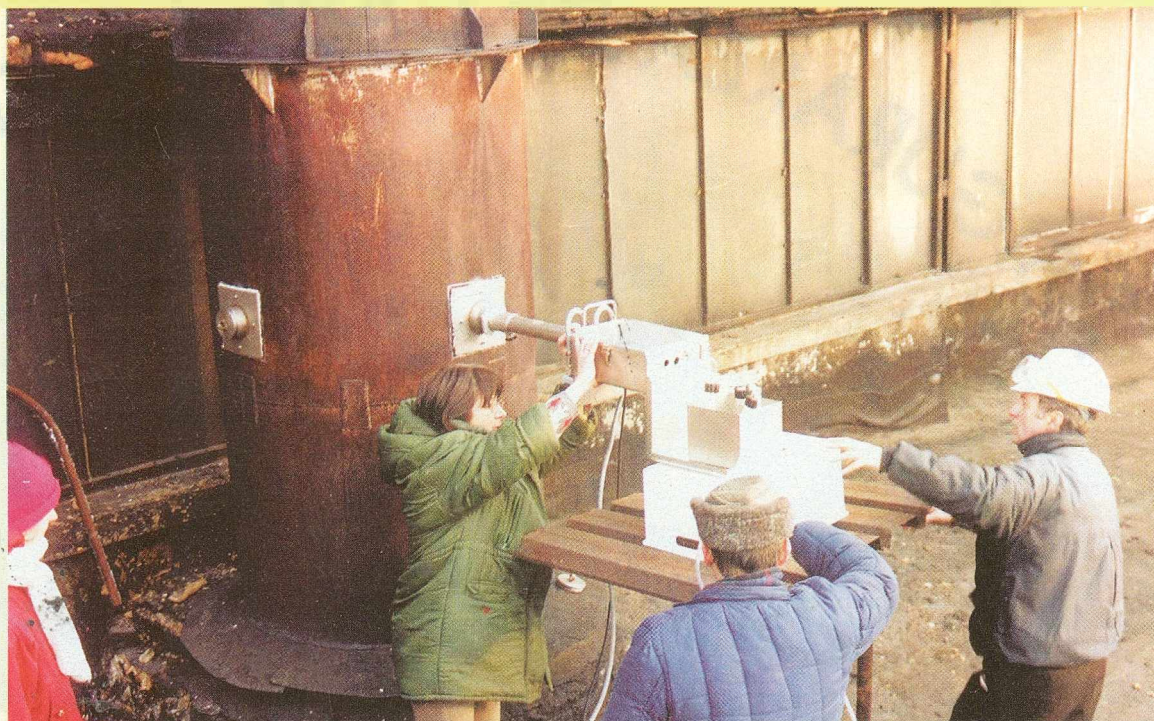
➤ Dezvoltarea și adaptarea la noile proceduri referitoare la managementul mediului și poluarea industrială, inclusiv studiul poluării istorice legat de procedura de privatizare a industriei române.

➤ Îmbunătățirea procedurii de organizare și răspuns în situații de urgențe și accidente de mediu.

În prezent MAPPM beneficiază de sprijinul UE printr-un program PHARE de întărire a capacității instituționale. Printre altele, acest program acordă sprijin ICIM-ului pentru obținerea acreditării conform standardelor internaționale. DEPA acordă sprijin MAPPM pentru aproximarea legislației europene în sectorul „AER” și aproximarea directivei IPPC.

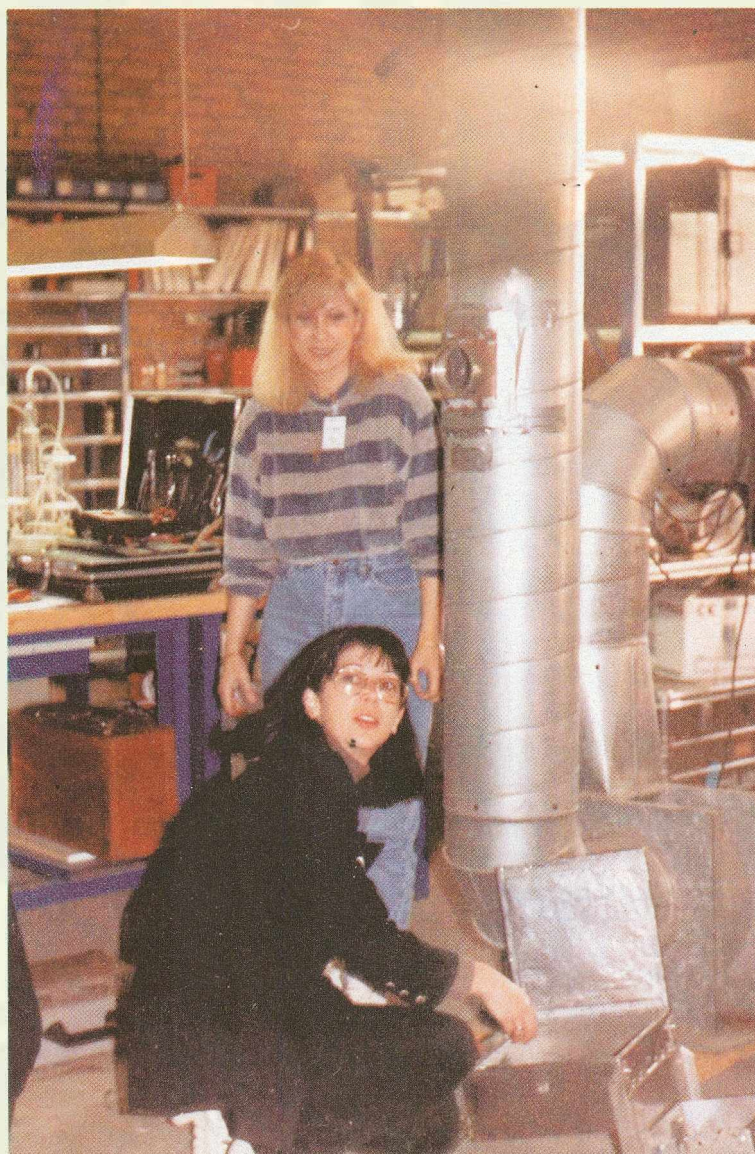
Coordonarea cu aceste inițiative, precum și cu altele similare, va fi parte a acestui proiect.”

Despre profesionalismul întregii echipe daneze, Stela Reszy ne-a declarat: „Noi, cei de la APM, am fost plăcut impresionați de modul extrem de exact și de maniera promptă în care au înțeles nordicii să ducă la îndeplinire îndrăznețele proiecte de mediu pe care le-am elaborat împreună. Spre deosebire de reprezentanții altor



Analize la Combinatul de la Savinești

țări care au venit și ei la Piatra Neamț și care au realizat proiecte frumoase, fără însă a depăși acest stadiu, delegații Danemarcei au dat dovadă de mare seriozitate. De exemplu, cursurile de instruire au avut trei etape. Una s-a desfășurat la Institutul MILJO-KEMI, din Danemarca, iar alte două au avut loc la APM Piatra Neamț. Pe mine personal m-a impresionat foarte mult faptul că ei n-au abandonat munca la jumătate, nici măcar în ceea ce privește instructajul. După ce ne-au învățat cum se lucrează la ei acasă, au venit și ne-au supravegheat îndeaproape și la noi acasă. Au stat până când sistemul a funcționat la parametri maximi! Tot la fel de prompti s-au dovedit și în ceea ce privește dotarea Agenției cu aparatura necesară. În încheiere, întregul colectiv al Agenției pentru Protecția Mediului din Piatra Neamț ține să le mulțumească Danielei Căncescu și lui Morten Pedersen, fără de care aceste realizări nu ar fi fost posibile.”



Specialiștii români pun în practică lucrurile învățate de la danezi

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE



Societate de asigurare - reasigurare fondată și administrată de:

- BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ •
- BANCA ROMÂNĂ pentru DEZVOLTARE - GROUPE SOCIETE GENERALE •
- CASA de ECONOMII și CONSEMNAȚIUNI •
- BANCA TRANSILVANIA •
- S.C. ISAF S.A. •

ULTIMUL RĂZBOI BALCANIC?



Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: EPA - ROMPRES ■



Deși era duminică, zi nelucrătoare și, pe deasupra, *Buna Vestire*, armata macedoneană s-a lansat, la 25 martie, într-o ofensivă hotărâtă, cu blindate și infanterie înarmată până-n dinți, împotriva cuiburilor întărite ale extremiștilor albanezi de pe înălțimile ce domină orașul Tetovo. Ofensiva a continuat și luni, când o altă coloană de blindate a pornit în direcția colinelor, de unde la scurtă vreme s-au auzit din nou tiruri de bombardament. Spre seară însă liniștea s-a instalat deplin pe înălțimile unde, de aproape două săptămâni, schimbul de focuri nu conținea, alertând în cele din urmă și comunitatea internațională.

Aceasta a realizat, cu oarecare întârziere, faptul că „butoiul cu pulbere” al Europei este din nou amorsat și gata să explodeze și a început să caute, mai întâi, o evaluare a situației pentru a găsi o linie de acțiune comună. Căutările au fost, din fericire, de mai scurtă durată decât în trecut, așa încât sunt șanse ca, de astă dată, focul din Balcani să fie stins mai repede și cu mai puține daune decât în Bosnia sau Kosovo.

În cadrul ofensivei din 25-26 martie, armata macedoneană a reușit să anihileze șapte din cele zece sate ocupate de rebelii albanezi din UCK pe înălțimile de lângă Tetovo, inclusiv Selce,

un bastion al UCK, și fortăreața medievală Kale, unde aceștia depozitaseră armament.

Autoritățile de la Skopje și-ar fi pus mai demult armata în mișcare spre zonele controlate de extremiștii albanezi, dar au fost nevoite să aștepte ca Occidentul, în primul rând Statele Unite, Uniunea Europeană și NATO, să-și definească poziția față de criza macedoneană, pentru că nu voiau să riște o ripostă de genul aceleia pe care Alianța Nord-Atlantică a dat-o, cu exact doi ani în urmă, reprimării brutale declanșate în 1998-99 de regimul Miloșevici împotriva albanezilor din Kosovo. Atunci, după cum se știe, po-

ziția NATO – și a majorității comunității internaționale – fusese favorabilă albanezilor kosovari și guvernării de la Skopje se temeau, probabil, că țara lor ar putea deveni victima simpatiilor occidentale de atunci.

Din fericire, occidentalii au putut trece peste acele simpatii, adoptând și în criza macedoneană, ca și în cea kosovară, o atitudine corectă. Faptul că în 1999 atitudinea corectă a însemnat sprijin (întâi în plan politic, apoi și militar) pentru albanezii kosovari, iar acum sprijin (deocamdată politic) pentru guvernul de la Skopje este doar aparent paradoxal și contradictoriu. Lăsând deoparte împrejurarea că la Washington există acum o administrație mult mai înclinată spre Realpolitik decât spre cruciade morale, fapt este că în 1998-1999 regimul Miloșevici lansase o acțiune vastă și brutală de reprimare a albanezilor kosovari, silindu-i la un exod în masă, de ordinul sutelor de mii de oameni, spre țările vecine – Albania și Macedonia, în cea mai mare parte, dar și Bosnia, Croația, Muntenegru, Grecia, Bulgaria, chiar și România. După războaiele sângeroase – și „purificările etnice” criminale care le-au însoțit – declanșate de regimul lui Slobodan Miloșevici, țările NATO s-au hotărât să pună capăt rapid unei noi tragedii de același fel, printr-o operațiune de raiduri aeriene împotriva ultimului regim de sorginte comunistă din Europa. Că, deși s-a vrut o „operație chirurgicală”, cele 87 de zile de bombardamente ale NATO au provocat și „pagube colaterale” (a se citi: victime în rândul populației civile), destul de numeroase, nu schimbă adevărul că, fără intervenția Alianței Nord-Atlantice, conflictul din Kosovo ar mai fi durat probabil și astăzi și că în tot acest timp lumea ar fi asistat,



Lordul George Robertson



Secretarul general al NATO
Javier Solana



Mircea Geoană

neputincioasă, la atrocități greu de descris, la distrugeri umane și materiale mult mai mari. Într-un cuvânt, Kosovo ar fi putut fi astăzi iadul pe pământ. Prin acțiunea NATO, această provincie a devenit un spațiu liniștit, aproape liber de violențe interetnice. Refugiații albanezi s-au putut întoarce la căminele lor, majoritatea caselor și instituțiilor distruse au fost refăcute, viața și-a reluat un curs cvasinormal în provincia iugoslavă devenită, practic, protectorat occidental. Și chiar dacă o parte dintre sârbii din Kosovo au avut de înfruntat, un timp, situații dramatice, și ei au avut de câștigat: secesiunea provinciei rebele nu s-a produs, regimul Miloșevici a luat sfârșit și țara lor a încetat să mai fie un paria internațional, fiind reintegrată deplin în comunitatea internațională și inclusă în Pactul de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est.

Deși are o problemă etnică destul de asemănătoare cu aceea din Iugoslavia, în sensul că minoritatea albaneză este puternică, numeric vorbind (între 25 și 30 la sută din totalul populației), situația din Macedonia este totuși destul de diferită de cea din Iugoslavia lui Miloșevici. Pe de o parte, albanezii din Macedonia nu dispun de autohonomie teritorială, precum cei din Kosovo, iar politica guvernului de la Skopje față de minoritățile naționale este încă departe de a putea fi calificată drept exemplară. Pe de altă parte, însă, cel puțin după 1989 guvernele macedonene nu au dus o politică de asimilare forțată, necum de reprimare brutală a minorității albaneze. Aceasta are două partide politice, dintre care unul participă în prezent la guvernare. Salutar, acesta chiar a aprobat acțiunile armatei împotriva extremiștilor UCK, hotărâte de



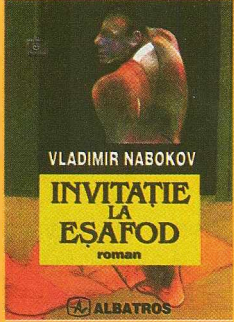
Parlament la mijlocul lunii martie.

Teribil de dezamăgitor trebuie să fi fost pentru Macedonia faptul că această țară mică și destul de săracă a demonstrat, în anii cei mai negri ai albanezilor din Kosovo (1998-1999), o solidaritate excepțională cu aceștia, primind pe teritoriul său sute de mii de refugiați kosovari, pentru ca, doi ani mai târziu, să devină ținta atacurilor acelorasi luptători UCK cărora le oferise adăpost. Poziția adoptată în cele din urmă de Occident – întâi de Uniunea Europeană, la summitul de la Stockholm, apoi și de Statele Unite și NATO – poate fi rezumată într-o singură frază: sprijin pentru integritatea teritorială și suveranitatea Macedoniei, plus un apel la moderație în conducerea acțiunii militare și la trecerea la dialog politic, imediat după înfrângerea extremiștilor. Ea este corectă și justă. Rând pe rând, NATO, Uniunea Europeană, OSCE și-au trimis la Skopje cei mai înalți emisari (Lord Robertson, Javier Solana, respectiv Mircea Geoană) pentru a întări personal guvernului macedonean acest sprijin și, în

același timp, pentru a le transmite extremiștilor albanezi „mesajul că insurecția lor nu poate reuși și nu va reuși”, cum se exprima secretarul general al NATO.

La două zile după ofensiva armatei macedonene din duminica de *Buna Vestire* calmul ce domnea pe colinele de la Tetovo părea să indice faptul că rebelii albanezi au înțeles acest mesaj. Caz în care acest, posibil ultim, război balcanic s-a încheiat. Dar să nu ne pripim: s-ar putea să fie doar liniștea dinaintea furtunii. Richard Holbrooke, negocia-

torul acordului de pace de la Dayton și, deci, expert în problemele zonei noastre, a avertizat, dimpotrivă, asupra pericolului unui „război generalizat” în Balcani. Iar după opinia inspectorului general al Bundeswehrului (care are staționați 1.000 de militari la Tetovo, în cadrul KFOR), „riscul unui război civil în Macedonia crește dacă nu se găsește rapid o soluție politică”. Opinie la care putem subscrie. Cu condiția ca soluția să fie una globală. Altfel nimeni nu va ști când a avut loc ultimul război balcanic.



CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
500.000 lei



ALBATROS

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Albatros



George Arion în dialog cu Florina Kendrick

HOLLYWOOD?

UN BUSINESS CARE CREEAZĂ ARTĂ CE TREBUIE VÂNDUTĂ

George Arion: E greu pentru o femeie să fie și frumoasă și inteligentă?

Florina Kendrick: Da. Mai ales la Hollywood. Aici bărbații au puterea cea mai mare în a produce, în a regiza, în a decide.

– Numai ei?

– În ultimii ani, au apărut din ce în ce mai multe femei care scriu scenarii; tot mai multe stări femei au început să-și creeze propria lor companie producătoare de filme.

– Și asta e bine?

– Acesta este un semn de evoluție a umanității. Ne îndreptăm spre ieșirea din patriarhat, însă nu spre matriarhat, cum se înspăimântă unii. Am fost în matriarhat la început, după aceea am intrat în patriarhat pentru câteva mii de ani – religia creștină este simbol al patriarhatului, când îți faci cruce spui „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, Amin” și nu menționezi nimic de mama, de elementul feminin – iar acum ne îndreptăm spre faza cea mai evoluată, când vom îmbina cele două forțe, vom ajunge la o reîntregire.

– A fost, mai întâi, Florina Popa. Ce s-a întâmplat cu Florina de când a apărut pe lume și până când a devenit Florina Kendrick?

– M-am născut într-o familie de oameni de știință – o mare povară pentru mine: a trebuit tot timpul să „mă lupt” cu aceste

minți foarte inteligente și bine structurate, eu fiind o fire artistică, dar având și capacitatea de a raționa științific. Părinții mei spuneau că arta este ceva nesigur; am avut, deci, o luptă continuă cu familia, ca să-mi pot realiza visele și să-mi afirm identitatea de artist.

– Puțin despre anii de școală, despre copilărie, despre tinerețe...

– M-am născut în Cluj și am urmat acolo școala primară, medie și liceul „Nicolae Bălcescu”. Am un frate mai mare – Emil –, care este medic chirurg la New York. Mama este profesor de biologie la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj și cercetător științific în biologie. Tata

(pensionar) este inginer constructor, autorul multor inovații tehnice. Cred că din clasa a doua am început să scriu poezii și am ținut un pic ascunsă preocuparea asta. Am continuat să scriu an de an, devenind din ce în ce mai stăpână pe mijloacele de expresie literară și am luat diverse premii locale, altele la „Cântarea României”, un premiu al Uniunii Scriitorilor la un festival de comunicări științifice pentru o lucrare de critică, se numea „Ochiul în creația eminesciană”. Totodată, am fost implicată în brigăzi artistice, estradă, montaj,

grup folk, în toate acele formațiuni care erau în perioada comunistă în școli și licee. Părinții mei nu au dat importanță, se bucurau însă de premii și au înțeles că îmi este foarte ușor să mă exprim artistic. Trăind însă în perioada comunistă, nu erau deloc încântați de dorința mea de a face artă. Tatăl meu chiar voia să vorbesc cu diverși regișori și actori din Cluj ca să văd cât de grea este viața lor financiară, cât e de nesigură. Bineînțeles, când vezi că o țară întreagă se chinuie în situația economică în care era România în anii aceia, simțeam că părinții mei au dreptate, dar, în același timp, spiridușul acela creator din mine era atât de dornic să

termin studiile și nu mă gândeam la căsătorie. Daniel s-a reîntors după câteva luni ca să învețe limba română – pretext ca să mă curteze și să ne cunoaștem mai bine; mi-am dat seama că este un om deosebit. Am decis să mă căsătoresc cu el și să părăsesc țara. Am sosit în S.U.A într-o vineri seara și luni dimineața eram deja la cursuri la State University Los Angeles.

– În ce an se petrecea asta?

– În 1986. Soțul meu m-a lăsat acolo spunându-mi că el trebuie să se ducă la lucru. Eram pentru prima dată la Los Angeles, nu știam exact unde mă aflu, a trebuit să cer informații cum să ajung în Down Town Los Angeles – Districtul Financiar, la birourile lui. Asta după ce am dat un examen de limbă și am fost trecută la nivelul cel mai avansat. Am fost foarte impresionată de cunoștințele mele de limbă engleză! Așa a început viața mea în America!

– Ce-ai studiat?

– Am studiat Filosofia și Istoria Artei, și, în paralel, și producția de film; am frecventat și cursuri de știință. Nu vroiam să mă cantonez într-o diplomă. Când mă interesează ceva, doresc să studiez, dar nu numai să citesc, ci și să urmez un curs, să am legătură cu cineva care este cel mai bun în domeniul respectiv.

– Asta nu înseamnă risipire?

– Niciodată nu am putut să mă integrez în anumite structuri

„PĂRINȚII NU ERAU ÎNCÂNȚAȚI DE DORINȚA MEA DE A FACE ARTĂ”

se manifeste, încât s-a creat un conflict foarte dureros în mine. Mi-a trebuit mult timp ca să-l împac și încă nu știu dacă am reușit.

– Cum s-a făcut pasul către spațiul american?

– M-am căsătorit cu Daniel Roberts care era prieten cu un prieten al familiei noastre. Daniel venise într-o vizită în România. Ne-am întâlnit pentru o oră și a fost o dragoste la prima vedere. Daniel a hotărât în acea oră că vrea să întemeieze cu mine o familie; eu nu eram hotărâtă, eram foarte tânără, voiam să-mi

și moduri de a diviza pregătirea academică. Întotdeauna m-a deranjat faptul că trebuie să-ți decizi cariera de la o vârstă fragedă. În America, la Universitate, timp de doi-trei ani, urmezi cursuri de cultură generală. De-abia în ultimii ani frecvențe cursurile de specialitate care-ți vor da diploma. Îmi place că se lucrează astfel, pentru că ai la dispoziție mai mult timp în care să începi să simți „gustul” unor lucruri care nu ți-au fost prezentate în liceu. Având 20-21 de ani când intri în Universitate, decizia o iei mai târziu decât în România unde, repet, este prea devreme să iei o hotărâre pentru ce vei face o viață întreagă. Deseori întâlnesc persoane nefericite în profesia lor și îmi dau seama că rămân pe acel drum pentru că au investit timp, efort și este prea târziu să-și schimbe opțiunea.

– *Cum te-ai adaptat la modul de viață american?*

– Primul an a fost ca și o lună de miere. Eram ca un copil într-un magazin de bomboane; totul era fascinant, interesant, vroiam să descopăr cât mai multe. Te fascinează complexitatea acestei țări și acestui sistem gigant care funcționează aproape perfect la orice nivel. După un an însă, îți dai seama că nu ești cunoscut în această țară, nu ești ajutat și mai înțelegi că, de fapt, chiar dacă te integrezi perfect în această cultură, sunt în tine niște fire, niște urme ale unei culturi în care te-ai născut și în care ai crescut și pe care nu le regăsești aici. Ele vor fi mereu parte din tine și întotdeauna îți vor cere un pic de atenție și îți vor crea nostalgie, dorința de a le da o anumită importanță. Aceste fire care se trag din pământul tău natal și din cultura ta națională sunt parte din identitatea ta; nu le poți nega. Dacă le negi vei intra în depresie, vei fi foarte nefericit. Chiar dacă ești integrat, totdeauna vei dori să revezi Europa,

România, să discuți cu români, să mănânci o mâncare românească, să asculți glume românești, cântece românești, să vezi ceva făcut în România. Sunt niște legături foarte profunde și foarte subtile.

– *Cum se împacă Florina Popa cu Florina Kendrick Roberts?*

– Cred că Florina Roberts este mai fericită decât Florina Popa pentru că a putut într-adevăr să-și găsească identitatea pe aceste meleaguri și a avut libertatea de a fi cine este; în România, datorită presiunilor sistemului, arta era, din păcate, marginalizată, era contorsionată topicelor comuniste ale acelor vremuri, era suferindă și sufeream și eu. În schimb, aici, simt că absolut tot ceea ce vrei să exprimi poate să fie exprimat și că există receptivitatea să fie auzită și ascultată și, bineînțeles, comentată.

– *Nu o compătimești câteo-*

„AM FOST FOARTE SINCERĂ CU MINE ÎNSĂMI”

dată pe Florina Popa?

– Nu. Sunt însă uimită, uluită de ce tărie am dat dovadă, ca să continui pe drumul meu, pe drumul pe care-l alesesem. De fiecare dată când mi s-a spus „Nu ai șansă!” în domeniul acesta, sau „Nu vei reuși!”, am mers contrar părerilor din jurul meu și întotdeauna am câștigat. Sunt foarte mândră că, de la o vârstă atât de tânără, am știut să-mi păstrez identitatea, deși nu eram lămurită asupra a ceea ce pot numi acum identitatea mea, dar am fost foarte sinceră cu mine însămi.

– *Studiată din afară, cum pare această identitate? Prin ce se caracterizează ea?*

– Mi s-a spus de nenumărate ori că sunt un om care pot să-mi folosesc și partea dreaptă



și partea stângă a creierului, ceea ce înseamnă că pot să fiu foarte artistică, dar că sunt foarte bună și în științele exacte sau în business. Totuși, simt că sufletul meu este unul de artist. Atunci când ești artist îți exprimi această calitate în absolut tot ceea ce faci, fie că gătești, fie că îți aranjezi casa ori un buchet de flori; în modul cum te îmbraci, cum dai mâna cuiva. Un

artist vrea întotdeauna să explodeze structurile, ceea ce pe mine m-a caracterizat mereu. Am vrut să „explodez” modul consacrat de gândire, pentru că atunci când avem aceste șabloane și rutini, simt că pierdem adevărul momentului, facem lucrurile din automatism, fără să ne mai implicăm mental, emoțional în actul nostru, iar asta înseamnă că nu suntem prezenți în momentul acela. Nefiind prezent, eu, individul, nu absorb ceea ce Universul îmi oferă.

– *Ai fost sau n-ai fost o răsfățată a destinului?*

– S-ar părea că sunt o răsfățată a destinului. Eu cred în reîncarnări și consider că motivul pentru care viața mea de acum este așa se datorează faptului că, în vieți anterioare, am făcut lucruri ce au determinat oportu-





nitățile din prezent. Dar, în același timp pot să spun că deși am avut oportunități și multe calități, am avut și multe lupte de dat cu mine însămi, cu oamenii din ju-

mentul în care am știut unde mă aflu, ce trebuie să fac în continuare. Am intrat la Academia de Actorie și Televiziune din Hollywood și am studiat timp de trei

„S-AR PĂREA CĂ SUNT O RĂSFĂTATĂ”

mul meu, cu familia mea, cu aceia cu care lucrez... Nu pot să spun că totul a mers foarte ușor sau merge foarte ușor, dar am învățat să înțeleg că, de la micile conflicte până la marile lupte, toate ne sunt date ca să evoluăm către un punct mai avansat față de cel de la care am pornit.

– Dar cum a ajuns Florina Kendrick la Hollywood? Este visul de aur al oricărei actrițe!

– După Universitate am primit un post de producător asociat al unui film artistic și am văzut toate detaliile producerii unui film; un lucru fascinant! Toată școala de film, de patru sau cinci ani nu te învață atât de mult ca implicarea în producerea unui film. Atunci a fost mo-

mentul în care am știut unde mă aflu, ce trebuie să fac în continuare. Am intrat la Academia de Actorie și Televiziune din Hollywood și am studiat timp de trei

ani. Am cunoscut agenți, producători, scriitori, pregătindu-mi drumul spre o carieră de actriță.

– A fost greu?

– Este foarte dificil să intri în Hollywood; există acolo o pătură de șmecherași, ca un fel de pătură-tampon, ca un filtru, de care dacă reușești să treci în stare normală și fără prea mulți bani scoși din buzunar, e minunat.

– Cine sunt acești „șmecherași”?

– Sunt unii care îți promet că te fac star contra cost. Deși eram foarte doritoare să joc într-un film, mi-am folosit întotdeauna rațiunea și instinctul ca să-mi dau seama cine este onest și cine nu. Mulți au fost prinși în mrejele acestor șmecherași

care au un talent aparte în a te face să ai încredere în ei dându-se drept manageri, mari producători; au o alură și un mod de a vorbi foarte convingător. Eu nu am fost victima lor.

– Cum ai ajuns să joci în „Dracula”?

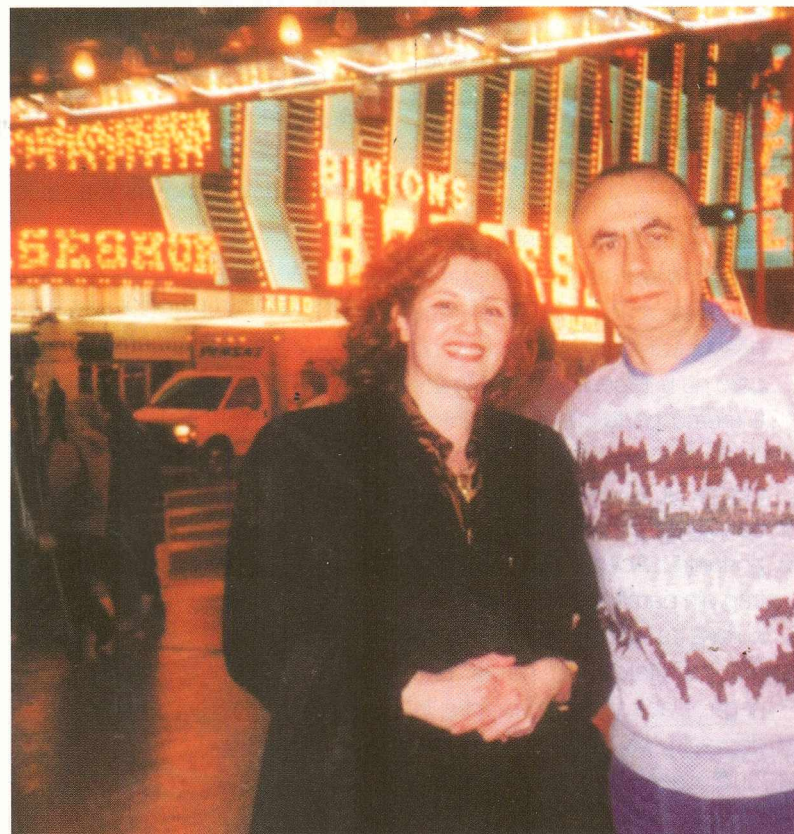
– Auzisem despre producția filmului „Dracula” și știam că se caută actrițe care să joace în rolurile miresei lui Dracula. Într-o zi m-am prezentat cu rezumă-ul și cu poza și am participat la o audiere. După prima audiere cu acești casting directors – nu am termenul românesc, dar este

toate modelele, actrițele și cântărețele lumii. Mi-am spus atunci „Asta da, competiție!” Când m-am dus la studiourile Columbia pentru înregistrarea care trebuia să fie prezentată lui Francis Ford Coppola, am văzut un șir lung de femei superbe și foarte diferite între ele, fiecare o frumusețe. Mi-am spus că dacă pot înțelege prin ce mă deosebesc eu de ele, înseamnă că mi-am clarificat un punct important din viața mea. Am avut un moment de introspecție foarte profund; este cu adevărat intimidant să fii pus într-o astfel de

„DRACULA” – O EXPERIENȚĂ TRANSFORMANTĂ

vorba despre acei oameni care caută actori, fac o selecție și apoi prezintă regizorului alegerile lor, acesta neavând timp să vizioneze atâta lume – m-au anunțat că sunt foarte interesați să mă prezinte lui Francis Ford Coppola, dar că va trebui să mai dau niște teste. Atunci am înțeles că, de fapt, procesul de căutare a acestor mirese era un proces internațional, cuprindea

situație, atât de intimidant încât pot afirma că, nici înainte și nici după aceea, nu am mai trăit ceva similar. Făcând această introspecție mi-am dat seama că modul meu de a reda o informație scrisă într-o traducere artistică, actoricească este unic, că intensitatea pasiunii mele este unică și că acest lucru mă deosebește de alții. Nu sunt așa de mulți actori de acest fel la



Hollywood. Anthony Hopkins are o astfel de ardere, Anthony Quinn avea o intensitate extraordinară când juca în „Zorba grecul”; și eu am o astfel de intensitate și, repet, nu o văd atât de mult prezentă la Hollywood. Sunt doar câțiva, ceilalți au un mod mai reținut de a se exprima. Mi-am dat seama că eu am această unicitate în a prezenta ceea ce mi se dăduse să pregătesc și că, dacă o astfel de unicitate este dorită, atunci Coppola o va găsi la mine; dacă dorește altceva, atunci înseamnă că nu este ocazia mea. În mod sigur asta m-a făcut să câștig rolul.

– Ai rămas aceeași după acest film?

– Nu. A fost o experiență transformantă. Bineînțeles, esența mea a rămas aceeași. Aș vrea ca aceia care vor citi să fie inspirați de ceea ce spun acum. Mulți dintre cei cu care am lucrat în acest film erau deținători de Oscar. Francis Ford Coppola însuși ca regizor, ca producător și ca scenarist (nemaifiind nimeni cu Oscar la aceste trei



niveluri), Anthony Hopkins, cea care-mi făcea machiajul în fiecare zi (deținătoare a trei Oscar-uri pentru machiaj) și alții; toți cei alături de care lucram erau crema industriei artistice hollywoodiene; mi-am dat seama că perfecționismul meu în artă, nebunia mea în artă se simțea „la ea acasă” cu acești oameni, mi-am dat seama că nu numai eu sunt așa și că între artiști de cea mai înaltă clasă, acest lucru este comun; și ei erau la fel de perfecționiști și simțeau că vor să se depășească în ceea ce făceau. Am uitat, a luat Oscar și cel care ne-a făcut costumele! Deci, la nivel de costume, de machiaj, de regizor, de actori lucram cu oameni socotiți crema cinematografiei; cu ei m-am simțit în elementul meu, cu artiști atât de liberi și dornici să încerce lucruri nemaîncercate!

– Ce m-a surprins de când te-am cunoscut acum patru ani este faptul că, în ciuda poziției pe care ai dobândit-o, evident, prin trudă, dar și prin noroc, te porți firesc cu oamenii, nu te socotești mai presus decât alții. Am senzația că și marii actori,

regizori fac la fel. Mă-nșel cumva?

– Nu. În general, așa este. A ține nasul pe sus este o pretenție temporară, repede înlăturată de confruntarea cu noi dileme; asta te face să devii mai deschis spre oameni.

– Spuneai mai înainte că ai reușit să faci o radiografie a Hollywood-ului. Cum se prezintă ea?

– Este un loc plin de conflicte. Cele mai fermecătoare momente pe care le-am trăit au fost filmând și, în același timp,

unele dintre cele mai neplăcute experiențe au fost tot în Hollywood, văzând și înțelegând cum persoane disperate, care vor să intre acolo, sunt capabile să sacrifice orice, chiar și integritatea morală. În același timp, este un amestec foarte interesant de oameni supertalentați și șmecherași. Hollywood-ul reprezintă o lume a extremelor întâlnite la tot pasul. Nu pot trăi unii fără alții. Asta este radiografia. Un business care creează artă ce trebuie vândută.



GEORGE ARION

O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI
VOLUMUL I
1975 - 1989
FUNDATIA „PREMIILE FLACĂRA - ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

Fundația „Premiile Flacăra - România”

PREMIILE



„FASTUOASĂ” – aceasta e caracteristica ceremoniei acordării premiilor OSCAR, ce a avut loc pentru ultima oară în superbul Shrine Auditorium din Hollywood; începând cu anul viitor, festivitățile vor avea loc într-o sală și mai super... (numai Bunul Dumnezeu își poate imagina cum va arăta aceasta...!?) ● Noul prezentator, **Steve Martin**, pe care oricum umorul nu-l dă afară din casă, a avut, oricum, mai mult haz decât predecesorul său – de acum răsuflatul Billy Crystal ● Absolut uluitoare prestația trupei de cascadori-balerini de la filmul *Tigrul și Dragonul*, care **au plutit** pe scenă folosind toate cele trei dimensiuni ale acesteia, orice „trucaj” al mișcărilor lor fiind absolut imposibil de înțeles de către publicul rămas cu gura căscată...! ● Numărul body-guarzilor s-a dublat față de anul trecut, atingând cifra de 500 de persoane specializate, printre cei amenințați fiind: Antonio Banderas, Russell Crowe, Melanie Griffith ș.a. Din nefericire, terorismul nu doar că se extinde în această lume nebună, dar atacă acum și zonele culturii ● *Gladiatorul*, câteva recorduri: este filmul care **a costat** peste 100 milioane dolari; are cea mai mare durată a proiecției – 154 minute; dar și cele mai mari **încasări**: peste 450 milioane dolari ● Să ne mai mire faptul că bietul **Elton John** a apărut la ceremonie cu un ceas de numai un milion de dolari cu safire și diamante...! ● Și totuși, ultimul OSCAR lasă un gust amar: prin

calitatea majorității filmelor aflate în competiție, cât și – poate că mai ales! – printr-un palmares nu arareori surprinzător; unele filme, desigur spectaculoase, dar nule din punct de vedere artistic, au adunat mai multe premii (vezi, de pildă, *Tigrul și Dragonul*, care printre altele a mai născut și o nouă formulă de premiu, „pentru cea mai bună regie artistică” (!?), acordată chinezului **Ang Lee**, la secțiunea „Oscar pentru cel mai bun film de limbă străină”...! ● Asta pe când un mare regizor – este vorba de **Ridley Scott**, autorul *Gladiatorului*, nici măcar nu este pomenit...! ● Cum nu este pomenit nici numele lui **Don Burgess**, admirabilul operator de imagine de la *Cast Away* (*Naufragiatul*, cu Tom Hanks) ● În sfârșit, „încurcate sunt uneori căile... afacerilor și intereselor obscure” ● Un punct însă de onoare pentru membrii juriului: acordarea unui OSCAR special, pentru întreaga sa activitate, celebrului și venerabilului producă-



tor de origine italiană **Carlo Ponti**! Și impresionantă mai ales scurta sa cuvântare de mulțumire! ● Extrem de elegant s-a



Russell Crowe (cel mai bun actor) **Julia Roberts** (cea mai bună actriță) alături de „boyfriend” **Benjamin Bratt**

Ste

SCAR

Text: HORIA PĂTRAȘCU ■

Foto: EPA ROMPRES și arhiva personală ■



Cel mai bun film: *Gladiator*

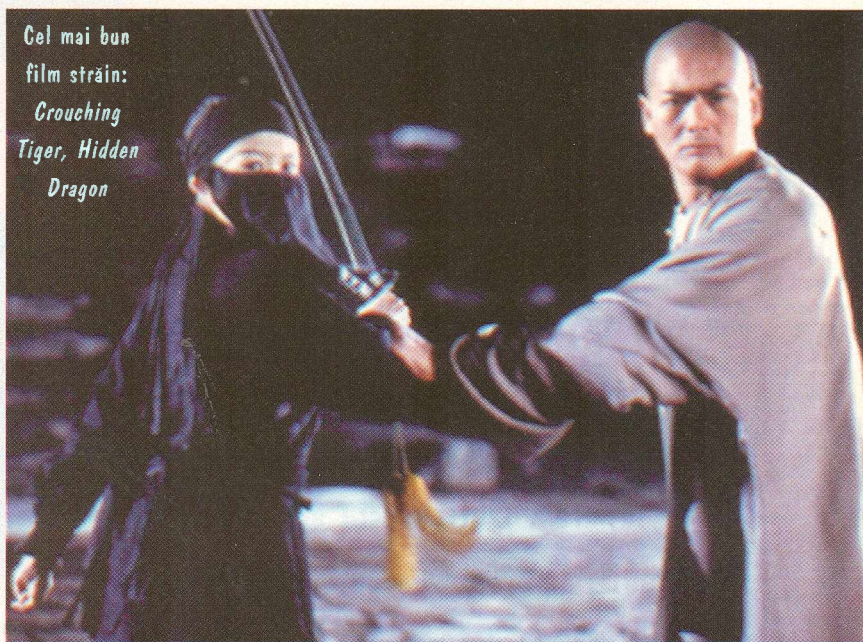
prezentat la preluarea trofeului tânărul actor **Russell Crowe**, uimind asistența prin faptul că purta la butonieră o decorație în

formă de cruce legată cu bentiță roșie...!? (a aparținut bunicului său, care a fost fotograf de război!) ● În sfârșit –



Soderbergh (cel mai bun regizor) Celebru Bob Dylan (cel mai bun cântec original) Chinezul Ang Lee ("cea mai bună regie artistică"...?!)

Cel mai bun
film străin:
*Crouching
Tiger, Hidden
Dragon*



dar, nu în cele din urmă! – apariția în direct pe un ecran imens (ca și cosmonauții, care au precedat deschiderea festivității), întrucât se afla în Australia! – a celebrului **Bob Dylan**, care, mulțumind pentru premiul oferit

la secțiunea muzică de film, a găsit prilejul să atragă atenția asupra pierderii melodiei și conținutului cântecelor contemporane: a făcut-o inteligent-ironic, dar și cu o profundă și sinceră durere în glas...

Cel mai bun film: *Gladiator*
Cel mai bun actor: **Russell Crowe**, *Gladiator*

Cea mai bună actriță: **Julia Roberts**, *Erin Brockovich*

Cel mai bun actor într-un rol secundar: **Benicio Del Toro**, *Traffic*

Cea mai bună actriță într-un rol secundar: **Marcia Gay Harden**, *Pollock*

Cel mai bun regizor: **Steven Soderbergh**, *Traffic*

Cel mai bun film străin: *Crouching Tiger, Hidden Dragon*

Cel mai bun scenariu original: **Cameron Crowe**, *Almost Famous*

Cel mai bun scenariu adaptat: *Traffic*

Cea mai bună imagine: *Crouching Tiger, Hidden Dragon*

Cea mai bună regie artistică: *Crouching Tiger, Hidden Dragon*

Cel mai bun cântec original:

Things Have Changed, din *Wonder Boys* – **Bob Dylan**

Cea mai bună coloană sonoră: *Crouching Tiger, Hidden Dragon*, **Tan Dun**

Cele mai bune efecte speciale: *Gladiator*

Cel mai bun montaj: *Traffic*

Cel mai bun sunet: *Gladiator*

Cel mai bun montaj de sunet: *U-571*

Cele mai bune costume: *Gladiator*

Cel mai bun machiaj: *Dr. Seuss How The Grinch Stole Christmas*

Cel mai bun scurt-metraj: *Quiero Ser*

Cel mai bun scurt-metraj animat: *Father and Daughter*

Cel mai bun documentar lung-metraj: *Into the Arms of Strangers, Stories of the Kindertransport*

Cel mai bun documentar scurt-metraj: *Big Mama*

Sursa: Associated Press

HORIA BRENCIU AȘTE

Am vrut să-l îmbrăcăm într-un frac, cu joben asortat, creație Doina Levintza.

Am mers mai departe, integrând în scenariu un iepuraș. Obligatoriu alb, pentru ca inevitabil, impresia pe care o va face să fie de puritate și delicatete. În același timp, ne-am gândit să insuflăm ideea de Paște.

Brenciu ar fi fost magicianul care, ajutat de pălăria vrăjită și de iepuraș, v-ar fi transmis toate gândurile noastre bune. Dar, Brenciu a dat peste cap planul inițial. Cu finețe, ne-a spus că fracul nu îl reprezintă și că are el un pulover negru, tot Doina Levintza. Am cunoscut astfel un om care știe ce vrea.

Ne-am dat seama că la *Antena 1* el nu prezintă *'Neața*, ci-și pune viața pe tapet.

Pentru că, da, cele trei ore de emisie zilnică (minus week-end-ul) fac parte din el.

Nu joacă nici un rol. Așa este: spontan, expansiv, cu un râs care te molipsește, blond, cu niște ochi a căror culoare nu o știe niciodată, cu urechile aferente, cea stângă mai încercată de otită decât cea dreaptă și cu o oarecare tendință spre supraponderabilitate, ceea ce-l face să se gândească deseori la cure drastice de slăbire.



PTĂ... SĂ SE ÎNSOARE



Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■



CEL MAI LUNG DRUM? CEL DE LA PAT LA BAIE

Pe la 5 dimineața, Horia Brenciu trebuie să se trezească. E adevărat că *'Neața* începe la 8.00, dar el este bărbat, drept pentru care trebuie să urmeze câteva etape demne a-l face apt într-o apariție televizată. Mai întâi de toate, e cazul să se trezească. Singur nu se descurcă, iubită are, dar nu lângă el, tatăl e la Brașov, fratele s-a însurat. Mai bine decât Alina Nicolae, directorul de program al *'Neței*, n-ar putea nimeni să facă acest lucru: să-l sune din jumătate în jumătate de oră pentru a se asigura că nu mai doarme. Imediat începe cel mai lung drum pe care l-a străbătut în viața lui. Mult mai lung decât cel de la București la San Francisco. Este drumul pat-baie. Până la punctul final,

traseul întâlnește o piedică anevoioasă, care poate fi depășită cu mare greutate: sufrageria, dotată cu cea mai primitoare canapea. Pașii lui Horia se îndreaptă aproape în fiecare dimineață spre ea. Mai trage un pui de somn, uneori are timp să și viseze până când... telefonul de verificare sună din nou.

În sfârșit, Horia a ajuns la capătul „călătoriei” sale. Se uită în oglindă și-și dă seama că trebuie să se spele pe cap. Ține enorm la estetica sa, din cap până-n picioare. După duș, se bărbiereste, pentru că, așa cum vă spuneam, este bărbat. Nu mănâncă niciodată dimineața. Ar vrea, dar nu poate. Mi se destăinuie: „Mi-ar trebui o intervenție feminină în acest sens. Frigiderul meu este un fel de junglă: nimic preparat, nimic pus la punct și atunci mi-e

foarte greu să mă descurc.” Bea, în schimb, cafea, ceai sau lapte.

ECHIPA 'NEAȚA — AUR CURAT

După trei ore de emisie, puțin obosit, își dă seama că urmează unul dintre cele mai plăcute momente din zi: demachierea. Adoră clipele în care cei de la televiziune îl demachiază, făcându-i apoi un masaj facial care uneori îl adoarme. Pe la 12 și ceva, cu forțe noi, părăsește Mall-ul și se îndreaptă spre podul Băneasa din apropierea căruia emite *Antena 1*. Trebuie să lucreze la emisiunea de mâine. „Oamenii pe care i-am găsit aici sunt aur curat. Mă înțeleg, mă respectă, mă răsfată, iar acest lucru este foarte important. Mi-am dat seama, ca nimeni altul, că dacă

echipa te respectă și te răsfată și tu poți să-i asiguri același trai, ca o reciprocitate. Interesul nostru este să ne simțim bine. Este adevărat că *Antena 1* este o televiziune privată care are printre scopurile sale declarate și bine determinate intenția de a crea audiență. Dar asta nu se rezolvă punându-mi în cap în fiecare dimineață că trebuie să am audiență! În fiecare dimineață îmi fixez noi cuvinte cu care să-mi încep emisiunea și improvizez asupra unor fapte care se întâmplă. În acele trei ore eu îmi petrec viața. Așa cum Napoleon pornea la război cu o avangardă, cu o cavalerie, cu tot felul de compartimente de soldați, și eu am o «tușică», absolut demențială, căreia niciodată nu-i spun ce să facă; apoi vin un Miki și un Zamora, care pun ce muzică vor ei și mă surprind. Se creează un spectacol pe care



Mitoșeru îl vizitează des pe Horia

nu-l pot controla, dar la care îmi place să particip."

„Bine, bine, spun eu, înțeleg că 'Neața este viața ta, dar totuși, trei ore în fiecare zi, în direct, plus alte transmisii, plus alte prezentări, nu-i cam mult? N-ai oboseit?\" „Este greu, dar am câțiva cărbuni în plus, câteva motive pentru care merită să lupt în continuare. În primul rând, eu îmi iubesc foarte mult

familia. Nu pot să-i văd prea des pe ai mei, dar mă bucur că mă pot vedea ei pe mine. Mă bucur că tata, acolo unde stă, aproape de munte, în Brașov, mă poate vedea și că pot să-i transmit mesaje prin viu grai – el n-are telefon acasă. Un alt motiv care mă ajută să rezist este echipa de care vă povesteam. Cu această echipă am colaborat și la Revelion, și la Crăciun, la Ziua Îndrăgostiților și la recente Premii ale Industriei Muzicale Românești. Au fost câteva momente în care profesia a fost pusă în valoare la cel mai înalt grad."

„Și cu viața personală cum rămâne?"

„Deocamdată singurul aspect negativ al televiziunii este că mi s-au redus mult vizitele la Brașov. Fratele meu s-a întors de curând de la Bruxelles, stă în București, dar nu-l văd nici pe el prea des. Probabil că vor urma și alte aspecte negative. De exemplu: Dacă Brenciu s-ar însura, nevastă-sa ar sta acasă și l-ar aștepta. L-ar aștepta un an, l-ar aștepta doi. «Măi, bărbate, dar tu nu mai vii de la televiziune?», «Știi, am de lucru...» «Mai lasă-mă cu televiziunea ta.» Urmează vasele sparte în bucătărie, pe pereți și așa mai departe."



Împreună cu echipa de producători a emisiunii 'Neața



Foto: DANA IRIMIA



„NU MI-E FRICĂ DE CĂSĂTORIE”

„Tu deja știi cum se va întâmpla?”

„Nu, ăsta-i dracul negru. Nu cred că se va întâmpla așa. N-o să las eu să fie așa.”

„Când te vei căsători? Sau ți-e frică de acest pas?”

„Nu mi-e frică. Pot să-ți mărturisesc sincer că de câțiva timp am pe cineva în legătură cu acest aspect. Acum, la începutul acestui mileniu, căsătoria nu mai este doar o problemă de spirit, ci mai ales de practic. Este o chestiune foarte serioasă și eu, datorită formației mele de ardelean (până la 20 de ani am stat la Brașov), n-o fac de două ori, de trei ori sau de mai multe ori. O fac o singură dată. Bineînțeles, mă voi strădui să nu-mi ratez căsnicia, să nu mă despart. Și, cu atât mai mult, vreau să fiu chibzuit în domeniul ăsta. Specialiștii spun că stau în expectativă.”

„Prietenă ta este din București?”

„Nu-i din București și este foarte bine că-i așa. Ne întâlnim în week-end. Mă duc eu la ea, sau, dacă are timp, vine ea la mine.”

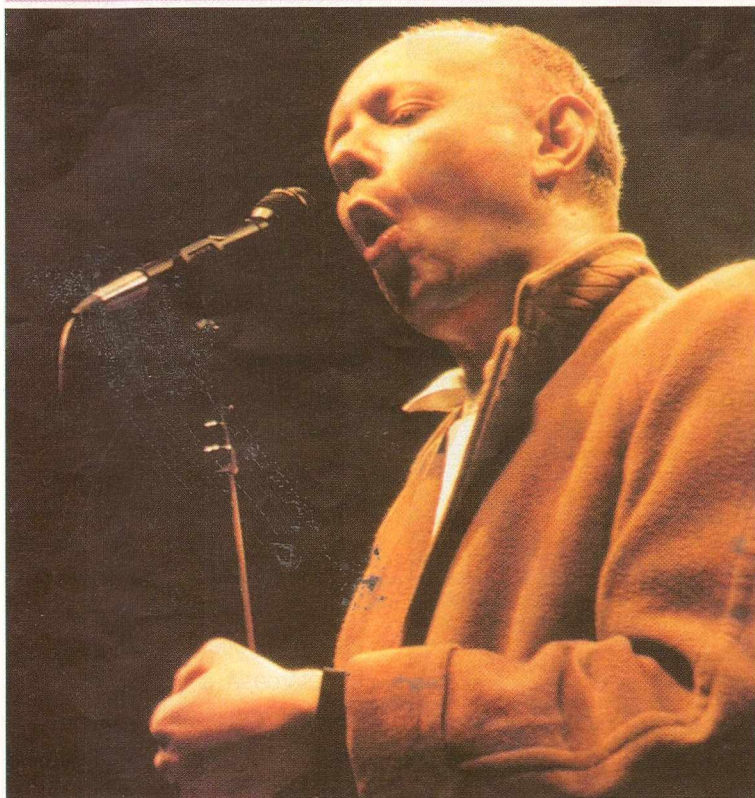
„NU FUMEZ DECĂT TRABUCURI”

Am înțeles că Horia vrea să păstreze misterul asupra iubitei lui, așa că am schimbat firul discuției. L-am întrebat ce părere are despre misoginism. „Este efectul frustrărilor unor bărbați, care n-au încercat sau n-au vrut să-și depășească problemele. Eu consider că femeia este mai mult sau mai puțin un rău necesar, dar în mod categoric nici un bărbat n-ar putea să existe fără ea. Sfatul meu, pentru cei misogini și pentru cei care au tulburări de orice natură ar fi ele, este să-și regândească poziția față de femeie.” Apoi, rugându-l să se caracterizeze, mi-a spus, printre altele, că are o tendință spre îngrășare, la care contribuie și ritmul nebunesc, infernal, de zi cu zi. Are de gând ca în

timpul vacanței să-și revizuiască programul, făcând anumite modificări structurale și fizice. A recunoscut că râde tare și că-i place să iubească. Nu l-am văzut fumând, așa că l-am întrebat dacă o face. „Nu, mi-a zis. Doar trabucuri. Țigări, nu.” Nici acum nu știu dacă a vorbit serios sau dacă a vrut să facă vreo poantă, cum îi stă în fire. A admis însă că-i place să mănânce absolut orice și că nu refuză nimic în această privință. Nu știe să gătească, iar dovada clară a acestui lucru este frigiderul lui, „un fel de junglă”. „Înseamnă că soția ta trebuie să fie o bună bucătăreasă?” „Nu visez neapărat la o astfel de soție. Dacă nu e bună bucătăreasă și-o iubesc, tot o iau,” mi-a spus la fel de hotărât ca atunci când a preferat puloverul fracului.

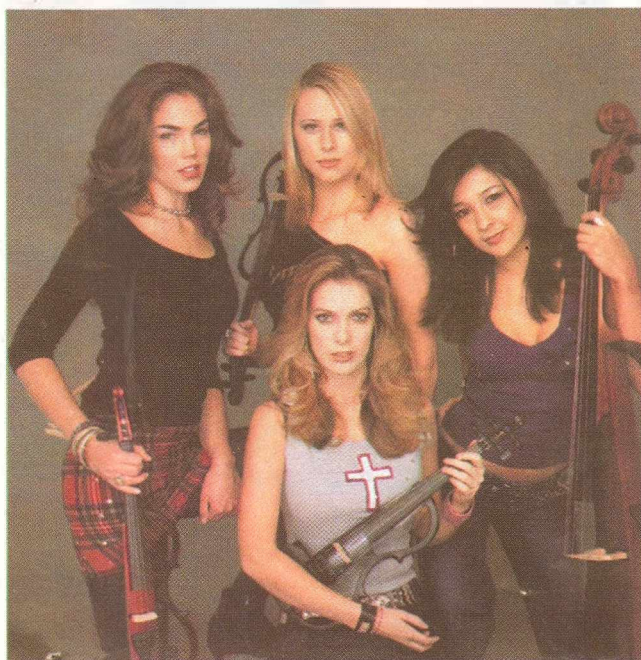


revine Joe Jackson



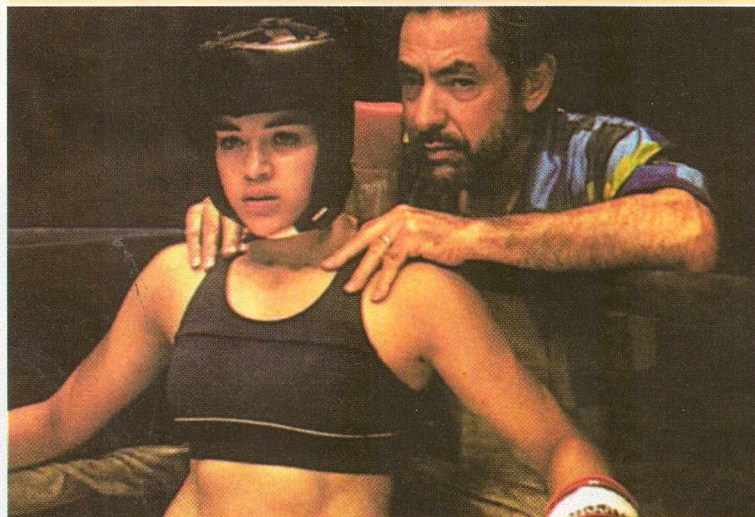
Joe Jackson este considerat unul dintre numele mari ale muzicii rock contemporane. După ce în urmă cu 18 ani se lansase cu un LP intitulat *Night and Day*, de curând a revenit asupra tematicii din acea creație editând *Night and Day II*. Ambele discuri sunt meditații muzicale despre New York, „un oraș cu care am o relație de iubire-ură, dar care nu încetează să fie un loc romantic, luminos și sinistru în același timp, dar plin de *glamour* (fascinație)”. Cântărețul – care de curând a făcut un turneu în Europa – este de părere, pe de altă parte, că „nu există graniță între muzica clasică și rock, important este să ajungi să transmiți ceva publicului”.

muzica sexy

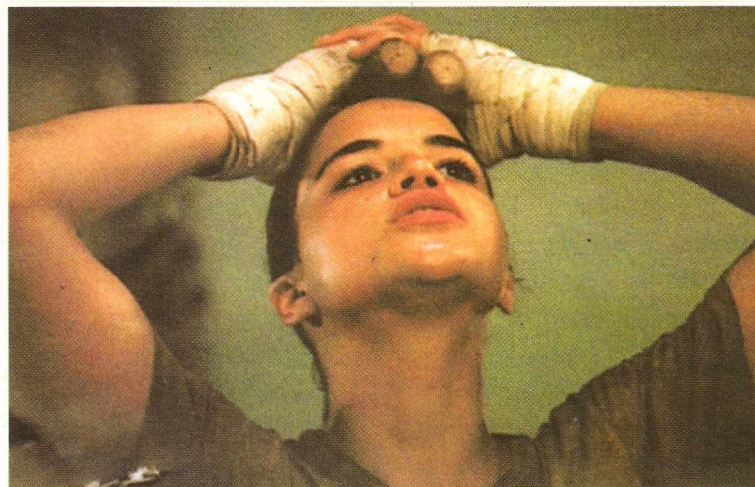


Toată lumea știe azi ce importantă este „imagea”, mai cu seamă pentru cei dedicați artei spectacolului. Ideea de a avea un „look” atrăgător nu le-a fost străină nici componentelor cvartetului de muzică clasică *Time*, care au pornit de la premisa că important nu este doar să știi să cânti, ci și cum te prezinți în fața publicului pentru a-l... încânta. Grupul este format din patru fete, care mai de care mai apetisante. Dezinhibate, moderne, chiar sexy, fetele știu că „reclama este sufletul comerțului” și se „împachetează” corespunzător. În plus, ele și-au îmbogățit repertoriul compus din piese clasice de mare accesibilitate cu cele în stil pop, cu ritmuri latino-americane și chiar piese folclorice est-europene. Cel care le-a reunit se numește Mel Bush, manager al unor celebrități precum Led Zeppelin, Santana, Elton John. Rețeta lui a funcționat și un prim CD al acestor fete apărut la Londra a fost vândut în peste 300.000 de exemplare.

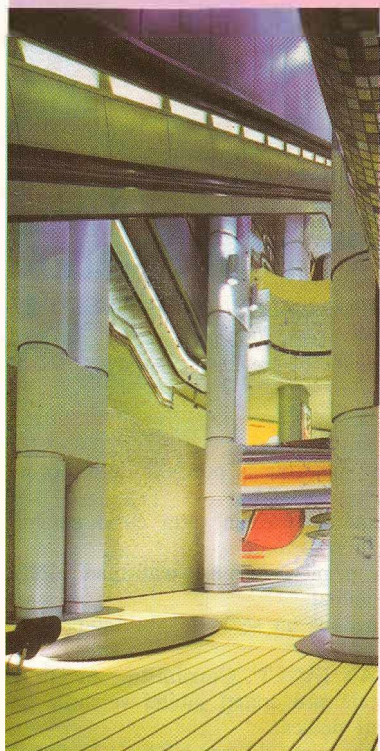
boxul este (și) feminin



Michelle Rodriguez este o fată drăguță – genul sportiv – și probează un fel de îndrăzneală și nonșalanță care o fac și mai atrăgătoare. Acest lucru n-a împiedicat-o să accepte să joace în filmul *Girlfight* rolul unei fete care urcă în ringul de box. A făcut-o, spune ea, cu gândul la Bruce Willis și Schwarzenegger, adică a vrut să întruchipeze acel gen de personaj care este în stare să răstoarne lumea pentru apărarea unei cauze. Filmul realizat a obținut un premiu la Sundance 2000 și la Cannes. Pentru pasiunea impertinentă arătată în film a fost numită de critică „Marion Brando în fustă”. Fire optimistă, actrița susține însă că nu vrea să rămână cantonată în genul de film care deja a consacrat-o.

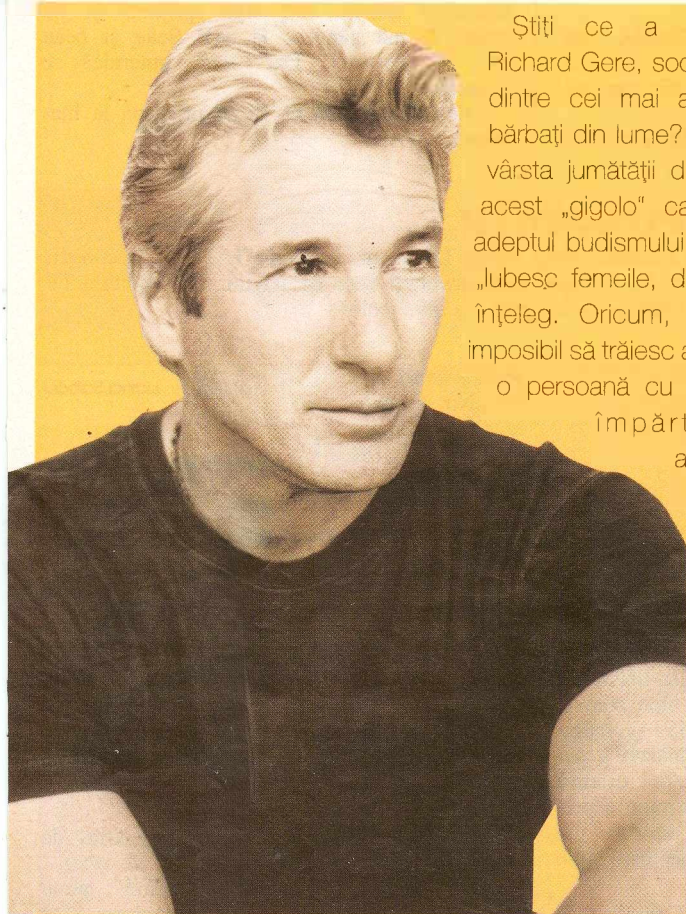


o galerie în metrou



Deși standurile expoziției universale 2000 s-au închis, orașul Hanovra nu vrea să iasă din centrul atenției publice. De aceea administrația municipală a hotărât să realizeze un proiect ambițios și spectaculos totodată: transformarea uneia dintre stațiile de metrou în galerie de artă. Proiectul, deja înfăptuit într-un timp record de șase luni, constă mai cu seamă în realizarea unor sisteme ingenioase de lumini prin care structura, și ea modernizată, a stației Kropke, în suprafață de 12.000 mp, devine un spațiu plastic de sine stătător, care poate fi folosit și pentru expunerea altor lucrări de artă.

o simplă definiție



Știți ce a declarat Richard Gere, socotit unul dintre cei mai atrăgători bărbați din lume? Ajuns la vârsta jumătății de secol, acest „gigolo” care este adeptul budismului a spus: „Iubesc femeile, dar nu le înțeleg. Oricum, mi-ar fi imposibil să trăiesc alături de o persoană cu care nu împărtășesc același traseu spiritual”.

Admiratoarele lui nu au timp să adâncească această filosofie, ci îl îndrăgesc pentru felul lui enigmatic, pentru privirea ușor melancolică și ironică și, nu în ultimul rând, pentru felul cum arată.

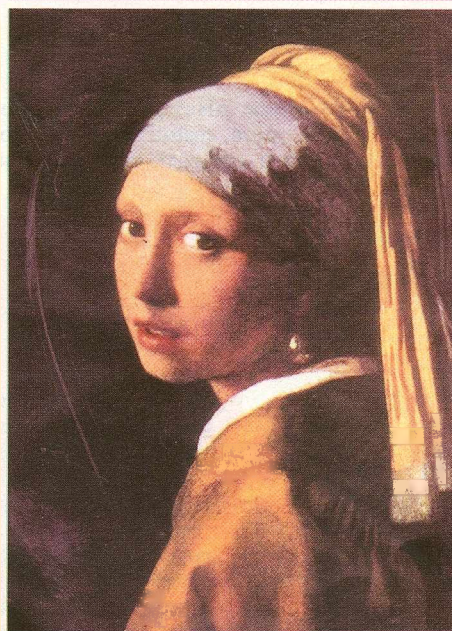
mai multe arme decât telefoane

În SUA sunt la ora actuală circa 250 milioane de arme de foc în posesia persoanelor particulare: un număr mai mare decât al telefoanelor fixe și aproximativ egal cu cel al televizoarelor. Pistoale și puști de toate calibrele formează o panoplie impresionantă, dar în același timp periculoasă, pentru că America este și țara unde se înregistrează cele mai multe victime ca urmare a folosirii



armelor. Cum se explică acest fenomen? Mulți susțin că a avea armă intră în cultura sau tradiția istorică a națiunii americane. Într-o carte publicată recent de Michael A. Bellesiles, un profesor de istorie din Atlanta, autorul încearcă să dovedească faptul că este vorba despre o tradiție inventată și de o cultură păguboasă la care trebuie să se renunțe. Mulți l-au criticat, dar există și o categorie tot mai numeroasă și activă de persoane care îi dau dreptate. Oricum, actualul președinte – un texan – a anunțat că va reglementa comerțul cu arme. Dar va avea de luptat cu lobby-ul foarte puternic al fabricantilor și cu înfocații susținători ai „tradiției americane”.

în jurul unui tablou



Tabloul se cheamă *Fata cu cerceș de perle* și este opera maestrului flamand Vermeer, din secolul al XVII-lea. Pornind de la acest tablou, Tracy Chevalier a scris un roman cu același titlu în care închipuie viața eroinei care a inspirat pânza cu pricina. Ar fi vorba de o tânără de condiție modestă, care intră întâmplător în serviciul pictorului. Acesta o urmărește și treptat se îndrăgostește de ea, descoperind complexitatea sufletului tinerei care este în același timp complice și rebel. Povestea de dragoste dă posibilitatea scriitoarei să facă să re trăiască atmosfera vieții în orașul Delft acum mai bine de două secole.

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

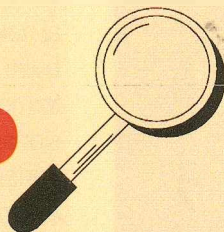
MAȘINA DE SCRIS

de



ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

TEXTE sub



FLORIN BUGHIRICĂ, București.
Sunteți un om sensibil, aveți intenții nobile, dar vă lipsește (deocamdată) pregătirea necesară pentru a scrie versuri. Poemele pe care mi le-ați trimis nu depășesc nivelul unor compuneri școlare și mai sunt și comice, împotriva voinței dv.:

„E noapte și e târziu/ Și stau cu o lumânare în față/ Mă gândesc la ce să scriu/ Încât să fie mai plin de viață./ Știu că pare trist/ Dar nu găsesc nimic/ Realitate dură, nu mai rezist/ Nu pot să scriu decât un pic./ Dacă aș scrie mai mult/ V-aș induce o stare de depresie/ Nu vreau acest lucru de temut/ Și nici să fac impresie.“

IOAN SILVIU BATARIUC, Suceava.
Poemele dv. se remarcă prin intensitatea dostoevskiană a trăirilor, dar și prin luciditate. Limbajul este încă greoi, analitic, ceea ce însă nu trebuie să vă descurajeze (așa era și la Eminescu, în prima tinerețe!). Am încredere în steaua dv. Deocamdată reproduc

un fragment din impresionantul poem *Amintiri ale unui om de piatră*, ca să ia cunoștință de existența dv. cititorii rubricii *Mașina de scris* și ca să rămână înregistrat undeva cum scriați la 23 de ani:

„E o seară/ în care mă plimb cu pași de toamnă/ ca un out-sider/ vis-à-vis de propria lume/ în care nu mai încap/ sau/ pur și simplu/ am ieșit să mai văd și altceva./ Mi-am lăsat lumea printre blocuri/ de piatră sau de oameni/ sau de amândouă/ oricum/ am o inimă boemă/ căreia i-a fost dat să se obișnuiască/ cu oameni de piatră, de piatră, de piatră/ prea multă piatră/ care-mi înclină coastele într-o parte/ asemenea cocoșatului de la Notre-Dame.“

COSTICĂ OANCĂ, Corod, Galați. Iată cugetările care mi-au plăcut:

* „Bunul-gust – untdelemnul din candela fecioarelor.

* Iubirea – mântuirea pe înțelesul tuturor.

* Cea mai bună potrivire este completarea.

* Așteptarea este un țărm cu o corabie care nu mai sosește.

* Nici o pierdere nu-i mai mare decât cea în anonimat.

* Întunericul nu se vede din întunerice.“

RĂZVAN IANCU, Constanța. Ar fi o mare greșală să-i arătați iubitei versurile pe care i le-ați dedicat:

„În tainic miros de tare băutură/ În fumul negru de țigară/ Stau singur – mă simt înecat în cianură/ m-am săturat de dragoste amară./ Fără țință-i viața asta/ Și merge spre abis/ Mîntea mea a luat-o razna/ Pe sens interzis./ Într-un colț stau sprijinit/ Și nu vreau să mă gândesc la ea!/ Beau și beau tot în neștire/ Dar mai puternică e dragostea.“

Există riscul ca ea să se priceapă la literatură...

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Aștept în continuare textele dv., pe adresa: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București. Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară etc. Nu trebuie să-mi trimiteți sute de pagini. Un eșantion de cinci-șase pagini este suficient. Dacă sunteți optimiști, adăugați și un curriculum vitae și o fotografie a dv., color.

Vești (bune) despre corespondenții noștri

LIANA SABĂU – TIMIȘOARA



A publicat o nouă carte de versuri, *Mireasma trupului tău* (precedenta, *Verb carnal*, i-a apărut în 1996). Cartea cuprinde poeme erotice incandescente. Autoarea sfidează simțul comun, dar nu și bunul simț. Îndrăzneala ei artistică nu are nimic vulgar. Este vorba, pur și simplu, de libertate, iar libertatea, uneori, sperie și amețește. Cititorii mai conservatori se vor simți, poate, contrariați și indignați în contact cu sinceritatea zvăpăiată a autoarei. Cei care au, însă, educația estetică necesară vor aprecia nuditatea de statuie a personajului liric. Pentru delectarea acestora din urmă, reproduc secvențe provocatoare din poemele incluse în volum:

„Nu pleca, nu te răzgândi, nu fugi!/ Încă o vreme sunt a ta/ rămâi deasupra mea/ și înțelege o dată:/ sunt o femeie îndrăgostită/ nu mă refuza.../ nu mă refuza...“ (*Sunt o femeie*

îndrăgostită)

„Nu e nevoie să mă atingi/ Privirea ta/ mă lasă-nșărcinată.“

[fără titlu]

„Ce frumos strălucesc corpurile noastre goale/ de pe blocul cu 11 etaje./ .../ te captez/ cu trupul răsfrânt/ cu sânii goi în soare/ atât de încinsă/ aș vrea să mă plouă/ să sfârâi încet“ (*Pe blocul cu 11 etaje*)

„Te aștept lascivă/ într-un pahar uriaș de șampanie/ plin.“ (*Ce dor mi-a fost de tine*)

„Cu buzele încinse/ călătorind/ peste pântecul rotund al unei femei/ (neexplorat până atunci)/ un bărbat a exclamat entuziasmat: E pur și muove!“ (*Descoperire*)



Liana Sabău

POEȚI – STUDENȚI

ANA STIRA



Ana Stira (în acte: Roxana Sicoe-Tirea) s-a născut la 10 aprilie 1981, în Deva. A urmat cursurile Colegiului Național „Decebal” din același oraș, iar în prezent este studentă a Facultății de Litere din Cluj, la secția de engleză-franceză.

Versurile sale, combinație inteligentă de lirism și ironie, sunt lucrate cu artă. Nimic nu este lăsat la întâmplare. Autoarea exploatează până și posibilitatea de a face dintr-un cuvânt un alt cuvânt, printr-o minimă intervenție: *in(le)vitație, s(o)are*. Din această croșetare atentă rezultă o dantelă lingvistică grea. Poeta are șanse să devină un nume în poezia românească.

in(le)vitație

„... fii atent!” înfundam eu sunetele în receptor: „fii atent! mâine e o reprezentatie. vine circul din... din Tropicantarctica, mă auzi? vor fi muște pinguini urși polari gazele, oo! va veni și cățelul Profet să latre sec: hau! hau! pe când limuzinele trec, apoi bogăția de vinuri de măști de sandale poleite cu aur de contrabandă cu femei de carton; ai ochii închiși? parcă simți pe spinare tălpile mari, vindecătoare ale Liței Părlăitei. asta nu e nimic! va cânta la buhai Kazimir, înghițitorul de

săbii, să-ți înghită inima! o! apele Bugului din stomacul său roșiatic; dar cumplitul magician Tom! te-o răpi de-a întregul să te facă alt om! poate, zic poate, te va scăpa neașul clovn de baclava; dacă vrei să-l vezi, n-are rost să amâni.

cu rânjetul lui a scos o ușă din tâțâni! ce distracție și atunci când apare dansatoarea, vestita

Mabanca; te-mbie: coliere de ploi blugi de hârtie balamale focuri zăpezi litere să vezi de vezi... am uitat de Ubsaca, blânda gorilă,

sau de păianjenul Trubadur; peste noi va tese

blănuri de samur... vom avea ochelari din piele de șarpe! palpitant!... ce vom face?! vom pune mâna pe harpe la care vom cânta întorși, nevinovați ca îngerii de aripi storși!“

din Balcanabalta

și acum evadare spectaculoasă prin ușa-placentă din camera mea merg în portul Balcanabalta. colțul de elefant al lunii spintecă drumul în urmă se aud lăutarii. înainte oamenii fug mereu spre bărcile de salvare. pielea nopții are miros de pâine arsă și de s(o)are. hamalii cară mâncarea învelită în foi de roman ascultând povestea ochilor frumoși ai nevastei, a ochilor dracului sticlei cu băutură. într-un colț apare bunicu' din fotografia de tinerețe. paca bum paca bum! puștile îl țintesc. iubirea de țară îi înroșește stofa hainei militărești, nasturii

hainei militărești și el fluieră gândindu-se la fustele țigăncii Rujija. țigancă răsare din apele

mării, trece tăcută vrăjitorind, îi aduce un blid plin cu zmeură sângerie pare vremea prin care se strecoară pantera roz

dând din mustăți numai ea trece podul de trupuri spre Coadă Bunei Speranțe.

colaj

îți văd fața în paharul golit de coca-cola; asta înseamnă pe ghicitoarește „cât te iubesc!“ și acum împrejur trosnesc străzile, crapă trotuarul, stâlpii de telegraf se umflă, plesnesc, mașinile sfidează legea gravitației, misterios îmi tresar călcăiele mușchii verzi stepele de sub gene unde doarme șopârla Safira, gura mea, Altamira... unghiile cresc nebănuite atacuri. apoi, atacul zămbetului plimbându-se prin porii tăi înspre craterul dintre buza de jos și bărbie! lăindu-se ascuțindu-se pe obraji înspre melcii urechilor: înlăuntrul, timpaneale săpate în gheață, tatuate cu vorbele surprinse astăzi în piață. în piață azi erau piersici cu fructul înfundat în sămbure, pui de găină cu ficat aurit; pești de pradă parcă dansau... dansul

nostru începe într-un deșert, prin praful viitorului:

leu bătrân, viitorul, ne papă tibiile, femurii, oasele

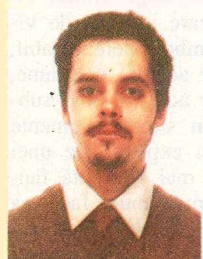
coastelor. îmi amintesc, da! copilăria noastră sură era; molfăiam printre blocuri înjurăturile,

scuipam cu ardoare maidanul! maidanul sclipea;

cu fălcile noastre învățam a-l mușca; mușcam uneori și din blocuri, așa, ca dintr-o mare bucată de ciocolată! și blocurile îmbucau din cer norii: cerul îl rupeam noi cu țipete, cu bucăți de cretă aruncate din praștie: „un

petic mie, unul, ție, unu’...“ până când, seara, îngerul meu jumult cobora în ghiocul palmelor, ca acum, acum din palme răsar plante agățătoare; se trezește șopârla Safira, gura mea, Altamira, atacul

Nick MANDAJ



S-a născut la 30 mai 1976, într-o familie de intelectuali din București. Primele versuri le-a scris în anii de liceu. Este un cititor pasionat (*Biblia*, M. Eminescu, T. Arghezi, W. Shakespeare, Ch. Baudelaire, expresioniștii germani). În momentul de față studiază dreptul, iar pasiunile lui sunt limba engleză și teologia.

Versurile pe care le creează sunt de o surprinzătoare originalitate. Imaginile – neconvenționale, stranii, aparținând parcă unui om care s-a născut și a trăit în secolul al XXI-lea – dovedesc o inepuizabilă inventivitate și creează o atmosferă de vis cosmic.

Tânărul autor pregătește în prezent pentru tipar volumul *Fugar prin timp*.

ZBUCIUM

Sunt nababul de suflet, priveghez cu nesaț zona de neasemuită frumusețe în care ciocârliă deretică prin cânt o imagine survolată...

În liniște livezi încercuite de fâneată, pomi uriași, brazi cu candelă de conuri, colivii de mărgăritare – toate la un loc mărturisesc roua gândurilor mele iar eu cu osârdie-mi zbucium sufletul neostoit, mă prăbușesc ca o povară peste umerii lumii...

FIREASCĂ BLINDARE EGOCENTRICĂ

Titanic gând ce construiești palate și reputații de castelani eterni, tu ascunzi uriașa Jertfă – suflet ce-și caută Anima,

măreție a iluziei pierdute...

Corp metafizic ce îți reverși spre slăvi eterul modelat de neclintită credință, trup fizic și trup astral, Timp nesfârșit...

firească blindare egocentrică metamorfozată în armonie universală...

REVERBERAȚIE – STRUCTURĂ MATERIALĂ

Avid de-nțelepciune mă înfior la gândul că feeria vieții nu-i de șagă... Spaima, Visul, Melancolia sunt doar stratageme ce se împart, adverse...

feuda Temerii dispare dificil, doar Viața suavă, cu trilarile ei disecă Destinul insolent...

Vârtejul dimineții se învolbură, defuncta primăvară sfâșiată de ploi

reverberează în tine talazul universului...

Popas din alte Lumi – poezia întreagă murmură – „tu ești Poetul meu“ – răstălmăcire a umbrei crude – corespondență a păsărilor din Paradis...

GAULOISES BLONDES ȘI ANDRÉ GIDE ÎN FAȚA DESTINULUI NECUNOSCUT

Priveliște ideatică, aromată de Gauloises Blondes, erezie indescifrabilă, gând cuprinzător, fiecare clipă îți seamănă...

Amintiri – iluzii ți se abandonează până la ultima, migrează în singurătățile tale, chiar acum, când Binele se întrupează, parfumat, iar Homer e invincibil, pe când Gide îl ascultă prin fumul gros de Gauloises Blondes...

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

DEMIURGUL

POVESTITOR



Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Întreaga operă eminesciană, ca un arbore mitic, sau – cu o expresie mai apropiată de imagistica poetului – ca un univers cu sori negri și luni argintoase, revelează prezența unei singure puteri demiurgice primordiale. O unică năzuință creatoare se manifestă, atât în versurile cât și în prozele lui Eminescu. Ne amintim acel vers tulburător rămas ascuns, până târziu, în laboratorul său:

„De plânge Demiurgos, doar el aude plânsu-și.“

Putem spune, folosind o imagine dragă poetului, că din halele oceanice de unde – ca într-o cosmogonie, o naștere dureroasă a lumii – purcede universul său, răzbat sonurile unei singure voci.

Voce unică și totuși multiplă. Aceeași voce răsună, la fel și totuși altfel, în poezia și în proza sa. Se pot stabili numeroase distincții, îndeosebi formale, între poezia versurilor și poezia prozelor lui Eminescu. Am reluat, pentru a nu știu câta oară, lectura prozelor poetului. Mă opresc acum doar asupra unei singure deosebiri, pe care o socotesc primordială, între poeziile și prozele sale. Ceea ce remarc, înainte de toate, la lectura prozelor literare eminesciene este un accentuat proces de ek-stazie, de ieșire în afară de sine, sau de părăsire de sine a creatorului. O ek-stazie ce se manifestă în trei moduri: prin obiectivare, prin ironie, îndeosebi prin specia romantică a ironiei și, în sfârșit, printr-un fel de transcendere, de depășire de sine. Câteva considerații asupra acestor modalități caracteristice construcției prozelor eminesciene sunt necesare, mai ales atunci când un cititor modern intră în contact cu aceste texte.

Cheia unică a edificii imaginare eminesciene deschide – în poezie și în proză, deopotrivă – accesul la o lume dublă, o lume în care se confruntă lumea „închipuirii” și lumea „cea aievea”. Prima e o lume sacră, a visului, a doua este lumea profană a realului cotidian. Astfel citim în marele poem postum, *Memento mori*: „Una-i lumea-n chipuirii cu-a ei visuri fericite/ Alta-i lumea cea aievea, unde cu sudori muncite/ Te încerci a storce lapte din a stânței coaste seci...”. Același poem ne oferă o inițiere în misterul poetic, o introducere prin somn și prin vis în lumea Închipuirii, mai adevărată decât cea „aievea”. „Las’să dorm...”, se îndeamnă pe sine și ne îndeamnă pe noi Poetul, căci, cum tot el adaugă, „nimic nu folosește de-oi cerca să rămân treaz”. Tot el se lasă să alunece „pe-a visării lucii valuri”.

O întreagă artă poetică a poetului vizionar își are sursa în „somnie” (cum numește Eminescu starea hipnotică fecundă, de reverie poetică) și într-o cu totul specifică trăire și interpretare a visului.

În tentativa romanescă din *Geniu pustiu* a tânărului nostru poet (fragment elaborat în preajma vârstei de douăzeci de ani), lumea obiectivă, „cea aievea”, își pretinde dreptul la existență, chiar dacă narațiunea este o proiecție romantică a unor naturi problematice,



deci dominate de propria lor subiectivitate. Sub identitatea fictivă a lui Toma Nour se întrevide autoportretul mitizat al poetului. Dar însăși încercarea de a se surprinde oarecum dinafară trădează voința de obiectivare a scriitorului. Deși idilic, peisajul văii Mureșului este ingenios descris prin instantanee în care lirismul scriitorului e pus momentan în paranteză. Ironia servește și ea la o distanțare a obiectivului de ochiul privitor. Acesta își permite o autoironie ce dizolvă lirismul nostalgic, atunci când evocă „vârsta cea pedantă și nesuferită” a boemei propriiei sale tinereți.

Ceea ce reprezintă, în *Sărmanul Dionis* – fără îndoială cea mai reușită proză a scriitorului nostru –, continuitatea și în același

timp ruptura cu poeticul este investirea eroului cu atributele cele mai înalte ale geniului poetic. Dar, Dionis nu este Hyperion, nu este Luceafărul, nu este doar o altă ipostază a conștiinței lirice eminesciene. Desigur, recunoaștem la acest visător elemente demonic-titanice analoge cu cele ale fabuloșilor eroi lirici din poemele eminesciene. „Visătorul Dionis” este înzestrat cu o „închipuire urieșească”, virtute eminentă a Poetului. Pentru el, visul este viață și viața este vis. Vagi aluzii la un kantianism interpretat prin filtrul lui Schopenhauer, dar mai ales prin acela al fanteziei metaforice, îl fac pe eroul acestei narațiuni să proclame retoric: „În faptă lumea-i, visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spațiu – ele sunt numai în sufletul nostru. Trecut și viitor e în sufletul meu, ca pădurea într-un sămbure de ghindă, și infinitul asemenea, ca reflectarea cerului înstelat într-un strop de rouă.” Și totuși, fabulosul din *Sărmanul Dionis* nu este identic cu acela al unor poeme eminesciene. Dionis, transmutat fantasmagoric în călugărul Dan dintr-un ev mediu fabulos, întreprinzând, nu mai puțin fantastic, împreună cu iubita sa Maria o călătorie selenară, nu este analog cu „Magul călător în stele” din marele poem postum al lui Eminescu. El nu e doar o ipostază a eului liric, iar nuvela al cărei erou este nu poate fi socotită – cum afirma G. Călinescu – un poem, în care un lanț de vizuni ar ascunde „un simbol nerezolvabil, infuz”. Epicul primează, în această narațiune, asupra expresiilor lirice, iar acestea fiind subsumate unei povestiri devin simple elemente ale unei ficțiuni, nicidecum expresii ale unei confesiuni lirice. Cu cât e mai delirantă fantezia naratorului, cu cât mai mult face ea apel la practici oculte (la semnele cabalistice dintr-o carte de astrologie, în *Sărmanul Dionis*) cu atât mai mult ne apare prezentă, în țesătura acestor proze, voluptatea epică a Povestitorului. A identifica aceasta cu revărsarea vizionar-lirică din poemele lui Eminescu este o eroare și o nesocotire a unei laturi importante a geniului său creator.

Ambivalențele definitorii ale eroilor din poeziile lui Eminescu au o semnificație ce o depășește pe aceea, simplă, a desemnării unor figuri fictive. Ea ne indică – alături de alte trăsături simptomatice ale acestor proze – fenomenul originar din care derivă ele. Acest *Urphänomen* al lor se află în ceea ce numeam *ek-stazia* lui Eminescu, în ieșirea din sine a poetului vizionar în proiectarea și elaborarea prozelor sale.

ARGHEZI, ENESCU și LUCHIAN



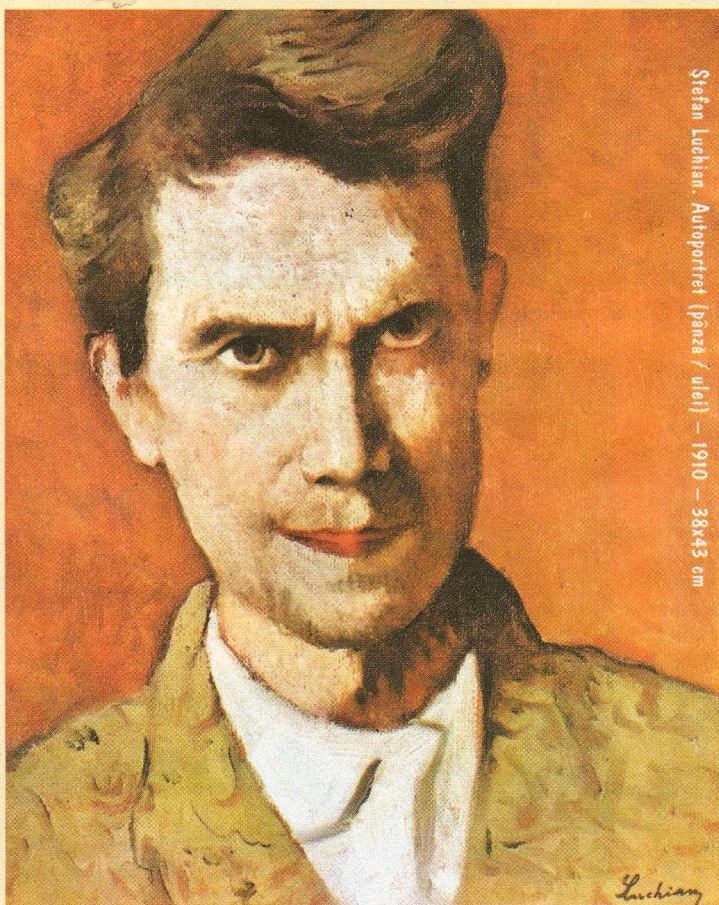
Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Trebuie să recunoaștem, chiar dacă o facem cu un anume regret: se vorbește, se citește și se recită din ce în ce mai puțin din opera lui Tudor Arghezi. Timpul pare să îl îndepărteze de noi, mai ales, de cei tineri care, astfel, vor ajunge să creadă că acest nume ilustru și bogat este doar... un nume pe o carte, după una din expresiile preferate ale poetului. Îi dedicăm acum o convorbire cu muzică. Prea puțin... Și totuși.

Recitesc o pagină de proză care este, altminteri, tot poezie. „Lucrul a fost atât de frumos și de neobici-nuit – ne spune Arghezi – încât mi se cere să-l mai relatez odată, la o distanță de 20 de ani. Fiind unul dintre foarte puținii care au luat cunoștință de el, din gura chiar a pictorului defunct, vizitat numai de câțiva prieteni rămași cu dragostea intactă, am fost în măsură să ascult spovedania emoționantă și să fiu crezut pe cuvânt, atunci când dezlegat, dinaintea unui mormânt, de obligația delicată a discrețiunii, am povestit faptul petrecut.” Nu întâmplător îl evocăm aici și pe George Enescu, pe care mereu îl redescoperim cântând minunat, așa cum numai el putea să o facă, mișcarea lentă din Concertul de Mendelssohn Bartholdy. Căci, iată, Arghezi continuă: „De astă dată, sentimentul că trebuie să adaog pentru farmecul amintirii cadrul și ambianța în care momentul s-a materializat și a trăit, îmi face sarcina și mai dulce, căci noi păstrăm în altele și tulburarea noastră, relativ la viața trecută și la oamenii trecuți, pe lângă ființa noastră amenințată de o dispariție uniformă și legală, ceva din sensibilitatea, dacă nu și din speranța spiritiștilor, adunați cu aducerile aminte și cu mâhnirile lor, ca să evoce din întuneric, la o reverberare a secunde și la lumina abstractă a unui fosfor, figura nemăncată de uzura beznei și a tăcerii a unui părinte, a unui copil sau a unui frate, risipită cu pulberea ei esențială în umbra de dincolo de inteligență și claritate.” În sonorile acestea, am adăuga noi, muzica rămâne veșnic pură și aieva, vie, așa cum se ridică în înalt *Ciacona* de Bach, pe care violonistul Enescu o diviniza, asemenea unei rugăciuni.

Dar, întorcându-ne la cele povestite de

către marele nostru poet, să mai parcurgem o filă din pagina scrisă: „Pictorul Ștefan Luchian zăcea de 9 ani în patul agoniei lui, cuprins de un neant răbdător și tenace, care înainta pe trupul lui înlăntuit, cu o încetinelă aproape amicală, lăsându-l luni întregi cu sine, de vreme ce și-l asigurase, și dizolvând puterile și năzuințele vieții în altă parte.” Iată o dezolantă imagine a marelui artist care, probabil, în lungile călătorii cu gândul, auzea în memoria sa sonurile evanes-



Ștefan Luchian. Autoportret (pânză / ulei) – 1910 – 38x43 cm

cente ale unei muzici odată ascultate, sub atingerea fermecată a mâinii lui Enescu.

„Câtă vreme mâna i-a rămas articulată pe voință și atât timp cât ochiul din vremuri i-a rămas cu însușirea lui de a descompune și recompune just o culoare, Ștefan Luchian nu s-a simțit afară din cale de nenorocit. Cineva putea să-l ia în brațe din așternut, să-l puie înfășurat în jilț dinaintea iconostasului cu pânză preparată, cu pensule și

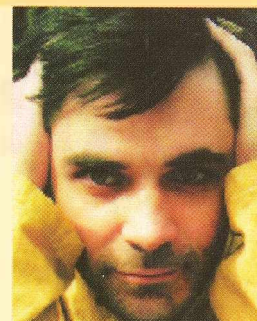
vopsele, și dinaintea unei oale cu flori... unicul mesagiu al existenței, așa transportate și facil păstrate, florile...”. Descriind această tristă perioadă din viața pictorului, Tudor Arghezi recompune poetic un calvar greu de imaginat drept real... „Ziua întreagă și noaptea întreagă, el sta dinaintea golului neutru, lucid și neputincios... adaugă Arghezi, continuând să povestească... într-o seară, într-o înoptrare totală a camerei și a străzii, ușa camerei lui Ștefan Luchian, imobilizat în

întuneric ca un dolmen, se deschise. Intrase un străin, care nu mai fusese în camera pictorului niciodată... Își scoase pelerina, aruncând-o în întuneric. Sub pelerină adusesse o cutie: se auzeau, băjbăite, catarămile. Era o vioară, căci vioara începu să cânte...”. Cu emoție Arghezi își aduce aminte: „Ce a cântat, cum a cântat, Luchian care plângea povestind basmul unei seri de jumătate agonie, nu a putut să spuie. Străinul i-a cântat un ceas întreg, numai pentru urechea lui aproape astupată cu lut. El trebuie să fi cântat toată mierea, toate parfumurile suave, și toată lumina depărtată a stelei cea mai din fundul Căii robilor, tot ce putea fi mai transcendent, mai subtil și mai cu neputință de rostit într-un alt limbaj decât al muzicii, pe vioara lui.” Desigur, retrăind această iluzie a miracolului muzicii, poetul a simțit el însuși farmecul clipei. Din cauza aceasta probabil îi și plăcea să repovestească legenda... „Apoi umbra – ne spune Arghezi într-un târziu, după ce probabil a ascultat cu închipuirea muzica visată – s-a apropiat de patul răstignitului și i-a spus: *Iartă-mă, te rog, sunt George Enescu*. Măinile nu și le-au putut strânge, pentru că brațele pictorului nu se mai puteau mișca...” Încheie Tudor Arghezi acest frumos poem în proză despre o întâlnire unică, asemenea „orelor astrale” sugerate, cândva, de Ștefan Zweig. Semnul inconfundabil al unei generozități neasemuit de frumoase în discreția sa îmbogățește nimbul de blândă iubire pentru oameni al lui George Enescu, care a oferit darul cântului său lui Ștefan Luchian, creatorul anemonelor cele fără de moarte. Așa cum spunea Tudor Arghezi, în al său *Testament*:

*Durerea noastră surdă și amară
O grămadă pe-o singură vioară.*

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

Un premiu PENTRU FIECARE



Text: REMUS ANDREI ION ■



Echipa care ne spune: *Eu când vreau să fluier, fluier*

Teatrul de Comedie și-a deschis în această stagiune „laboratorul de comedie” cu o piesă a dramaturgiei tinere care s-a impus cu repeziune: un premiu – la *Dramafest* – urmat de un spectacol premiat și apoi invitații peste hotare. Criticii dramatici, dar și cei literari, s-au întrecut să scoată din anonimat numele dramaturgului debutant: Andreea Vălean.

Piesa are un nume interesant, care trimite la comedie: *Eu când vreau să fluier, fluier*. Dar prima montare a fost un spectacol dur, construit cu o atenție deosebită pe rostirea replicii, pe tensiunea ce o cuprinde fiecare cuvânt. A fost un spectacol în stilul regizorului Cristian Theodor Popescu. Acțiunea piesei este tragică: răzvrătirea unor adolescenți închiși într-o școală de corecție. Băieții reușesc să dezarmeze un gardian, îl iau ostatec și cer bani și un elicopter ca să fugă în America. Delincvența juvenilă este un subiect delicat, grav, dar teribilismul acestor tineri poate transforma totul într-o scenă comodă, de un ridicol gratuit. Hazul glumelor de cartier!

Dar de ce s-ar opta pentru o variantă comică în cazul unei problematice atât de delicate? Pe de-o parte este meritul textului că poate avea mai multe interpretări, dar pe de altă parte este o lipsă care se transmite de foarte mulți ani la toți studenții din școlile de teatru: ușurința cu care se trece totul în bășcălie.

Nu e rău că în școală lumea vrea să se distreze, umorul adolescentin nu merită să fie anihilat. Dar de ce se face din asta un stil? La *Săptămâna ușilor deschise* se râde din orice. Tinerii care debutează pe scenele profesionale reușesc mai degrabă în momente comice! Nu sunt în nici un caz adeptul minei serioase, excesiv grave, dependente de lacrimi false sau frunți încruntate. Plăcerea de a râde o caută oricine. Dar nu ridicolul pe care îl creează mulți dintre tinerii actori. Alexandru Jitea, Marius Stănescu, Zoltan Octavian Butuc, Mihai Constantin au ajuns vârful ale generațiilor lor pentru că au reușit să facă pasul spre rolul tragic credibil.

Dar să nu deviem prea mult de la subiect. Spectacolul de la Comedie este unul reușit. Este în primul rând meritul textului, apoi al regizorului plus aportul de entuziasm din partea componentei masculine a distribuției. Regizorul vine de la Cluj și este încă tribut ar tarelor școlii: este actor la Naționalul clujean, dar și student la regie, în anul V.

Nu are experiența și energia să lucreze spectacolul cu tragismul pe care l-a avut



Ion Lucian, fata dulce a comediei



O scena decorată de Helmut Sturmer, la Craiova

variante de la Tg. Mureș a lui Cristian Theodor Popescu și profită de chef de distracție, de teribilismul glumelor pe care le pot provoca actorii. Misirianu simte însă ritmul spectacolului, îl stăpânește și are curajul să folosească fragmente de film prin care ilustrează visul american al tinerilor răzvrățiți. Este o ieșire din convenție bine venită. Glumele sunt jucate cu chef și inspirație. Liviu Lucaci este parcă în mediul lui, Dan Tudor își arată firea de artist, iar Alexandru Pop este singurul care nu se joacă pe el însuși – are rolul unui fiu de cioban, imbecilizat de bătaie.

Printre băieți mai are un rol gingaș Dumitru Chesa, gardianul cu minte puțină care este dezarmat. Un rol dezarticulat își construiește Delia Nartea Lucaci, psiholog stagiar care vine printre tinerii delincvenți cu gândul la un studiu pentru care să obțină o bursă în State. Dar greul spectacolului stă pe umerii celor trei actori tineri, interpreții delincvenților, care dacă și-ar ieși din ritm ar rezulta o reprezentare de plâns. Se poate ajunge la momente de sincopă cum sunt cele din partea a doua a spectacolului *Tăranul baron* de la Național (unde tonul replicilor îl dă tot Liviu Lucaci). La polul opus, se poate ajunge la bășcălia controlată pe care o rezolvă Cătălina Buzoianu în *Turandot* pentru grupul consilierilor venețieni, folosind alt trio de tineri: Gheorghe Ifrim, Andrei Aradits, Șerban Pavlu.

GALERIA MAESTRILOR

A mai trecut o Gală UNITER. A curs cu premii și cu aplauze! Aplauzele – mai ales celor răsplătiți pentru întreaga activitate.

Actorul Ion Lucian, actor, parlamentar,



Liviu Ciulei, un om printre sfinții teatrului

liberal, un pasionat al umorului fin cu accente orientale, pregătit în orice clipă să mai născocască o glumiță, poet al versurilor sugubețe, antrenor al râsului, cochetează (tot din umor) cu pericolul de a deveni cu adevărat un Trahanache, personajul pe care îl joacă pe scena Teatrului Național, așa cum l-a gândit împreună cu regizorul Alexandru Tocilescu. Ion Lucian mai este și directorul, mentorul, principalul pion, dacă nu chiar rege, al unui teatru despre care se scrie foarte puțin: Excelsior. Rămâne peste ani



Cătălina Buzoianu, o doamnă printre regizori

comedianul care ne-a oferit fața mai dulce, mai puțin violentă a comediei.

Actrița Rodica Tapalagă este o veterană a Teatrului Bulandra. Tocmai a cerut să iasă la pensie și a primit decizia de Ziua Internațională a Teatrului. Este o doamnă a teatrului cu un șarm aparte, care și atunci când nu a jucat a creat dispute între directorii teatrului. Mereu au fost oameni care să ceară insistent revenirea ei pe scenă. Rodica Tapalagă a crescut odată cu Teatrul Bulandra.

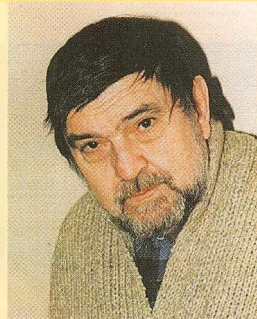
Scenograful Helmut Sturmer este un artist care deși a prins gustul Vestului nu a refuzat să revină în România ori de câte ori a fost invitat de un teatru. Este un artist complet al scenei, fără sincope, încărcat de culoare, un om care îmbogățește spațiul cu pasiune nemărginită, este scenograful preferat al regizorului Vlad Mugur (împreună, se poate spune că formează filiera germană din teatrul românesc).

Criticul Constantin Paraschivescu este omul televiziunii. S-a îndrăgostit de imagine mai mult decât de pagina scrisă. Nu a creat o operă, dar are cu adevărat o activitate întreagă. La vedere, dacă se poate zice așa, a fost mai mult jurnalist decât critic de teatru, dar în fond a fost un martor prezent al vieții teatrale și a cules în imagini o întreagă istorie, poate cea mai creativă, a teatrului românesc. A încărunit și a tăcut alături de camera de filmat, și a rămas astfel mereu un om al prezentului.

Regizoarea Cătălina Buzoianu este cea care a ridicat mereu ștacheta după plecarea celor mari: Liviu Ciulei, Radu Penciulescu, David Esrig, Vlad Mugur, Andrei Șerban. A fost pomul generos lângă care au crescut Silviu Purcărete, Mihai Măniuțiu, Alexandru Dabija, Dragoș Galgoțiu, Felix Alexa. I-a plăcut în ultimii ani să lanseze foarte mulți tineri. Revine pentru a doua oară pe scena Galei UNITER, după ani mulți în care a fost supărată teribil pe Ion Caramitru. Este premiată pentru întreaga activitate la puțin timp după ce a hotărât să se pensioneze. Dar nu și-a încheiat activitatea. Mai are multe proiecte începute și încă foarte multe gata să le înceapă. Nu i-au plăcut funcțiile de conducere, și a rămas o doamnă a regiei.

Regizorul Liviu Ciulei ar putea fi numit sfânt dacă ar exista sfinți ai teatrului. El este maestrul absolut, creatorul fără pată, artistul cel mai complet, omul de la care mulți ar vrea să copieze vorba, gesturile, simplitatea, modestia, eleganța. Liviu Ciulei a fost premiat pentru excelență și nimeni altcineva nu a mai primit acest premiu în acest an, anul în care Ciulei ne-a oferit un *Hamlet*. „Am pornit ca și cum aș fi debutat, mărturisirea Marcel Iureș (interviu în 22 nr. 31, august 2000). Să debutezi lângă Liviu Ciulei este ceva... Poate părea bizar, dar să debutezi redescoperind valabilitatea unor noțiuni ca măsura, valoarea cuvântului, a sensului, valoarea simplității, a drumului drept, a puținului care poate însemna mai mult, a fost, în fapt, o superlecție de viață și de artă. De la un om bogat pleci bogat. Bogat în simplitate, bogat în înțelesuri și în profunzimi”.

MARCHIZUL de SADE



HORIA PĂTRAȘCU ■

"Quils" – SUA – 2000 – 124 minute
Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA



– Trei nominalizări la OSCAR (cel mai bun actor – **Geoffrey Rush**; cea mai bună scenografie; cele mai bune costume).
– Patru nominalizări la BAFTA (idem, plus cel mai bun machiaj).

Marchizul de Sade (1740-1814), care și-a petrecut aproape 30 de ani în detenții succesive, ultimii 10 fiind închis într-un azil de boli mintale, a devenit de mult o legendă vie, un soi de mit: „sadismul” este un termen de acum consacrat – poate că mai ales în psihanaliză! – dar și în artă. Personalități celebre precum Artaud, Nietzsche ș.a. au afirmat despre acest personaj controversat încă faptul că ar fi fost „un geniu nerecunoscut”, „omul cel mai liber al tuturor timpurilor”, „cel care a definit un nou concept de perversitate în literatură” ș.a.m.d.

De la fereastra celulei sale, de Sade a asistat la numeroase execuții prin ghilotinare, printre care cea a Mariei Antoaneta; la vârsta de 61 de ani, după o scurtă perioadă de libertate, a fost arestat de oamenii lui Napoleon Bonaparte pentru a-l împiedeca să publice romanul *Juliette*; Marchizul



DE JUR ÎMPREJURUL ECRANULUI

Lupta cu înălțimile

"Vertical Limit" – SUA – 2000 – 126 minute
Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA

Am mai pomenit, pare-mi-se, în găzduitoarele pagini ale acestei reviste, de genul de film numit îndeobște: **catastrofic...**! (adică de acel gen de filme ce țin, cu tot dinadinsul, să-ți facă părul măciucă, să-ți clănțane dinții înainte de a merge la dentist, sau – în cazul celor mai **reușite** dintre ele! –

să-ți producă infarct, încă înainte de a te naște!).

Gustate, neîndoindu-vă, de marea masă a spectatorilor, aceste pelicule – mai mult sau mai puțin **PERFORMANTE** din punct de vedere **TEHNIC!** – și-au găsit surse de inspirație dintre cele mai diverse: cutremure, rechini, albine ucigașe, marțieni, taifunuri, inundații, monștri umani, păpuși mecanice, iepuri domestici, erupții vulcanice... etc. etc.

Pesemne că lista părând a fi epuizată, ce și-au spus scenariștii **Robert King** și **Terry Hayes**, împreună cu regizorul **Martin Campbell**...?! Ia să ne aplecăm noi puțin asupra sporturilor îndrăgite –



de Sade... nu a fost niciodată judecat într-un proces!?

Scriitorul **Doug Wright** (autorul piesei *Quills*, scenarist al filmului cu același nume): „Am vrut să prezint mai puțin faptele concrete din viața marchizului... cât spiritul în care și-a trăit-o... m-am oprit asupra argumentelor pro și contra cenzurării scrierilor sale, explorând lupta eternă dintre extremiști și moraliști!”

Julia Chasman (producător): „Oricât ai încerca să întemnițezi gândurile și ideile unui



om, ele își fac drum către libertate și nu pot fi oprite!”

Filmul regizorului **Philip Kaufman** (avându-l în rolul titular pe excepționalul actor de origine australiană **Geoffrey Rush** – deja deținător al unui OSCAR pentru rolul pianistului din *Shine*) este un veritabil **eveniment cinematografic!** (el, în sine – și nu doar pentru faptul că este prezentat pe ecranele noastre într-un moment în care libertatea de opinie, de gândire a românilor, este pusă la încercare).

Este un film tulburător, violent chiar – cu multe replici acide – cu un umor ironic-devastator... dar și un film teribil de AMAR, ce te pune pe gânduri cu mult după terminarea proiecției din sală...!

Demarând cu două sec-

vențe-cheie (prima: decapitarea atroce a Mariei Antoaneta; a doua: Napoleon așezat pe tron – dar fără a-i zări chipul, ci **doar picioarele-i scurte**, filmate de jos și din spatele tronului și **fără a ajunge măcar la podeaua din marmură...**), filmul urmărește, practic, ultimele zile ale unui de Sade întemnițat, supus torturilor unui pseudo-medic (admirabil interpretat de veteranul **Michael Caine**), obsedat – da! – sexual, dar și sclipitor de inteligent și cinic... martor **al unor vremuri cumplite** în care **intoleranța morală** sau religioasă devenise atotputernică. Adică... **politică!** (Bag sama că suntem din ce în ce mai aproape de zilele noastre...!) Ce înseamnă, la urma urmei, faptul că niște potențiali nemernici ai lumii își pot permite să astupe gura celui care zburdă, convins că lumea asta merge prost și a luat-o, mai ales, razna...?!

Admirabil film – **admirabil discurs cinematografic!** Cei care s-au dus la el spre a vedea „sex” sau a de îmbăta cu scene porno, vor avea o foarte mare decepție...! În schimb, vor avea de câștigat, enorm, toți ceilalți: cei care – încă mai nădăjduiesc! – nu au ajuns într-o deplină și amarnică „minoritate”...



alpinismul, în acest caz! – și să le dăm o oarecare lecție acestor **temerari**, care, atunci când se cațără, uită de toată lumea. **Și au făcut acest film!**

Care este absolut spectacular, are peisaje montane înzăpezite cu totul tulburătoare (7.930 metri înălțime! – ceea ce nu e chiar de colea pentru un umil dâmbovițean), înfățișează în amănunt echipamente de specialitate, ba, în plus, strecoară și câte o poveste de amor printre avalanșe...!?



FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

BĂRBAȚI de ONOARE

"Men of Honor" – SUA – 2000 – 128 minute – Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA



Câteva fapte reale: Carl Brashear – născut în 1931 în Sonora, statul Kentucky – fiu de fermier sărac, înrolându-se în Marina Americană la vârsta de 17 ani, devine primul scufundător-scafandru, performanță nereușită până la el de un **militar american de culoare**; nu-și abandonează cariera visată nici după un accident consumat în Marea Mediterană și în urma căruia își pierde un picior; în anul 1998 el devine unul dintre cei șapte militari americani din istorie care au fost consemnați în arhivele navale, vieții și carierei sale pline de ambiție și amenințate de discriminările rasiale fiindu-i dedicat un volum biografic de 164 de pagini...! Ei bine, pe baza acestui volum – și fiind permanent în contact cu eroul nostru – scenaristul **Scott Marshall Smith**, împreună cu regizorul **George Tillman jr.**, pornesc a face filmul la care ne referim în aceste rânduri...!

Frumoasă intenție – succes, probabil!, deplin... Dar:

Mare e grădina Ta, Doamne...! Un astfel de subiect, ce se preta în mod firesc la un film **cvasi-documentar** – deși jucat, firește, **cu mari vedete!** – trecând prin mașina de „cernut” a Hollywood-ului devine, iată, un

oarecare film de „aventuri pe mare și uscat”, împănate pe ici și colo cu situații nu doar rizibile, dar și absurde...!

Doi mari actori (**Cuba Gooding jr.**, în rolul adevăratului Carl B. – și **Robert de Niro**, ambii deținători ai OSCAR-ului și neavând nevoie de nici un comentariu!), par de-a dreptul picați din lună în această peliculă plină de „rețete” penibile: apar, de pildă, așa hodoronc-tronc, două „dive”, bicolore, ce nu au nici o legătură cu acțiunea...! **Problema rasială** (cea care preocupă încă America zilelor noastre, dar care a fost extrem de dramatică în viața lui Carl B. prin anii '40-'50!) devine o chestiune tratată în film când în maniera *Coliba unchiului Tom* – când la cealaltă extremă, adică „revolu-

ționară cu orice preț”, de tipul proletcultismului sovietic de tristă amintire (adică al celui care ridică în slăvi piloți fără picioare, *Așa s-a călit oțelul...* ajungând până la bancul cu: **Cel mai mare Pitic din lume este Piticul Sovietic!**)... Apoi: o bombă cu hidrogen, pierdută în adâncuri de un avion sovietic (și căutată, spre recuperare, atât de ruși cât și de americani!) este descoperită de către scafandru de culoare îngropată în nisipul de pe fundul apei răscolite de un submarin rusesc... **de elicea căruia** i se agățase cablul, de respirație, al scafandruului...! Și, încă: bomba e scoasă în cele din urmă la suprafață de americani, dar e **scăpată înapoi în valuri** ca urmare a defectării unei macarale manuale... **O bombă nucleară cu hidrogen...!?!**

Este prea de tot: și nici zâmbetul pieziș, prea bine cunoscut, al marelui De Niro (aici, de un cabotinism înspăimântător?!), nici sinceritatea cu care Cuba jr. își joacă **rolul de negru**, nici măcar costumul de scafandru din finalul peliculei, costum ultimul răcnet – dar care seamănă teribil cu produsele fantasmagorice ale filmelor cu extraterestri! – nu-ți pot șterge senzația de „ratăre cinematografică” a unui subiect, altfel destul de interesant...!



Filmul beneficiază de interpretarea unor actori cel puțin onorabili, de cascadorii inedite și mai ales extrem de periculoase, și, îndeosebi, de o tehnică a trucajelor video ajunsă la o performanță incredibilă (să vezi pe ecran cum asupra ta, din ecran, **se năpustește o avalanșă de zăpadă** (care zăpadă a fost dinamitată, inițial, pe vârful unui munte și apoi filmată până în ultima secundă de aparate electronice ma cate și apoi recuperate, conform semnalelor, din elicopter, de sub puhoiul alb ce le-a acoperit!), trebuie să recunoaștem că **nu e ceva la îndemâna oricui...!?**

Dar, cu toate acestea enumerate mai sus, de ce ținem, neapărat, să socotim un astfel de produs, drept... **film?!?**

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

PIATRA DE VECHE

Text: ANA BARTON ■



Acesta este titlul volumului de versuri apărut la Editura Litera în 1991, volum ce-i aparține sculptorului Răzvan Mincu. Ultimul poem din această plachetă, „Omul“, pare a fi o profesiune de credință a artistului. Iată un fragment: „Voi face cu dalta/ mari buchete de piatră/ pe pământ candelabre – marmora/ va ierna împreună cu noi – / îmi țin jurământul.“ Și chiar l-a ținut, toate lucrările pe care le expune conținând o parte a poveștii nesfârșite a omenirii. Sigur că forma este cea care frappează, dar la o a doua „lectură“, „spiritul“ pietrei este acela pe care-l simți că dăinuie. De fapt, toate lucrările valoroase au un „spirit“ al lor care le ține „în viață“. Originea lumii este una dintre temele favorite ale artistului. Trăitor profund într-o lume spirituală, Răzvan Mincu subsumează

întregul său demers plastic modelului creației divine. „Actul creator este de origine divină, deci artistul își sprijină întregul său edificiu de inovație pe inspirație, pe harul Duhului Sfânt, iar dacă acesta nu-și declină actul creator drept sacru nu mai este artist, cade în conjunctură și contingent oricât talent ar avea. Despre această cădere este vorba. Talentul în principal înseamnă muncă, evoluție, dar nu o urcare, ci o cădere în temporal unde opera de artă are o viață dar și o moarte. Căderea în afemer și în conjunctural a Artei contemporane este o consecință firească a faptului că omul «a ieșit din har», nu mai trăiește unit cu Cerul, ci orbaceie în unidimensional. El nu mai săvârșește un act creator ci doar prelucrează un dat consumabil până la disoluție.“ Multe dintre lucrări se

numesc „Sursa“, „Receptacol“ sau „Sigiliu“. „În valoare simbolică, **semnele** cu care operăm artistic, citite arhetipal și exemplar, devin **sigilii**.“ Materia preferată de Răzvan Mincu este, de bună seamă, marmura, chiar dacă lucrările în bronz sau lemn au o pondere destul de mare. Puritatea și expresivitatea marmurei l-au determinat pe artist să o aleagă. Alăturarea cu lemnul se dovedește de excepție, forța de expresie a lucrărilor fiind neobișnuită. „La intersecția a două culori/ să fii pasăre/ să te apropii de spirală/ să intri în alb.“ Între albul marmurei și trupul lemnului este mâna artistului. El se află într-o perpetuă căutare și în starea de grație a actului creator. Răzvan Mincu ne invită nu să contemplăm, ci să trăim exercițiile sale spirituale.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

Exceptional

MARCHIZUL DE SADE (SUA – dramă)

Pierzi, dacă nu vezi

BĂRBAȚI DE ONOARE (SUA – dramă)

DOAR CU EXTRAVERAL

LUPTA CU ÎNĂLȚIMILE (SUA – acțiune)

TEATRU

Exceptional

TOUJOURS L'AMOUR, regia DAN PURIC, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI

SARAGOSSA 66 DE ZILE, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

VEȚI AVEA SATISFACȚII

CAFENEUA, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul ODEON

FRĂȚII, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia ALEXANDRU TOCILESCU, Teatrul NAȚIONAL București

TURANDOT, regia CĂTĂLINA BUZOIANU, Teatrul BULANDRA

CINEVA ARE CEVA DE SPUS

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER, regia SORIN MISIRIANȚU, Teatrul de COMEDIE

CUM VĂ PLACE, regia ION MIRCIOAGĂ, Teatrul Arad

TRILOGIA BELGRĂDEANĂ, regia THEODOR CRISTIAN POPESCU, Compania 777, Teatrul BULANDRA

NEGUȚĂTORUL DIN VENEȚIA, regia TUDOR CHIRILĂ, Teatrul MIC

POVESTIRI DIN PĂDUREA VIENEZĂ, regia ANCA BRADU, Teatrul NAȚIONAL Cluj

Comedii, comedii...

ALCOOL... AMAR... AMOR, regia și coregrafia FLORIN FIEROIU, Teatrul LUNI

FILUMENA MARTURANO, regia FELIX ALEXA, Teatrul SICĂ ALEXANDRESCU Brașov

PURICELE, regia HORAȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA

N-AVEM BANI, NU PLĂTIM, regia ADA LUPU, Teatrul Ploiești

GREU DE (RE)VĂZUT

OMUL DIN LA MANCHA, regia ION COJAR, Teatrul NAȚIONAL București

FRUMOS E ÎN SEPTEMBRIE LA VENEȚIA, regia NICOLAE SCARLAT, Teatrul NOTTARA

CHINEZII, regia MIRCEA CORNIȘTEANU, Teatrul NOTTARA

THOMAS PYNCHON

„Strigarea lotului 49”

Editura Univers, București, 1999, 200 p.
Traducere și postfață de Geta Dumitriu

„Strigarea lotului 49 este unul dintre cele mai himerice – și unul dintre cele mai strălucite – romane apărute după al doilea război mondial. Este o carte stranie în care cu cât afli mai mult cu atât mai misterios devine totul”, cum foarte inspirat ne scrie pentru coperta a IV-a a cărții Tony Tanner.

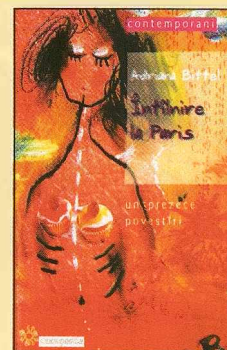


ADRIANA BITTEL

„Întâlnire la Paris”

Editura Compania, București, 2001, 112 p.

Avem în față 11 povestiri din volume și din textele publicate de-a lungul anilor în *România literară* alese de Adina Kenereș, care îngrijește această ediție: „Adriana Bittel scrie explicit acel univers care ni se mai pare încă tuturor implicit. Și e straniu să asști, pe nepregătite, la filmul privat al ultimelor decenii comuniste, cu flash-back-uri din copilăria anilor '50 și recente inserturi dintr-un Occident descoperit a fi altfel decât cel livresc, acela bine digerat.”



GELLU DORIAN

„Singur în fața lui Dumnezeu”

Editura Augusta, Timișoara, 2001, 114 p.

Cel mai bine îl surprinde pe Gellu Dorian, Mircea A. Diaconu: „Introvertit, preocupat de făurirea propriei conduite poetice, a propriei existențe mereu în declin, Gellu Dorian își asociază, de fapt, cu orgoliu și cu egoism, declinul, criza, tristețea. El contemplă cu narcisism, cum spuneam, *biografia* poeziei și interoghează permanent identitatea ei.”

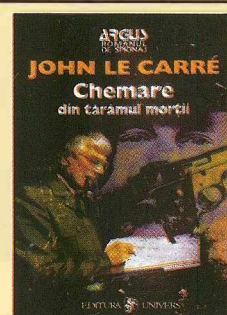


JOHN LE CARRÉ

„Chemare din tărâmul morții”

Editura Univers, București, 2000, 184 p.

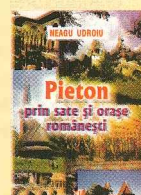
John Le Carré – autor inconfundabil, irezistibil, terifiant. Cel mai bun și mai citit în genul literaturii de spionaj. În *Publisher's Weekly* s-a scris: „Față în față după atâția ani, dar acum în tabere opuse. Să ucizi sau să te lași ucis... În lumea nemiloasă a serviciilor secrete, își poate oare aminti cineva de vechile prietenii? De un realism feroce, *Chemare din tărâmul morții* este o carte captivantă.”



Editura NICULESCU

Vă semnalăm apariția la Editura Niculescu a două noi volume ale scriitorului Neagu Udriou: *Pieton prin sate și orașe românești* și *Pagini de jurnal* – *Emisferele de Magdeburg*. Două cărți care însumează aproape 1.000 de pagini și care ar trebui să fie nelipsite din biblioteca cititorului fidel al Editurii Niculescu.

Cazuri reale cu spirite și stafii prezintă 23 de cazuri paranormale petrecute cu 200 de ani în urmă și în secolul al XX-lea...



Medeea Marinescu:

„AM MULTE DEFECTE ȘI SUNT PLINĂ DE CALITĂȚI”

Copilul vedetă al cinematografilei
românești din anii '70-'80 este
acum un nume al Teatrului
Național din București.

S-a născut la 27 martie 1974 la
București.

A absolvit Liceul de Muzică
„George Enescu” în 1992 și ATF în
1996 la clasa Florin Zamfirescu.

Filme : **Iarna bobocilor**, 1977,
regia Mircea Moldovan; **Maria
Mirabela**, 1980, regia Ion Popescu
Gopo, **Saltimbancii**, 1980, regia
Elisabeta Bostan; **Probă de micro-
fon**, 1980, regia Mircea Daneliuc,
Promisiuni, 1985, regia Elisabeta
Bostan.

Teatru : **Mincinosul** de Carlo
Goldoni, regia Victor Moldovan,
Cazul Gavrilăscu, după Mircea
Eliaș, regia Gelu Colceag (Lincoln
Center, New York), **With Love from
Nicolae** de Lin Coghlin, regia Philip
Osment (Bristol Old Vic), **Dumnezeu
binecuvântează America** de Petre
Barbu, regia Alina Vizaș, **Eleni** de
Costas Asimakopoulou, regia Ion
Cojar, **Nunta lui Krecinski**, de
Suhavo Kobatin, regia Felix Alexa,
Omul din La Mancha de Dale
Wassermann, regia Ion Cojar.

Text: ANA BARTON ■

Foto: M. FELIX,
MIHAIL E. CRATOFIL și arhiva personală ■



Medeea Marinescu s-a lansat în cinematografie la vârsta de trei ani, jucând în **lana bobocilor**. Filmul care a consacrat-o a fost însă **Maria Mirabela**, pe care l-a făcut când avea șase ani. A jucat în **Promisiuni** la zece ani. Pentru rolul din acest film a primit premiul ACIN. Acum este actriță la Naționalul bucureștean. Începându-și cariera actricească atât de devreme, Medeea Marinescu se aseamănă cu cea care a fost numită copilul teribil al cinematografului american, Shirley Temple. Am întrebat-o pe Medeea ce înseamnă să fii copil-vedetă. „Depinde foarte

puțin de tine dacă ești sau nu vedetă. E un lucru care ți se întâmplă inconștient și aproape independent de tine.” S-a născut într-o familie legată trup și suflet de cinematografie: mama este machiezză, iar tatăl operator. Aceasta a fost prima șansă. A doua s-a numit Ion Popescu Gopo. După filmul **Maria Mirabela**, Medeea a devenit imediat vedetă. Și acum, după 21 de ani, oamenii o întreabă pe stradă dacă ea este Mirabela. „Te trezești vedetă și ți se pare că este și normal. Asta e culmea! După aceea vine o vreme când trebuie să depășești etapa. Începi să-ți dai sea-

ma că nu te mai poți hrăni numai din ceea ce a fost. Că trebuie să evoluezi. Lumea așteaptă altceva de la tine.” Copil fiind, i-a fost foarte ușor să joace în film. „Sunt lucruri pe care până la 20 de ani le-am făcut absolut inconștient.”

UN FEL DE SHIRLEY TEMPLE

A fost foarte răsfățată și acasă, și pe platouri. La școală era însă foarte timidă față de colegi. Această atitudine s-a putut lesne confunda cu infatuarea. Îi plăcea faptul că era foarte cunoscută, dar nu făcea caz de asta. Ulterior și-a dat seama

că ceva orgoliu de vedetă exista totuși pe atunci. Rolurile din copilărie au marcat-o profund și benefic. „În primul rol pe care l-am jucat la Național m-am trezit având pe scenă gesturi și un fel de a acționa și de a reacționa ca în **Maria Mirabela** fără să-mi dau seama. M-am observat apoi și mi-am dat seama că semăn extraordinar de tare cu Mirabela, după 20 de ani. Mirabela sunt eu, nu altcineva. A rămas în mine și o să rămână chiar dacă o să fac altceva.” **Promisiuni** a fost unul dintre filmele cele mai iubite de public în anii '80. Subiectul era unul oarecum mai special, la bază

stând un caz real: un copil devine motiv de dispută între două familii. Rolul principal îl deține copilul, adică Medeea Marinescu. Filmul are multiple accente dramatice, majoritatea datorându-se jocului excepțional al Medeei. Având un mare succes, actorii mergeau prin țară, aveau întâlniri cu publicul. Atâtea patimi născuse acest film, încât publicul refuza să-l întâlnească pe cel care avusese rolul negativ, Ion Caramitru. Distanța dintre ficțiune și realitate, în ochii unora, practic nu mai exista. Și cum tocmai „personajul negativ” nu prea venea la aceste întâlniri, unii oameni au devenit și mai vehemenți în ceea ce-l privește: „Să nu-l prindem pe Caramitru pe-aici, că-i rupem picioarele!” Iată ce spune Medeea despre film: „A fost foarte uman, fără simbolurile care abundă în cinematografia românească, cu mere care cad și cai albi. Te poți uita la un film ca să-ți verifici cunoștințele, inteligența sau cărțile citite, dar până la urmă lumea vrea ceva real, palpabil și în care să se regăsească. Filmul **Promisiuni** pentru asta a fost făcut și a atins coarda sensibilă a omului de rând care dă și banii pe bilet. Elita nu plătește nici la teatru, nici la film, merge pe invitații.”

LA CONSERVATOR ?

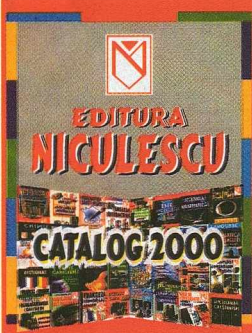
A studiat pianul din clasa întâi, a terminat liceul de muzică și se pregătea pentru Conservator. În anii de liceu copilul exuberant s-a mai schimbat puțin, a devenit o adolescentă ușor introvertită. Avea însă acea siguranță de sine specifică persoanelor foarte cunoscute. Spune că a existat și un revers al medalei. Pentru că a intrat prima, cu zece, la liceul de muzică (erau zece locuri la secția de pian) s-a spus că acest lucru s-ar fi întâmplat datorită numelui. Ceea ce era fals. A terminat liceul șefă de

promoție. Deși n-a mai dat examen la Conservator, n-a renunțat la muzică. A urmat școala populară de artă. A studiat muzica de jazz și chiar a avut câteva apariții jazzistice. Toate astea pentru sine, nu pentru bani sau carieră. A cântat alături de Dan Grigore într-un concert la Sala Palatului. Alegerea între muzică și teatru a fost făcută în ultimul an de liceu. Atunci a filmat pentru televiziune **Domnișoara Christina**, după Mircea Eliade. „Am început să mă gândesc prima dată serios și mai conștient la această meserie pentru că n-am perceput niciodată actoria ca pe o meserie. Este pentru că iau bani aici la teatru, dar nici acum nu sunt foarte conștientă că merg la serviciu. Atunci am stat bine și m-am gândit ce vreau să fac, le voiam pe amândouă, dar m-am gândit ce pot să fac mai bine și la ce n-aș putea niciodată să renunț. Și mi-am dat seama că n-aș putea niciodată să renunț la film, pentru că am crezut că o să fac film. Și uite că film n-am mai făcut și fac teatru.” A intrat la facultate din primul an, colegii o simpatizau, iar profesorii o tratau la fel ca și pe ceilalți studenți. De fapt, în teatru nu avea deloc experiență. Se comporta pe scenă cu foarte multă deghizare, ca la film. A învățat că „în teatru trebuie să ai o altă atitudine, un alt fel de a vorbi. Totul e în alte contururi, mai pregnante. Deci a trebuit să o iau de la zero. Sigur că față de ceilalți aveam o experiență de film clară. Școala, ca și uniforma, te înregimentează puțin. Acest lucru are și părți bune, și mai puțin bune. Este bine că te obligă să ții cont de niște rigori. Pe de altă parte, aceasta este o meserie de personalități, care trebuie dezvoltate diferit.” Cu studenții se lucrează la fel, dar nu toți au aceeași înzestrare. Medeea a fost preparator universitar timp de un an și a ob-

servat lucrând cu studenții „cine e cu bătaie lungă și cine nu. Părerea mea e că ar trebui, riscând, desigur, să se mai și trieze.” A lucrat în televiziune și spune că i-ar plăcea foarte mult să lucreze din nou, dar nu în orice condiții. I s-a propus să realizeze un talk-show, însă nu se consideră potrivită pentru așa ceva. Ar vrea să facă divertisment: să cânte, să danseze. „Cânt bine”, spune ea și continuă: „televiziunea trebuie să fie eclatantă. Vreau să văd la televizor lumea în care mi-aș dori să trăiesc.” E subiectivă și impulsivă, lucruri descoperite în ultima vreme. Crede că dacă ești obiectiv, în meseria ei, nu mai faci nici un rol. „Am multe defecte și sunt plină de calități. Sunt un om extrem de dur și tranșant. Sunt lipsită de tact. Exprim ceea ce cred și mi se pare mie că e just.” Își asumă tot ceea ce face. „Dacă pierd, vreau să pierd pe mâna mea.” Este mereu în căutarea noutății, e generoasă și sensibilă. I-ar plăcea să trăiască într-o Românie care să arate ca Suedia. Cu climă cu tot. Suferă foarte tare din pricina căldurii și a poluării. Crede că românii nu știu să investească. „Cea mai mare investiție, după părerea mea, este în copii.” Are o verișoară, Klara, pe care o iubește mult și a cărei nașă este. Are două surori ge-



mene și un mastino napoletano pe care-l cheamă Gotti, ca pe celebrul mafiot. Am întrebat-o dacă băieții sunt intimidati de numele ei. „Băieții mă plac pentru că sunt cineva.”



CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU





CABRAL ȘI LUANA, UN CUPLU „ȘOC”

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: Arhiva personală ■

Cabral Ibacka și Luana Mitran sunt un cuplu inedit. El este negru, ea este albă. El are 24 de ani, ea împlinește 34 la 12 aprilie. El este pasionat de sport, ea de fotografie. Împreună au depășit barierele unei societăți veșnic pusă pe negarea unor relații ieșite din normal. De trei ani se iubesc cu toată ființa lor, închizând urechile la șoaptele mai mult sau mai puțin binevoitoare ale celor din jur. Și, pentru ca tacâmul să fie complet, s-au gândit că este cazul să-și transforme legătura într-o dragoste totală, împlinind-o prin apariția unui copil pe care și-l doresc și-l așteaptă în acest an.

În urmă cu trei ani, Luana Mitran, una dintre cele mai bune artiste foto din țară, organiza un casting pentru un eveniment de modă. Locația: o discotecă din zona 1 Mai. Prin fața ei au trecut atunci zeci de tineri și tinere, dar atenția i-a fost atrasă de un tip înalt, care „împrăștia” în jurul lui un aer exotic. Au surprins-o plăcut atitudinea lui de bun simț și faptul că se purta și vorbea impecabil. Purta ochelari de vedere, care-i dădeau un aer intelectual. „M-a cucerit, spune

S-au sunat și s-au întâlnit o vreme pretextând diverse motive. Cabral a început să o copleșească, oferindu-i flori și gesturi care-i vădeau sentimentele. Era îndrăgostit până în vârful urechilor.

Ușor, Luana a început să împărtășească același sentiment. Amândoi și-au dat seama că trebuie să fie împreună. Ținând cont de faptul că ea era căsătorită, a divorțat. „Primul an a fost extrem de greu, așa cum este de altfel pentru orice cuplu.

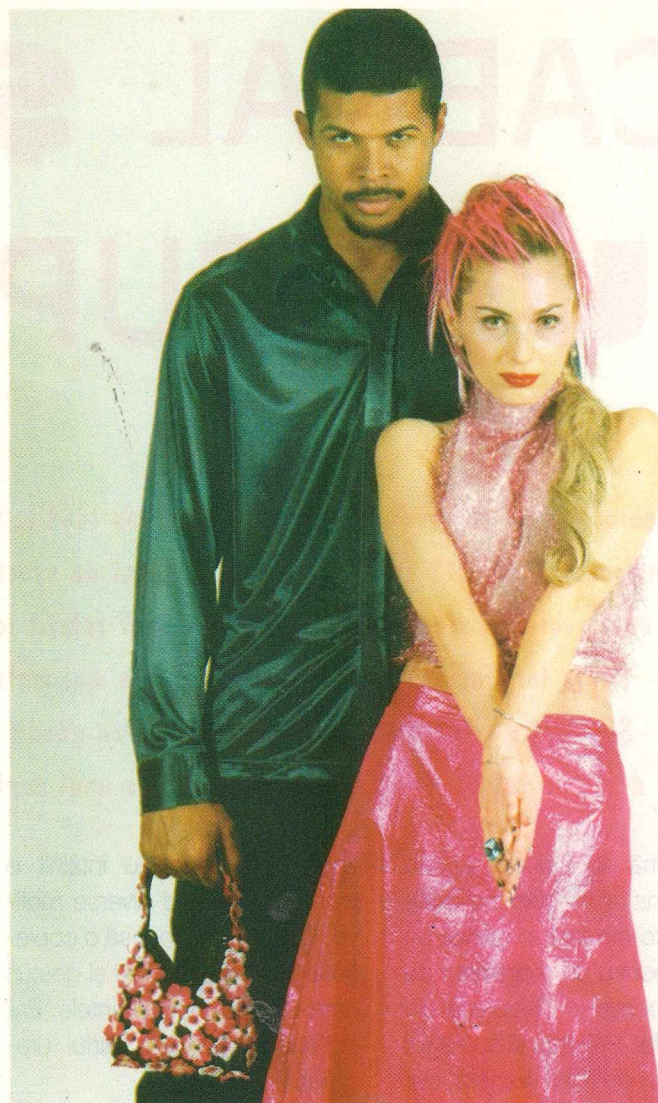
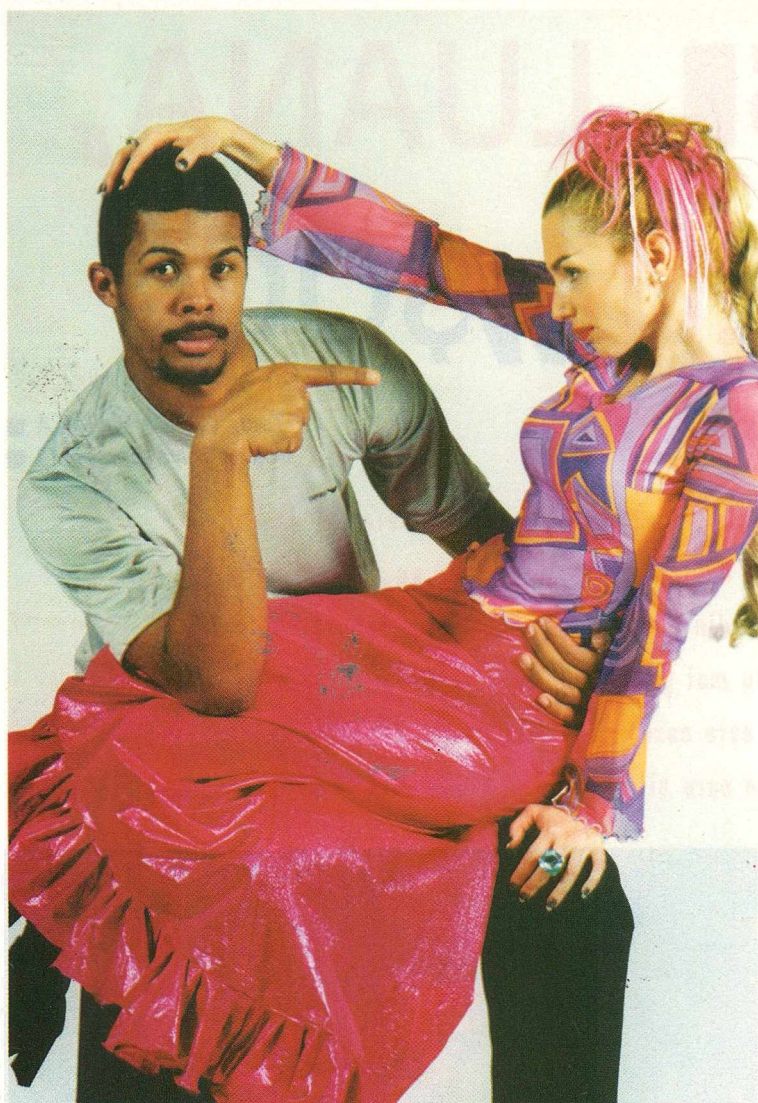
LA ÎNCEPUT S-AU ÎNTÂLNIT PRETEXTÂND DIVERSE MOTIVE

Luana, pentru că nu m-a întrebat cât câștig, așa cum fac de obicei oamenii cu care intru în contact. El era interesat de mine. Faptul că nu era alb, m-a făcut să-l privesc diferit. Nu știam ce vârstă are, cu ce se ocupă. Vorbea extraordinar de corect gramatical, iar acest lucru m-a impresionat.”

A doua zi, la repetiții, Luana i-a cerut numărul de telefon.

Nici unul dintre noi nu știa ce va fi. El încerca să intre în programul meu de viață. De la început a fost extraordinar de interesat de profesia mea. Privind critic ceea ce făceam, m-a ajutat să evoluez. Dacă vedea că am făcut ceva sub valoarea mea, mă certa și-mi atrăgea atenția. Acum avem computerul nostru, dotat cu toate programele necesare. Bineînțeles, acest





lucru i se datorează lui Cabral, care este un bun cunoscător de computere și în permanentă preocupat de nou. Seara, când ne vedem după o zi de muncă, străbătem împreună toate adresele celor mai tari artiști în fotografie din lume. Așa mă pun la curent cu ce se întâmplă în lume și cu evoluția artei fotografice. M-a convins să-mi cumpăr un aparat digital, eu care nu aveam încredere decât în ceea ce era mare, greu și mecanic. N-aveam idee cât de mult îți ușurează viața un aparat de 300 de grame."

Relația Luanei a fost receptată prost de anturaj. În mod superficial, era privită ca o blondă care s-a cuplat cu un puști negru. Toată lumea era convinsă că Luana are o aventură trecătoare, și nu înțelegea

nimeni de ce o face publică. La fel de greu de înfruntat a fost și opinia prietenilor și mai ales aceea a familiei. Părinții ei, pen-

dine de bun simț dintotdeauna, iar ea este veșnic în competiție cu ea însăși. „Lui Cabral nu i-a crescut un corn în frunte pentru

O BLONDĂ CUPLATĂ CU UN NEGRU

sionari de 60 de ani, nu concepeau o astfel de legătură. O vreme destul de îndelungată nici nu au vrut să audă de Cabral. „Dar, din clipa în care am venit cu el de mână (asta pentru că era ziua mea), au fost pur și simplu cucerțiți de el. Acum îl adoră și îl consideră un membru al familiei. A devenit un ajutor fizic pentru ai mei. Când mergem la ai mei, mama îi ia și încep să discute chestii de oameni mari: despre facturile la lumină, despre anumite plăți, despre probleme casnice. Și cu tata are un subiect comun: automobilele, o pasiune a amândurora. Mama așteaptă cu ne-

că a devenit celebru. Lucrează în continuare ca inspector de asigurări. Anul trecut și-a dat licența la Școala Națională de Antrenori, iar acum este antrenor de tai-bo, culmea, exact în locul în care acum trei ani ne-am cunoscut. Atunci era discotecă, iar acum este sală de fitness. Chiar dacă părem un cuplu spectaculos, de modă, pentru mine, profesiunea de credință rămâne fotografia, iar pentru el, sportul. Printre visele noastre de viitor se înscriu un club de arte marțiale pe care am vrea să-l deschidem, iar în ceea ce privește studioul foto, am dori ca acesta să devină un

VALORILE NOASTRE SUNT ACELEAȘI

răbdare să devină bunică.”

Luana și Cabral au avut de înfruntat zi de zi șicanele răuvoitorilor.

Unii au spus că ea l-ar fi propulsat la *Prima*, pentru ca relația lor să nu moară. Deși Cabral a ajuns celebru, valorile și veniturile lor au rămas neschimbate. El are aceeași atitu-

business, să nu rămână mereu la nivelul ăsta de întâmplare. Și, sigur, anul acesta voi deveni mamă, pentru că ne-am eliberat de protecție.”

Luana a trebuit să se debarăseze și de complexul vârstei mai mari. Frica ei că diferența anilor va deveni vizibilă cu timpul, pur și simplu s-a spul-



berat, întrucât a realizat că mai presus de niște parametri fizici, care la un moment dat nu mai sunt cei pe care îi vrem, stă respectul și prietenia, relația care se creează din preocupări comune. Acum ea este deosebit de relaxată, chiar și în momentele în care Cabral este asaltat de femei. Gelozia? Nu intervine, pentru că mai presus

de toate, relația lor se bazează pe încredere. „Tot ce este bun în Cabral se datorează faptului că a avut o viață ordonată, de sportiv, ambii părinți sunt antrenori în arte marțiale. A beneficiat de o educație foarte bună și s-a transformat, datorită situațiilor în care a fost pus, foarte repede, într-o persoană adultă, responsabilă.”





ELISABETA
RESTAURANT & TERASA

-  Locul ideal de întâlnire cu prietenii sau cu partenerii de afaceri
-  O bogată varietate a meniului la cele mai accesibile prețuri și o servire impecabilă
-  Delicioase preparate cu specific românesc și internațional, rețete speciale cu puține calorii, masaturi pentru vegetariani



CONCURS

Premiu: o masă pentru două persoane

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de **CASA ELISABETA**

Casa
Elisabeta

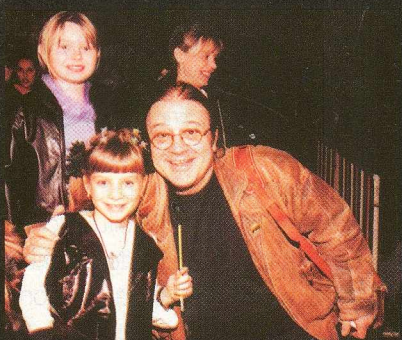
SE POAR



La conferința de presă, Nati a întârziat mai bine de o oră, din cauza oboselii acumulate pe drum



Dacă vă uitați la mijlocul solistei, veți observa niște sunculite. Ei bine, Nati chiar a declarat că nu o deranjează deloc faptul că nu are talie de viespe. „Bărbații au pe ce să pună mâna”, a spus ea



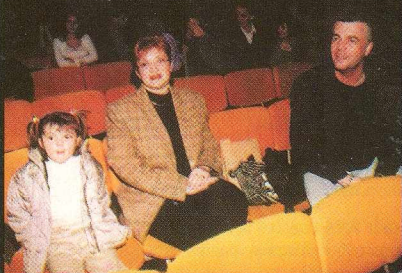
Mircea Baniciu, pozând pentru *Flacăra*, alături de fetița lui, fan Natalia Oreiro



Dorian Ciubuc (în stânga), sensibil la rugămintile fetiței lui, a adus-o la concertul Nataliei, ca să fie alături de prietene



Romania prezintă cu un membru la concert. Cum se împacă muzica etno cu cea latino? Bine, că e tot de dans



Familia Enache „în păr”. Cine credeți că e înnebunit după Nati?



Corina Crețu, purtătoarea de cuvânt a Președinției, a stat în primul rând. Și ea a fost însoțită de o fetiță.

La mijlocul lunii martie, Natalia Oreiro a fost în România pentru aproape o săptămână, adusă de *Sfinx Experience CDA*, *Acasă* și *PRO TV*. Ea a susținut două concerte la București și unul la Timișoara și a fost invitată la emisiunea lui Florin Călinescu și la cea a Mihaelei Tatu, plus la știrile de *Acasă*. Nebunia stârnită la sosirea solistei pe aeroport (comparabilă poate doar cu apariția lui Michael Jackson la noi) a întărit convingerea că telenovelele sunt pe gustul poporului. Ca să nu mai spun că la concert am putut vedea zeci de fetițe cu vârste între trei și zece ani care știau absolut toate versurile cântecelor lui Nati. Ca și cum spaniola ar fi fost limba lor de baștină.

Paula Seling a reînceput seria concertelor live în cluburile bucureștene și din țară. Primul recital dintr-o serie ce se vrea lungă și fructuoasă a fost la Cafe Indigo, pe 16 martie. În deschidere, Marcela Buruian a vrut să demonstreze că nu este Albă ca Zăpada (n.r. – ea a lansat de curând un album numit *Nu sunt Albă ca Zăpada*), dar că acest lucru n-o împiedică să cânte bine. De altfel, Marcela face parte din *TRUPA 9*, cea care a cântat și în „Lăptăria lui Enache”, pe 30 martie, și la Club The Note, din Timișoara, pe 7 aprilie. *TRUPA 9* (Paula Seling, Marcela Buruian, Silvia Ștefănescu, Adrian Tetrade – tobe, percuție, Raul Kusa – pian, clape, Dan Pirici – bas, Cezar Zavate – chitară) va cânta tot două ore și jumătate și la Constanța, pe 13 aprilie, în Club Phoenix, și la Brașov, pe 22 aprilie, în Club Blitz.

Duminică, 25 martie, orele 19.00, sala Grand Ballroom a hotelului Marriott a găzduit lansarea noii colecții *Ingrid Line-En Rose Couture* a creatoarei Ingrid Vlasov. Aceasta a propus o reîntoarcere la romantic, la fundamentul stării de pastel, punând rozul la rang de rege între culorile miodei. Ingrid a ținut să sublinieze linia corpului, talia și bustul, abordând lungimea midi sau pe cea maxi. Materialele hainelor ei sunt lejere și fluide, dar vedete incontestabile sunt cele cu motive paietate sau brodate cu cristale Svarowski.

Miercuri, 4 aprilie, orele 20.00, la MCM Cafe, formația *leDeRA* și-a lansat, ajutată de Fundația Culturală Phoenix, primul album în format CD și MC, intitulat *Mai tare ca maneaua*. Cel cinci componenți ai trupei spun că au ca hobby-uri berea, femeile și... muzica.

TĂ ROZ!

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■



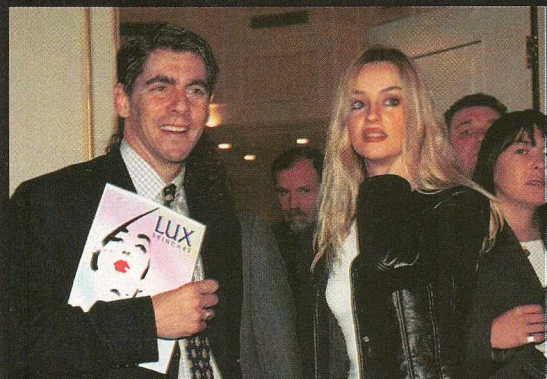
Oana Roman, fiica știți voi cui, a distrat-o teribil pe Gianina Corondan cu noua ei coafură. De fapt, perucă



Ingrid Vlasov, felicitată de Zina Dumitrescu



Mircea Dinescu preocupat de modă?



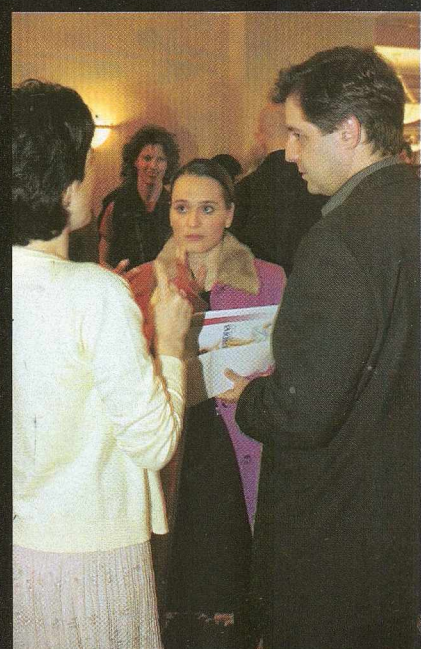
În jurul Taniei Budi reiesc întotdeauna bărbații



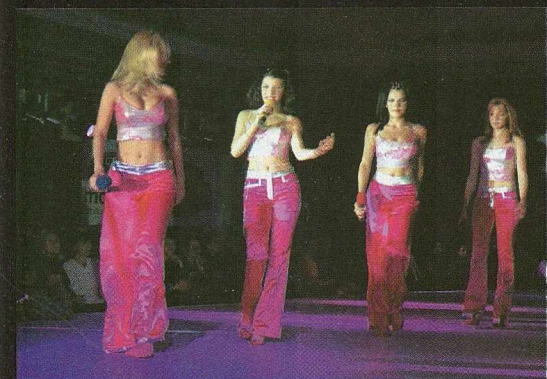
În deschiderea colecției Ingrid Line au fost prezentate 13 colecții sexi, la care au fost asortate bijuterii Chopard



Rozul, culoarea cea mai en-vogue în viziunea lui Ingrid



Andreea Esca vrea să țină pasul cu moda



Trupa A.S./A. îmbrăcată în stil Ingrid

Băieții de la leDeRA adoră natura



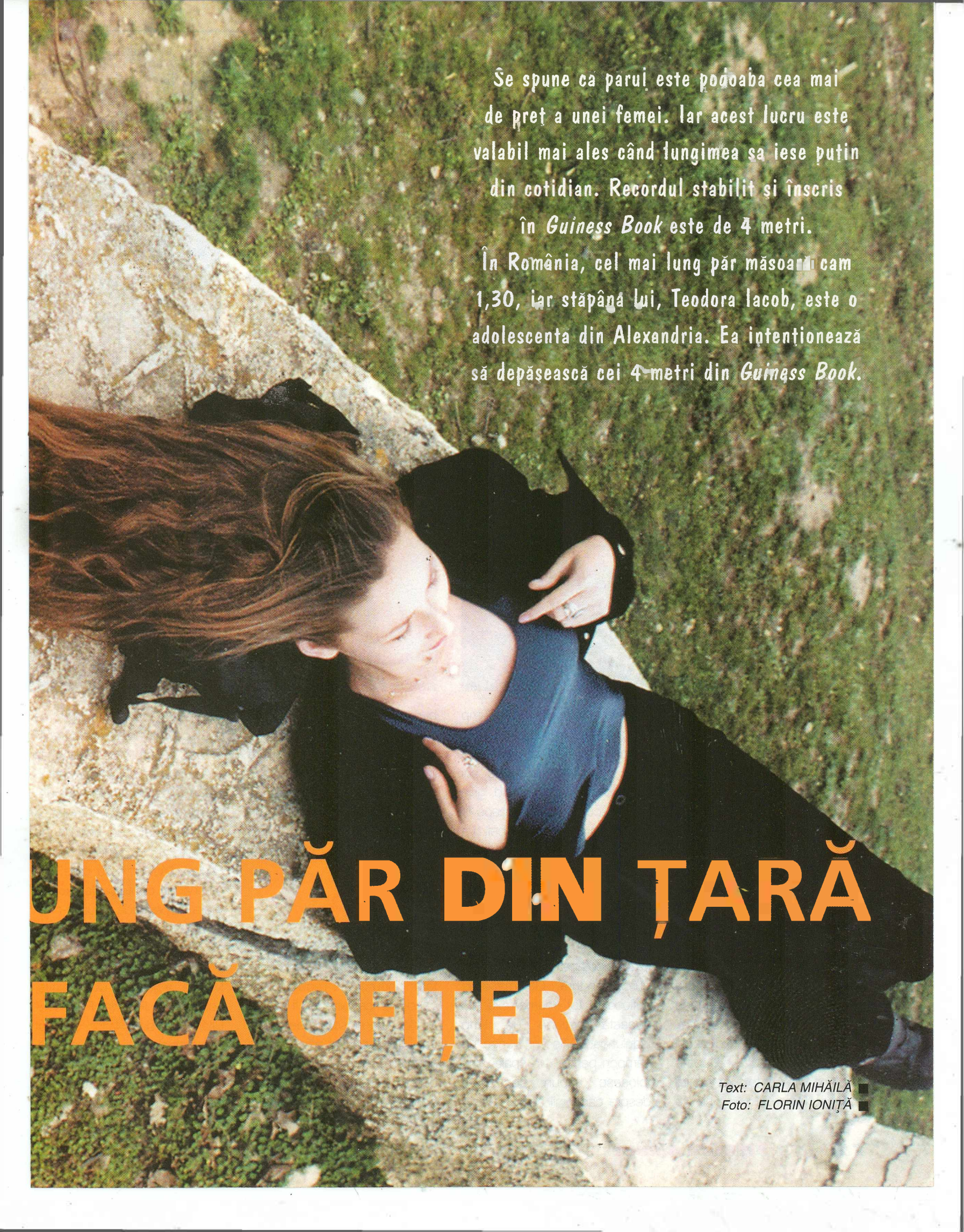
Marcela Buruian, mai sexi decât Alba ca Zăpada



Paula Seling se pregătește zilnic pentru a cânta performant

● INEDIT

FATA CU CEL MAI I
VREA SĂ SE

A woman with extremely long, wavy brown hair is lying on a stone ledge. Her hair is spread out behind her, covering a significant portion of the frame. She is wearing a dark blue long-sleeved top and black pants. She is looking down at her hands, which are resting on her chest. The background is a mossy stone wall.

Se spune că parul este podoaba cea mai
de pret a unei femei. Iar acest lucru este
valabil mai ales când lungimea sa iese puțin
din cotidian. Recordul stabilit și înscris
în *Guinness Book* este de 4 metri.

În România, cel mai lung păr măsoară cam
1,30, iar stăpâna lui, Teodora Iacob, este o
adolescenta din Alexandria. Ea intenționează
să depășească cei 4 metri din *Guinness Book*.

UNG PĂR DIN ȚARĂ FACĂ OFIȚER

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■



Teodora se trezește în fiecare dimineață la ora 6,00. La școală trebuie să ajungă la 8,00. În mod normal, pregătirile pentru școală și drumul până acolo îi iau fiecărui elev din Alexandria cam o oră. Teodorei – două, pentru că trebuie să se pieptene. Ea are cel mai lung păr din România. Din înălțimea de 1,73, acesta măsoară 75-80%, ajungându-i mai jos de genunchi.

Dimineață de dimineață, ca într-un film care se repetă la infinit, Teodora este trezită de mama ei. Știe ce o așteaptă și, deși ar mai dormi, se ridică din pat. Singură nu se poate pieptăna întrucât textura subțire a firelor face ca părul să se

încurce extrem de ușor. Timp de o oră, ea se lasă în mâinile mamei care, cu o dexteritate dată de o experiență de ani buni, o piaptă, având grijă să-i descurce ușor, aproape fir cu fir, părul lung și rebel. La două, trei zile, Teodora trebuie

să se spele pe cap. Ca și în cazul pieptănatului, nu se descurcă singură. Cu mânele suflecate, tot mama execută această acțiune un timp îndelungat. „Mie îmi ajunge un șampon pentru 4-5 spălări. Nu folosesc săpun de casă, despre care unii spun că este

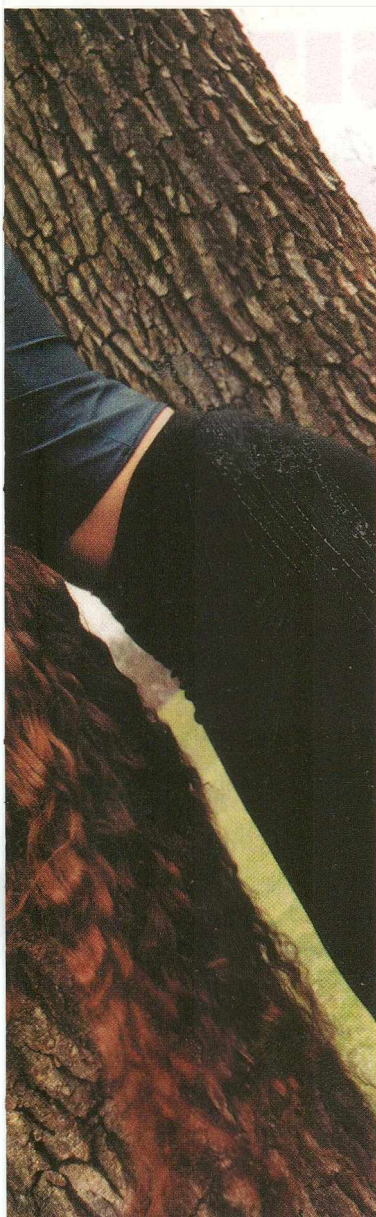
bun, pentru că mi se încurcă foarte repede părul. Când vine primăvara, mama prepară lichide speciale din urzici sau din alte plante, din frunză de nuc, pentru spălătul părului. Din când în când mă dă cu gaz, care îmi ajută părul să crească

de fapt, podoaba sa capilară i-a adus ceva avantaje. Anul trecut a fost aleasă Miss Boboc, la liceul „Rulmentul”. Apoi a participat la Miss Alexandria, adjudecându-și acest titlu. Imediat, a fost remarcată de agenția de modele a lui Andrei Rațiu, *Prince d'Armeny*, cu care a și semnat un contract de exclusivitate. În perioada ianuarie-martie 2000 a urmat cursurile Școlii de Fotomodele ale aceleiași agenții, unde a studiat canto cu Marina Voica și Doru Tufiș, actorie cu Rodica Popescu-Bitănescu, dans latino și drept contractual, lecții de cosmetică. Contractul cu *Prince d'Armeny* se întinde pe o perioadă de cinci ani, iar Teodora este

„NU MĂ POT PIEPTĂNA SINGURĂ”

și să nu se rupă.”

Uneori, dacă părul este prea tare încurcat, Teodora se gândește ce bine ar fi să se tundă. Așa ar scăpa de chinul trasului de păr, al pieptănatului și spălătului îndelungat. Dar gândul „negru” o ține puțin, pentru că imediat realizează că,



obligată în această perioadă să nu semneze un act asemănător cu o altă agenție. În cazul în care ea ar încălca această stipulație, ar fi nevoită să plătească 5.000 de dolari. Ea nu poate să se tundă sau să-și vopsească părul fără acordul lui Andrei Rațiu.

Poate colabora și cu alte agenții, numai dacă acceptă să plătească 50% din ceea ce câștigă firmei lui Rațiu. În același timp, dacă participă la evenimente organizate de *Prince d'Armeny*, ea plătește agenției 5% din ce câștigă. Cu ceva timp în urmă, Teodora a fost contactată de agenția *Şeqoia*, fiind pusă în fața unui contract mai tentant. Andrei Rațiu a con-



vins-o însă să rămână la agenția lui.

Trecând peste aceste aspecte, Teodora spune că nu s-a gândit niciodată serios la modeling. Ea consideră că această activitate este un hobby și se gândește că școala este mult mai importantă. Tatăl ei i-a băgat în cap să urmeze o facultate militară, pentru ca să aibă un post asigurat și un salariu decent. Acum ea este în clasa a X-a, dar când va termina liceul, va da examen la Institutul Militar din Sibiu. Am întrebat-o dacă este pregătită pentru viața dură și rigidă pe care ar duce-o în cazul în care ar lucra în Armată. Mi-a răspuns senină că tocmai asta o atrage. „De mică mi-au plăcut femeile în uniformă. Am un frate de 27 de ani care este ofițer la Caracal și pe care îl admir foarte tare.”

În Alexandria o cunoaște toată lumea. Din acest motiv, nu-i place să iasă prea des pe stradă, pentru că cei mici încep să strige: „Uite-o pe fata cu părul lung!”, atrăgând atenția celor din jur. Ea nu merge în oraș cu părul desfăcut – doar o dată pe lună. În restul timpului îl ține legat într-o coadă împletită

și îndoită de la jumătate ca să pară mai scurtă. „O dată am ieșit cu părul pe sub un pulover. Toată lumea a început să se uite mirată la mine și să mă întrebe dacă m-am tuns. Chiar și tata, cu care m-am întâlnit întâmplător, s-a speriat, crezând că am renunțat la părul lung.”

Colegii de liceu o admiră și o susțin pe Teodora. Practic ea este o „vedetă”. Unele fete invidioase îi spun că a reușit numai datorită părului. Ea este conștientă de relativitatea acestor vorbe, dar în același timp realizează că un sămbure de adevăr există și în bârfele colegelor.

„Dacă nu aş fi avut părul așa de lung, reuşeam mai greu în lumea modei, care este extrem de dură. Recunosc că părul mă face deosebită și că mi-a deschis mai ușor unele porți. Tocmai de aceea mă gândesc să nu mă tund prea curând. În nici un caz nu aş face acest lucru pentru bani, indiferent de suma care mi s-ar oferi. Nici nu l-aş vinde. Dacă mă voi tunde vreodată, îmi voi păstra părul. În orice caz, nu m-aş tunde scurt, pentru că îmi place părul lung. Cred că aş face-o până la jumătatea spatelui, nu mai mult.”



CONCURS



Premiu:

Produse cosmetice
în valoare de

500.000 lei.

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de ELMPLANT

Elmplant

**Patinaj
artistic**

SIC TRANSIT GLORIA... RUȘILOR?

Pagini realizate de
POMPILIU L. DUMITRESCU ■
Foto: EPA – ROMPRES ■



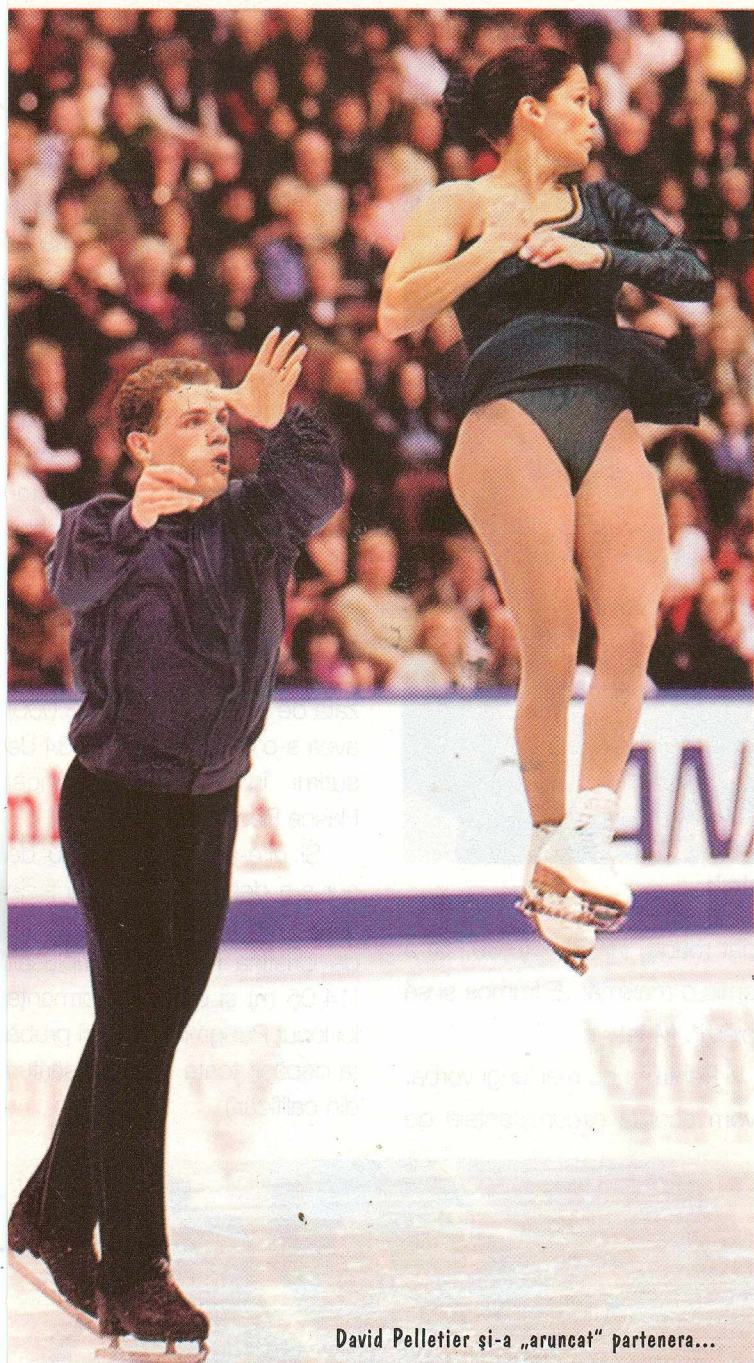
Barbara Fusar-Poli și Maurizio Margaglio

Desfășurate la Vancouver (Canada), Campionatele Mondiale ale artiștilor gheții (peste 200 de sportivi din 50 de țări) au prilejuit modificări importante în ierarhii. Astfel, dacă în 1999, la Helsinki, rușii realizau un Grand Slam (locul întâi la toate cele patru probe), iar anul trecut, la Nisa, au pierdut titlurile supreme la dans și la individual feminin, iată că, de această dată, au fost nevoiți să se mulțumească numai cu victoria lui **Evgheni Plușenko** (locul 4 la precedentă ediție), proaspătul campion european.

În proba feminină, americanca **Michelle Kwan** a reușit să spulbere tradiția de a-și adjudeca laurii doar în anii pari (1996, 1998 și 2000), în cei impari (1997 și 1999) cucerind argintul. Ea le-a devansat astfel pe campioana europeană en-titre **Irina Slutkaia** (Rusia) și pe **Sarah Hughes** (SUA).

Spre satisfacția celor 15.000 de spectatori, perechea **Jamie Salé** și **David Pelletier**, reprezentând „frunza de arțar”, a detronat cuplul rus învingător anul trecut, **Maria Petrova** – **Aleksei Tihonov**, locul patru acum. (Pe podium, Elena Berejnaia/ Anton Siharulidze – Rusia și Shen Xue/ Zhao Hongbo – China.)

În schimb, triplul campion mondial **Elvis Stojko** (clasat al doilea pe Coasta de Azur) a



David Pelletier și-a „aruncat” partenera...



Michelle Kwan

ocupat poziția a zecea.

Mutații în clasament și la proba de dans, acolo unde italienii Barbara Fusar-Poli și Maurizio Margaglio au schimbat „argintul” pe „aur”. Marii perdanți ca și în capitala Sloveniei) – francezii Marina Anissina – Gwendal Peizerat. (Pe podiumul exclusiv european, rușii Irina Lobacheva – Ilia Averbuh.)

Nu știm dacă trece astfel gloria rușilor, dar ceea ce rămâne în mod cert este faptul că doar Plușenko s-a impus (ca și la „europenele” de la Bratislava), în fața compatriotului

său, Alexei Iagudîn, triplu campion mondial (medalie de bronz – americanul Todd Eldredge, campion mondial în 1996).

Reprezentanții noștri,

Roxana Luca

(n. 23.12.1982)

și **Gheorghe Chiper**

(n. 08.04.1978), au ocupat

locurile 27, respectiv 21,

„Ghiță” obținând calificarea pentru J.O. 2002 de la Salt Lake City.




CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
500.000 lei



Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

ALLFA



Gabi Szabo și „tandemul” Egorova (în centru) – Zadorojnaia

Destul de ingrată misiunea cronicarului, pe care l-a pus naiba (ptiu!, suntem în postul Paștelui) să meargă „pe mâna” atleților noștri la cea de-a opta ediție a „mondialelor” în sală de la Lisabona. Desigur, cele (doar) două medallii de argint nu-s de colea, dar trebuie să recunoaștem că anticipările pe care le-am făcut în numărul trecut al revistei aveau un suport real. Să ne explicăm.

Cum să crezi că **Gabriela Szabo**, care corectase recent recordul lumii în proba de 3.000 m, va rata șansa de a obține cel de-al patrulea titlu suprem consecutiv? Sau că **Violeta Beclea-Szekely**, care deține și în prezent supremația în topul mondial al cursei de 1.500 m, va ceda la finis? Sau că **Monica Iagăr**, care cocheta în acest sezon cu ștacheta înălțată în jurul a doi metri, va claca pentru că nu a trecut „din prima” la 1,96 și va ocupa locul 8? Sau că **Ionela Târlea** nu va reedita succesul de acum doi ani din Japonia, mai ales că

numai cu o săptămână înainte se impusese la Siridelfingen pe distanța de 200 m? Dar să ne oprim aici și să vedem, pe scurt, ce-mi făcură fetele la locul-faptei, „Atlantico Pavillion”, din capitala lusitană.

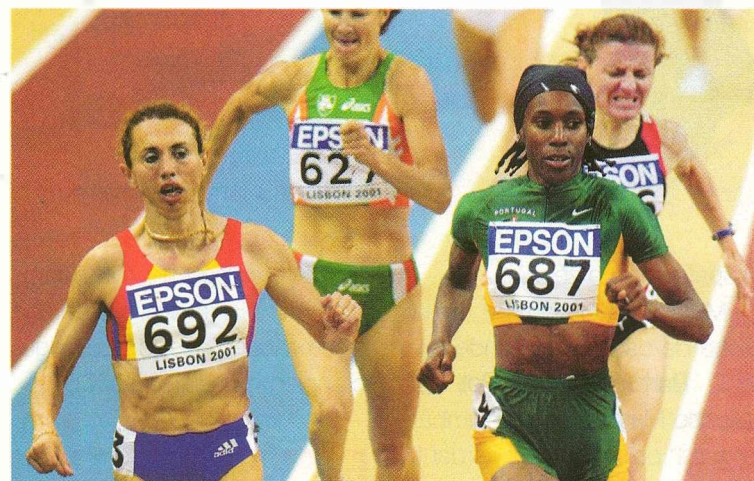
Gabi Szabo era cu gândurile puțin împărțite, dorind să participe și la 1.500 m. Dar seriile în această probă se disputau cu o oră și ceva înaintea finalei la 3.000, așa că a trebuit să renunțe. Colac peste pupăză, organizatorii au anunțat-o cu mai puțin de 12 ore înainte că vor avea loc serii și la... 3.000. Nu a fost vreo problemă să obțină calificarea, cu un timp însă nu prea grozav (8:55,84), și după irlandeza Sonia O'Sullivan. Mare favorită în finală, Gabi s-a instalat de la început în fruntea plutonului, flancată de rusoaica Olga Zadorojnaia. Aceasta din urmă a fost însă cam pe post de „iepure” pentru compatrioata sa, Olga Egorova, care a sprintat pe ultimii 400 m și... a câștigat (8:37,48)! Tactica de echipă a

dat roade, iar Gabi (8:39,65) a emis o maximă: „E frumos și să pierzi”. Mde!

Pentru a nu mai lungi vorba, vom acorda circumstanțele de

rigoare pentru Violeta și Ionela, care au concurat accidentate la gleznă, exprimându-ne măcar mirarea de ce o fi ales vâlceanca să concureze la 400 m (locul 5 în semifinală). Totuși, merită să detaliem puțin „povestea” Violetei: a câștigat lejer prima semifinală, talonată de Sonia O'Sullivan și de Carla Sacramento – reprezentanta gazdelor (foto jos, de la stânga), însă expectativa prelungită din finală (a stat cu ochii mai mult pe Carla, pentru că Sonia era epuizată de participarea și la 3.000) avea s-o coste, sosind la 34 de sutimi în urma marocancei Hasna Benhassi (4:10,83).

Și uite-așa, visul nostru de aur s-a destrămat. Ar mai fi de menționat doar locul 6 obținut de Cristina Nicolau la triplusalt (14,05 m) și contraperformața lui Ionuț Pungă în aceeași probă (a depășit toate cele trei sărituri din calificări).



Nu băgăm mâna în foc, dar surse din anturajul atleților afirmă că Ionela și Monica nici n-au avut o stare de spirit prea bună, la baza supărării celor două, întâmplător prietene, fiind motive de ordin sentimental (s-au separat de iubit, respectiv soț). De asemenea, „sfada” dintre Gabi și Violeta (sau invers) nu avea cum să nu le afecteze psihic. Probleme din astea ne mai lipseau, după scandalurile de dopaj referitoare la Mihaela Melinte și Rodica Mateescu, ale căror cazuri întârzie să-și găsească o rezolvare favorabilă la forurile internaționale de specialitate.

Divizia A

LUPTA PENTRU PODIUM A FOST RELANSATĂ



Dinamo — Steaua 1-0

De „Ziua păcălelilor”, tradiționalul derby dintre Dinamo și Steaua (aflat la cota 104) a avut un deznodământ neașteptat. Confruntarea dintre campioana „în funcție” (după o pauză de

opt ani) și liderul „la zi” promitea din start un spectacol deosebit. Realmente, miza era dublă (6 puncte), iar în caz de victorie, echipa oaspete se desprindea la 12 „lungimi” de principala ei

urmăritoare. Se pare însă că militarii au pus accentul pe obținerea unui rezultat de egalitate și, ca atare, „câinii roșii” s-au simțit invitați să pună toate tunurile pe poarta bravului Martin Tudor. Dar, cu toate eforturile lui Marius Nicolae sau Adrian Mihalcea, de exemplu, partida avea să fie decisă (în minutul 80) de autogolul lui Radu Niculescu (într-o oarecare măsură și prin contribuția lui Miodrag Belodedici), care și-au „păcălit” astfel propriul goalkeeper. „Moment benefic pentru campionatul nostru”, după cum s-a exprimat „la cald” antrenorul **Cornel Dinu** (în plan secund, în foto), făcând referire și la faptul că, în sezonul prece-

dent, Dinamo nu se considera că a scăpat în câștigătoare nici când avea 11 puncte avans.

Într-adevăr, în cele 12 etape care mai sunt de disputat, lupta pentru titlu și pentru plasarea pe locurile care trimit în Cupa UEFA promite un spectacol interesant, al cărui scenariu este greu de întrevăzut. Ca să nu mai vorbim de bătălia aprigă care se duce în subsolul clasamentului. Iată cum se prezenta ierarhia la zi după 18 runde: 1. Steaua 37 p., 2. Dinamo 31 p., 3. FC Argeș 29 p., 4. Rapid 28 p., 5. U. Craiova 28 p., ..., 12. Astra 21 p., 13. Ceahlăul 21 p., 14. FC Național 20 p., 15. FCM Bacău 19 p., 16. Gaz Metan 10 p.

„Tricolorii”

NE-A TREČUT GLONȚUL PE LA URECHE

De peste un deceniu, echipa reprezentativă de fotbal a obținut cinci calificări la turneele finale (trei „mondiale”, două „europene”), având o singură absență (C.E. '92). Rezul-

tatele nu au fost întâmplătoare, ele datorându-se generației așa-numite „de aur” și tehnicienilor respectivi de la cârma naționalei. Dar ciclul biologic a început să-și spună cuvântul,

astfel încât — după locul 6 la „World Cup '94” — în prezent ne confruntăm cu situația mai puțin plăcută a incertitudinii în privința calificării. După cum mărturisea recent selecționerul **Ladislau Bölöni**, acesta nici nu se gândea că nu va reuși să-l determine pe Gică Hagi să revină în rândul „tricolorilor”, dar mai ales, că va fi lipsit de aportul lui Gică Popescu și, oarecum, al lui Adrian Ilie. După un debut „subțire” în toamna trecută (1-0 cu Lituania în grupa a 8-a din preliminariile C.M. 2002), a urmat severa corecție de la Milano (0-3 cu Italia). Autor (în urmă cu 18 ani) al unicului gol prin care „squadra azzurra” rata „Euro '84”, „Loti”

a crezut că va întoarce timpul înapoi. În partida din 24 martie împotriva peninsularilor am pierdut însă (0-2) și ne-a trecut glonțul pe la ureche. Totuși, infuzia de „sânge proaspăt” s-a simțit, îndeosebi la Tbilisi (2-0 cu Georgia). În clasament: 1. Italia 13 p., 2. România 6 p., 3. Ungaria 5 p., 4. Georgia 3 p., 5. Lituania 1 p.



Cosmin Contra (stânga) — aici în duel cu Mihail Kavelașvili
— a înscris la Tbilisi al doilea gol al nostru

PARTY non-stop!

Tarif 1.000 lei/minut

Nu mai esti singur!

01-8990672

PREDARE DE ȘTAFETĂ LA STANDUL FLACĂRA

Firma *Amplus Internațional LTD* a organizat în perioada 7-11 martie 2001 cea de-a șasea ediție a **Salonului de Carte și Presă București**, gazda acestuia fiind, ca întotdeauna, Muzeul Național de Istorie a României. *Publicațiile Flacăra* au participat la acest salon, alături de alte trusturi de presă și de edituri prestigioase. În ultima zi



a Salonului, la standul nostru a fost organizată o mică reuniune cu publicul a vedetelor care au apărut în lunile februarie și martie pe coperta revistei *Flacăra*. După speech-ul de inaugurare susținut de George Arion, președintele *Publicațiilor Flacăra*, Gabriela Vrâncianu Firea (vedeta lunii februarie) a predat ștafeta (cuvântul, adică) Ralucai



Moianu (vedeta lunii martie). Cu acest prilej, prezentatoarea știrilor din week-end ale *Antenei 1* și-a amintit cu plăcere de începuturile sale ziaristice la *Radio Contact*, postul al cărei directoare de programe este (coincidență sau providență?) în prezent chiar Raluca Moianu. Aceasta din urmă a ținut să mărturisească asistenței că-și dorește un copil, unul dintre proiectele sale viitoare fiind legat de acest aspect privat al vieții sale. La sfârșit, cele două jurnaliste au fost asaltate de cei prezenți, dornici să se afle în posesia autografelor lor și a revistei *Flacăra* din luna martie, care tocmai ieșise de sub tipar.

C.M.

INFLAȚIA NAȘTE NOI MESERII

La rubricile de *Mică publicitate* ale diverselor cotidiene au apărut de puțină vreme anunțuri prin care se oferă celor interesați un gen de serviciu inedit: îndrăgostiții care nu se pricep să îndoacă din condei vorbe menite să dea pe spate pe oricine, darămite pe iubitele sau iubiții lor, pot cumpăra contracost scrisori de iubire întocmite în funcție de situație. O femeie (care își ascunde identitatea) te cheamă în legătură cu ceea ce intenționezi să exprimi în misivele comandate sau cu lungimea scrisorilor. Dacă ești din București, te costă 10.000 de lei pentru scrisoare. Suma respectivă trebuie să fie atașată într-un plic pe adresa unei căsuțe poștale. Dacă ești din provincie, nepriceperea în ale scrisului te costă 50.000 de lei. Doamna în cauză a spus că are destui clienți pe lună și ar vrea chiar să lucreze legal, privatizându-se și plătind impozit la stat. Ea spune că este cea mai citită scriitoare de povești de dragoste.

Un alt gen de anunț te lasă pur și simplu cu gura căscată: „Întocmesc alibiuri.” O altă persoană, de asemenea femeie, te sfătuiește în legătură cu ascunderea unor acțiuni, relații, fapte. Ea te învață cum să rostești minciuni pe un ton cât mai natural, dar mai ales îți alcătuiește un text credibil care descrie cu totul altceva decât ce ai făcut la momentele pe care vrei să le justifici. Ea ne-a mărturisit că majoritatea celor care vor alibiuri sunt femei. Plata pentru cele câteva vorbe „mincinoase” este de 50.000 de lei pentru cei din București, și 100.000 lei pentru cei din provincie, și se face de asemenea la o căsuță poștală.

C.M.

DESPRE SFINX, SECURITATE ȘI DAN ANDREI ALDEA

În anii '70, trupa *Sfinx* era la fel de cunoscută ca și *Phoenix*, iar Dan Andrei Aldea era cunoscut drept cel mai bun chitarist de rock din țară. La un moment dat, Aldea a fugit în Germania și *Sfinx* s-a destrămat. Un alt component al trupei, Mișu Cernea, a plecat și el în Danemarca, unde a înființat *Sfinx Experience* și a strâns ceva bani. După '90, Cernea a revenit în țară și a devenit unul dintre cei mai importanți producători de muzică din România lansând printre altele trupa *Class* în care cântă copiii săi. Aldea a tăcut vreme de 11 ani, doar de curând acceptând să acorde un interviu unei reviste cu tiraj mic. În interviu, Aldea, ajuns, și el în Germania un prosper producător, îl acuză pe Cernea că ar fi fost omul Securității, că ar fi turnat membrii grupului *Sfinx* și că ar fi vrut să-l împiedice să fugă în Germania. Toată povestea asta a cam bulversat lumea muzicală românească și se poate repercuta asupra afacerilor lui Cernea. S-a intrat într-o dilemă pe care o poate descâlci numai publicarea dosarelor de la Securitate ale celor doi.

T. R. jr.

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm

În direct

01-8990632

Tarif 11.000 lei/minut

LA MONEASA TURISMUL SPERĂ SĂ RENASCĂ DIN PROPRIILE-I CIOBURI



Moise Coste, directorul Hotelului Codru Moma

Moneasa, stațiunea arădeană așezată la poalele muntelui Codru Moma, era pe vremuri fala turismului din Apuseni. Astăzi însă mergând prin centrul comunei, la tot pasul întâlnești vile distruse, furate bucată cu bucată, baze de tratament devastate, cărora le-a fost smulsă

până și faianța din vechile bazine cu apă termală precum și magazine dezafectate. Înainte de 1990 Moneasa era „perla” Apusenilor. După Revoluție totul a ajuns o ruină. Până și lacul care adăpostește o specie unică în țara noastră (nufărul termal, prezent doar la Moneasa și la Băile 1 Mai) e plin de bălării. În momentul de față, speranța a reînceput să încolțească timid pe chipul monesienilor. Hotelul Moneasa, Hotelul Parc (reconstruit și reutilat modern aproape în întregime), dar mai ales hotelul și baza de tratament Codru Moma sunt centrele care vor să ridice standardul acestei vechi stațiuni balneoclimaterice îndrăgită până și de nobilii maghiari din vechime. La baza de tratament Codru Moma lucrează de câțiva ani buni ca masor Nelu Timiș. El a ținut foarte mult să ne prezinte lucrurile bune din ultimul timp și ne-a „aranjat” un interviu cu Moise Coste, directorul Hotelului Codru Moma: „Baza noastră de tratament aparține de Ministerul Muncii și se află în subordinea Casei Naționale a Pensiiilor. Din această cauză ea nu se poate privatiza. Dar celelalte hoteluri, Parc și Moneasa, au fost privatizate și încep să arate foarte bine. După părerea mea, potențialul Monesei de a trăi din turism este mult mai mare decât ce scoate ea în clipa de față. După modernizările făcute în 1985–1990 capacitatea de cazare ajunsese la 750 de turiști pe zi. Problema este însă că stațiunea noastră este percepută de turiști ca o zonă sezonieră. Greul îl duc lunile iunie-septembrie, cu o perioadă de apogeu în august. În restul anului treaba merge foarte prost. Eu cred în renașterea turismului pentru sănătate cu atât mai mult cu cât România dispune de un lanț nemaipomenit de stațiuni balneoclimaterice. Peste tot în lume, oamenii se îmbolnăvesc și ei vor să se facă bine. Iată de ce acest segment al turismului nu trebuie să moară ci este nevoie de o mai bună administrație a lui, la nivel național. Noi, aici la Codru Moma, avem o gamă extrem de variată de aparatură medicală. Este suficient, zic eu, să enumăr doar că deținem aparatură de ultimă oră cu laser, ultraviolete, aparate pentru electroterapie și hidroterapie, o gamă variată de băi de la cele cu bule și până la băile cu plante, chinetoterapie, bazine cu apă termală și câte și mai câte. Practic, spectrul bolilor care se tratează aici este nelimitat.” C.E.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 3 sunt:

- ☛ **Concurs „O istorie...”** - IOAN M. OPREA - alea
Terasei nr.2, bl.E-1, sc.2, et.2, ap.29,
sector 4, București
- ☛ **Concurs Nemira** - LIVIU DUMITRU -
str. Unirii nr.100, cod 1168, loc. Segarcea, jud. Dolj
- ☛ **Concurs Niculescu** - IULIANA MUSTAȚĂ -
str. Vlad Țepeș, bl.58A, sc.A, ap.7,
Târgoviște, jud. Dâmbovița
- ☛ **Concurs Albatros** - CSERGÖ KÁLMÁN -
str. Miron Cristea nr.8, cod 4200,
Gheorgheni, jud. Harghita
- ☛ **Concurs Allfa** - CĂTĂLINA DAVID -
str. Patrioților nr.7, bl.PM6, sc.3, et.5, ap.95,
sector 3, București
- ☛ **Concurs Casa Elisabeta** - C-TIN BOGDAN
RĂDULESCU - str. Crișana nr.5, sector 1, București
- ☛ **Concurs Sahib** - DIANA BARBU - str. Pieții
nr. 634, cod 2104, loc. Mâneciu Ungureni,
jud. Prahova
- ☛ **Concurs Elmiplant** - IOANA IONIȚĂ-SÂRBU - str.
Labirint nr.84, sector 3, București
- ☛ **Concurs Paramed** - ELENA TĂSICĂ -
cartier Negru-Vodă, bl.C4, sc.E, ap.16, cod 0300,
Pitești, jud. Argeș, O.P. 3
- ☛ **Concurs TINA R.** - LETIȚIA CISMARU - str. Vega
nr.6, ap.4, cod 1900, Timișoara
- ☛ **Concurs TINA R.** - MIHAELA PĂDURARU -
aleea Ghiocilor, bl.25, sc.A, ap.3, cod 5500, Bacău



CONCURS

Premiu:

**Cărți în valoare de
350.000 lei**

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
26 aprilie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

Nemira

Tina R.
stilul contează

Concurs:
Tina R.!
4 premii



**Fii
fericită!
îmbracă-te
Tina R.!**

H@ppy
primăvară-vară 2001

Care este numele noii linii a casei Tina R.?

Magazine Tina R.: BUCUREȘTI: Magazin Unirea, et. 1, Piața Unirii nr. 1 ● Calea Victoriei nr. 83-85 ● București Mall, Calea Vitan nr. 55-59 ● IAȘI: Iulius Center, et. Bd. Tudor Vladimirescu ● CONSTANȚA: Magazin Tomis, et. 1, str. Ștefan cel Mare nr. 36-40 ● Magazin GEMMA, Piața Ovidiu, nr. 2 (NOU) ● FOCSANI: Magazin Luxo Bd. Unirii nr. 55 ● SIBIU: str. Nicolae Bălcescu nr. 9 ● SINAIA: Magazin Ada Shop, Bd. Carol I nr. 27 ● TIMIȘOARA: Magazin BEGA, et. 2 (NOU) ● BRAȘOV: Magazin Galleria, str. Mureșenilor nr. 8 ● Magazin Star, str. N. Bălcescu nr. 62 (NOU) ● BACĂU: Magazin Luceafărul, str. Nicolae Bălcescu nr. 3 (NOU) **Magazin S.T.R.A.D.A** București Mall, Calea Vitan nr. 55-59 ● **Magazinul R. by Tina R.:** București, Mario Plaza, Calea Dorobanților nr. 172 (NOU)

Trimiteți răspunsul pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este 26 aprilie 2001, data poștei.

Previziuni - 15 aprilie - 15 mai 2001

Caracterizare generală

Comunicarea cu cei din jur, precum și activitățile intelectuale sunt în centrul atenției datorită aspectului favorabil pe care îl face Jupiter cu Neptun. De asemenea, se pot înregistra succese în ceea ce privește activitățile sociale. Deplasarea retrogradă a lui Marte începând cu 12 mai poate aduce blocaje sau întârzieri în relația cu străinătatea.



Text: CRISTINA VANEA

Berbec

Șansa de a vă rezolva problemele financiare este mare. Ați putea semna un acord sau un contract de colaborare, ceea ce vă va aduce avantaje din toate punctele de vedere. Activitatea intelectuală va fi o importantă preocupare pentru dv. în actuala perioadă. La începutul lunii mai, în plan profesional ar putea avea loc mici schimbări.

Taur

Vă simțiți ceva mai bine, mai relaxat, mai optimist, chiar dacă nu toate problemele dv. s-au rezolvat. Vor exista unele neînțelegeri cu superiorii ierarhici, dar se pare că până la urmă le veți rezolva. Și starea sănătății se va îmbunătăți, ceea ce vă va permite să vă puneți în practică unele dintre proiectele dv. mai vechi.

Gemeni

Dacă doriți să călătoriți, șansa pare a vă surâde. Fiți totuși atent și nu vă asumați riscuri inutile, deoarece puteți avea parte de incidente nedorite. Energia pe care o aveți ar putea să vă aducă avantaje mai ales dacă o veți folosi în scopul rezolvării chestiunilor profesionale. În relația cu partenerul de viață încercați să dați dovadă de mai mult calm și înțelegerere.

Rac

La serviciu sunteți implicat într-o mulțime de activități și vă este destul de greu să le faceți față. Eforturile dv. sunt apreciate așa cum se cuvine de șefi și n-ar fi exclus să fiți promovat. Situația financiară s-ar putea îmbunătăți, chiar dacă veți face mai multe cheltuieli în compania prietenilor. Relația cu persoanele mai tinere din familie va trebui revizuită.

Leu

Vă interesează în mod special activitățile de divertisment. Călătoriile în compania ființei iubite vă vor da ocazia să vă consolidați relația. Popularitatea dv. este în creștere, ceea ce vă aduce posibilitatea de a vă lărgi cerul de prieteni, dar și de a primi un sprijin substanțial în finalizarea unora dintre proiectele dv.

Fecioară

Vi se va propune o colaborare deosebit de avantajoasă care vă va aduce în scurtă vreme și o reușită în plan socio-profesional. Posibilitatea de care dați dovadă în această perioadă vă poate aduce în situația de a avea neînțelegeri cu cei din familie, cu părinții în mod special. În gospodărie ar putea să fie nevoie de reparații.

Balanță

Relația cu străinătatea vă favorizează, indiferent că este vorba despre călătorii sau afaceri. Vești bune veți primi de la sau despre prietenii de pe alte meleaguri. De energie mentală nu duceți lipsă, dar cum ideile vă sunt cam împrăștiate, n-ar fi rău să vă sfătuiți cu un prieten de încredere înainte de a lua o decizie.

Scorpion

Vi se propun tot felul de investiții, dar înainte de a accepta, gândiți-vă bine pentru că există riscul de a avea probleme cu banii în viitor. În cazul în care aveți în plan o schimbare în gospodărie, șansa este de partea dv. Relația cu partenerul de viață nu s-a înscris pe făgașul dorit, dar situația tinde să se îmbunătățească.

Săgetător

Sunteți nelineștit și nu aveți răbdare pentru nimic. Neglijențele din această perioadă vă pot costa mult în viitorul apropiat, așa încât ar trebui să fiți mai atent și mai ales foarte prudent. Dorința de aventură nu vă dă pace, dar cel puțin deocamdată ar trebui să vă gândiți la lucruri serioase. Este posibil să semnați un acord.

Capricorn

Evitați să vă implicați în activități secrete dacă nu sunteți „acoperit” din toate punctele de vedere. La serviciu vi se apreciază meritele, ceea ce vă va aduce recompense materiale. Drumurile scurte vă dau posibilitatea să cunoașteți persoane interesante, care v-ar putea fi de un real folos în punerea în practică a unora dintre proiectele dv.

Vărsător

În plan sentimental traversați o perioadă foarte bună: relația cu ființa iubită evoluează excelent. Oricum, popularitatea dv. în rândul persoanelor de sex opus crește. Dacă inima nu vă este ancorată într-o relație solidă, aveți șansa de a cunoaște pe cineva care să se ridice la nivelul aspirațiilor dv. Activitățile extraprofesionale vă pot aduce câștiguri.

Pești

Cineva din familie va avea o realizare care vă va bucura nespus. În cazul în care aveți probleme de sănătate, ele s-ar putea ameliora în această perioadă. Relația cu superiorii ierarhici este destul de tensionată, pe cât posibil evitați să vă implicați în discuții în contradictoriu. Mijlocul de transport v-ar putea crea unele neplăceri.

ASTROLOGIE

Tarif 11.500 lei / minutul

SUNĂ SI AFLĂ CUM STELELE ÎTI INFLUENTEAZĂ VIAȚA!

01-8990016

LINEIE DE TAROT

NON STOP

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE SUNĂ SI NOI TE VOM AJUTA!

IN DIRECT

Tarif 11.500 lei / minutul

01-8990078

01 8990081

IN DIRECT

NUMEROLOGIE NON STOP CARTOMANTIE

DEZLEAGĂ MISTERUL ÎMPREUNĂ CU NOI!

LINEIE DE TAROT

Calculule

MISCARE BRUSCĂ ÎN JOSUL APEI A V A L				FLEXIBIL CU GREU A L			
DIMIE IRONIC (fig.) A L				A L			
FLUIER MULTIPLU DORUL ILIE A L				A L			
UNSUROS A L				A L			
TORTURARE CUTITAS LA CHIRURGIE S C A L P E L		ÎN HALTĂ! MASINĂ MICĂ A L		SLAV DIN EST TEMPLE DIN ORIENT R U S		PUSTIU A L	
SPUS LA LEGĂNAT LEGENDĂ H U T A		EMA DINU REFERITOARE LA SUNET E A		A L		A L	
PASĂRE RĂPITOARE APARAT PE UNDE G A I E		A L		A L		A L	
UNUL CU BAFTĂ ÎN LIGĂ! N O R O C O S		APLECATĂ BALCON ÎN BISERICĂ A L		A L		A L	
OS AL PĂSĂRIILOR A CHEMA A L		DAT DE MILITARI A L		A L		A L	
ÎNTREG BĂUTURA MARINARIILOR A L		A L		A L		A L	
FILDEȘ SINTETIC PENTRU A L		ÎN PLAN! A L		A L		A L	
LUNGESTE DRUMUL A L		A L		A L		A L	
A ÎNȘIRUI A L		A L		A L		A L	

DP

PUBLICATIILE

Flacăra



Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276



S.C. PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director executiv: BEATRICE ANCA ARION

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Contabil șef: ELENA ANGHEL

Secretariat: ILEANA TEȘLEANU Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228



Flacăra

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Redactor-șef: ALEXANDRU ARION

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Ana Barton,
Grigore Constantinescu, Remus Andrei Ion, Victor Niță, Horia
Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE - Gabriela Adam-Opaiț
(Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor-șef: DANIEL POPA

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Eliza Bălaș, Cătălin Helișan, Valerică
Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Ionel Blagoci, Liliana Crețu, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax.

224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

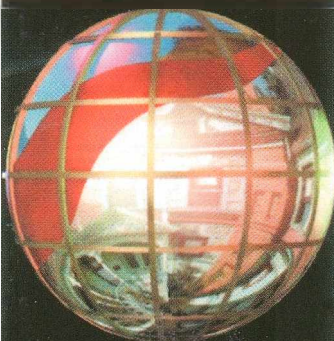
Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pent
conținutul articolului aparține autorului. De asemenea,
cazul unor agenții de presă și personalități citate, respons
bilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CONIMPEX



CONSTRUCTII SI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMÂNIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul National al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale, drumuri și poduri, lucrări edilitare, etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermedieri imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER



PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE



CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI



HOTELURI ȘI SPITALE



CASE ȘI VILE



RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI





BANCA
COMERCIALA
ROMANA



Banca de care aveți nevoie !